

INTERNATIONAAL SPECTAKEL

De volgende steden worden door de karavaan bezocht:

15.8 -22.8 Leiden, Den Haag en Rotterdam
24.8 -27.8 Dortmund
29.8 - 1.9 Rhein-Main gebied
4.9 - 7.9 Wenen
10.9 -19.9 Milaan
21.9 -24.9 Bern
26.9 - 3.10 Lyon
5.10 - 7.10 Barcelona
10.10 -15.10 Donostia, Bilbao

Deze brochure is te bestellen via:
Internationale informatiewinkel Assata
2e Walstraat 21
6511 LN Nijmegen
Tel. 080-605208
Gironummer 4500861
O.V.V.
brochure "Stop Europa'92-Karavaan"

15-8 tot 15-10 1991

BROSJURE

INHOUD

3	VOORWOORD
4	STOP EUROPA '92 WAT ZIJN DE INFOWINKELS ? WAT DOEN DE WINKELS ?
7	DE ECONOMISCHE STRUKTUREN VAN DE E.G. 1. EUROPA: 500 JAAR ONDERDRUKKING. 2. GESCHIEDENIS VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAP. 3. DE ORGANEN VAN DE E.G. 4. DE EENWORDING EN DE NIEUWE WERELDRDE. 5. VROUWEN IN DE E.G. 6. OOST-EUROPA EN DE E.G. 7. GESCHIEDENIS EN STRUKTUUR VAN HET I.M.F. 8. DE E.G. EN DE SAMENWERKING MET DE A.P.C.-LANDEN, EN DE KONNEKTIES MET DE WERELDBANK EN HET I.M.F. 9. WEST-EUROPA TUSSEN NAVO EN WEU.
24	MIGRATIE-POLITIEK IN HET VERENIGEND EUROPA 1. GESCHIEDENIS 2. DE STRATEGIE VAN HET KAPITAAL. 3. DE HUIDIGE SITUATIE VAN MIGRANTEN IN WEST-EUROPA. 4. DE SITUATIE VAN IMMIGRANTEN IN FRANKRIJK.
44	REPRESSIE 1. REPRESSIE TEGEN FRANSE KRAKERSTERS. 2. OOSTENRIJK: ARTIKEL 35 3. DENEMARKE: ARTIKEL 114 STADSOPTWIKKELING, VERNIEUWING OF VLOEK? SCHOOL, SOCIALE WERKERS EN POLITIE (SSP) 4. NEDERLAND : ARTIKEL 140
56	DO NOT ENTER 1. EUROPESE INTEGRATIE VAN PERSOONSBEGEVENS.

“If I can't dance I don't want to be part of your revolution.”

Emma Goldman.

VOORWOORD

De brochure die je nu in handen hebt, is geschreven naar aanleiding van de “Stop Europa'92-Karavaan” die van 15 Augustus tot 15 Oktober door Europa zal toeren. Dit om de aandacht te vestigen op de keerzijde van de economische herstruktuering die met de eenwording van Europa gepaard gaat. Wij (mensen van veel verschillende Europese politieke informatiewinkels) hebben absoluut niet de pretentie veel nieuws te brengen of om glasheldere analyses op papier te zetten. Wel willen we op onze eigen manier een daad stellen en via de karavaan mensen bereiken om gezamenlijken te discussiëren over onze zienswijzen en ideeën met betrekking tot Europa '92. Zelf willen we in ieder geval de thema's migratie, repressie en Europese machtsstructuren aankaarten. Dit omdat dit iets is waar echt alle mensen in hun landen tegen aanlopen en zich er ook gedeeltelijk in verdiept hebben. Deze drie thema's komen ook uitgebreid aan bod in deze brochure. Het leeuwinnendeel is geschreven, vertaald en gelayout door mensen die op een of andere manier betrokken zijn bij de karavaan. Ondanks de daardoor gekreëerde bonte mengeling van artikelen hopen we dat de stukken op zich spreken. Want het gaat ons er wel om een dialoog met mensen aan te gaan. Met alle onvolkomenheden die we hebben willen we absoluut niet streven naar perfectie of puur theoretische dialogen. We willen vanuit de praktijk informatie uitwisselen met iedereen die daarin geïnteresseerd is en we hopen dat deze brochure daartoe een kleine bijdrage zal leveren.

infowinkels Den Haag
Rotterdam
Nijmegen
Leiden

STOP EUROPA 1992-KARAVAAN

Op dit moment reist een bonte karavaan door West- en Zuid-Europa. Deze karavaan is bedoeld om voorlichting en publiciteit te geven over de keerzijde van de eenwording van Europa in 1992. De negatieve kanten van de Europese eenwording worden in de massamedia (kranten, radio, TV) onderbelicht en zelfs weggedrukt. De massamedia noemen de eenwording in één adem met meer welvaart voor alle Europeanen, meer banen, een effectievere aanpak van de milieuproblematiek, vrij verkeer van mensen, goederen en diensten, technologische vooruitgang, economische groei, en ga zo maar door...

De karavaan is een initiatief van mensen van radikaal-linkse infocentra uit diverse Europese landen. Deze infocentra dienen als communicatie-, discussie- en archiefplekken. Ze worden gebruikt en gedragen door mensen met verschillende idealen en achtergronden: autonomen, radikale feministes, anti-imperialistische, kommunistische en anarchistische mensen. Met de Stop Europa 1992-karavaan willen wij, mensen uit de centra, laten zien dat de Europese eenwording helemaal niet zo'n paradijs zal zijn als ons nu van alle kanten wordt voorgeschoteld.

De Europese eenwording is een vergevorderde poging van de Europese elite van multinationals, banken en regeringen om het economische systeem, het kapitalisme, te herstructureren. De elite wil Europa sterker maken in de concurrentiestrijd met de Verenigde Staten en Japan. Deze herstructurering gaat over de ruggen van miljoenen Europeanen. Terwijl de zogeheten Derde Wereld grote moeite heeft om te overleven, ontstaan ook in het rijke Westen, in Europa, meer en meer Derde Wereld-achtige toestanden. De Europese welvaart kon de laatste vijf eeuwen slechts tot stand komen door de voortdurende uitbuiting van de Derde Wereld. De Derde Wereld betaalt letterlijk het Europese konsumptiecirkus. Het wordt de laatste jaren hoe langer hoe meer duidelijk dat ook in Europa talloze mensen een hoge prijs moeten betalen om het kapitalisme in stand te houden. Ook in Europa, net als in de Derde Wereld, zullen in het kader van de Europese eenwording de onderste en armste lagen van de samenleving verder geïsoleerd en uitgebuit gaan worden. De armoede en vervreemding zal toenemen. Iedereen die hier afwijkt van de heersende norm (blank, man, hetero, ongeveer 35 jaar, carrièremaker) zal in toenemende mate uitgesloten worden van deelname aan welvaart en welzijn. Konkreet betekent dit dat ouderen en jongeren, migranten, vluchtelingen, gehandicapten, gekken, werklozen, laagstbetaalden, vrouwen in een (nog) machteloze positie gebracht zullen gaan worden. Een spook- of sprookjesverhaal? Welnee, denk maar eens aan de huidige maatregelen en ontwikkelingen in Nederland: enorme bezuinigingen in de sociale zekerheid (WAO, andere uitkeringen), verlaging van de studiebeurs en verkorting van de studieduur, hoge huren en leegstaande kantoorcolossen, legitimatieplicht, en dergelijke.

De elite, het Europa van de bazen en het grote geld, is druk bezig met een programma om de eenwording te promoten en om mogelijke verscherpingen en tegenstellingen te rechtvaardigen en aan te wakkeren. Men voert de laatste jaren steeds meer racistische en sexistische redenen aan om het beleid van regeringen en bedrijven te ondersteunen. De armere en machteloze groepen zouden te dom, te lui en te weinig geschikt zijn om hun eigen leven te bepalen, zo spiegelen ze ons voor. De mensen worden opgefokt tot konsumptiedieren en daarmee zoet gehouden. Vluchtelingen worden buiten Europa gedumpt, en worden hoe langer hoe minder toegelaten. Fascistische groeperingen maken dankbaar gebruik van de bestaande onvrede en onlustgevoelens. Beleidsmakers en politici (Kok, Lubbers) spelen meer en meer in op sluimerend racisme door zelf racistische uitspraken te doen en vergelijkbaar beleid uit te stippelen.

De Europese eenwording heeft gevolgen op elk terrein van het leven. In iedere winkelstraat, in elke krottenwijk is de eenwording levensgroot zichtbaar. De onderlaag van de samenleving vangt de hardste klappen op van alle meppen die de elite uitdeelt. Overal kom je de eenwording tegen. Vanuit een verdeel en heers-politiek spelen de machthebbers niet alleen de mensen in Europa en in de Derde Wereld tegen elkaar uit, maar ook diverse groepen in Europa zelf. Vrouwen worden uitgespeeld tegen mannen, werklozen tegen werkenden, enzovoorts. Er worden allerlei schijntegenstellingen geschapen tussen bijvoorbeeld blanke Nederlanders en migranten of vluchtelingen. De elite suggereert dat de weinige beschikbare middelen die ons nog ter beschikking staan in deze krisistijd, over heel veel mensen verdeeld moeten worden. De koek is bijna op, dus iedereen in de armere delen van de bevolking kan maar een heel klein stukje krijgen. De machthebbers zwijgen echter over de vele taarten die zij voor zichzelf achter de hand houden. Ze proberen tweedracht te zaaien tussen groepen mensen die in feite gedeeltelijk of geheel in hetzelfde schuitje zitten.

Wij laten ons door de hier beschreven ontwikkelingen niet van de wijs brengen. We willen samen met anderen, vanuit ieders eigen positie, verzet organiseren tegen de Europese eenwording en het kapitalisme. We leggen ons niet neer bij wereldwijde en alledaagse

Stop Europa '92 karavaan

In de maanden augustus, september en oktober van dit jaar zal een bonte karavaan verschillende Europese steden aandoen. Het voornaamste doel hiervan is voorlichting en publiciteit te geven over de keerzijde van de eenwording van Europa in 1992. De karavaan is het uiteindelijke resultaat van discussies van de Europa '92 werkgroep van de gezamenlijke infowinkels/centra die elkaar regelmatig ontmoeten op de internationale infowinkel/centra-overleggen.

De Europese eenwording zou zonder de bemoeienis van het bedrijfsleven - om precies te zijn, de grote West Europese multinationals - nooit in zo'n stroomversnelling zijn geraakt als nu het geval is. Het gaat er deze machtsblokken natuurlijk niet om het welzijn van de mensen te verhogen, maar om meer winst te maken. Mensen zijn voor hen slechts cijfers, economische rekeneenheden, die je aanneemt of ontslaat, die overbodig kunnen zijn, waarmee te manipuleren valt. Wij zijn dan ook van mening dat er van de Europese eenwording voor ons de inwoners van dat Nieuwe Europa, net zo min als voor de rest van de wereld iets goeds te verwachten is. We uit de doeken doen wat de achtergronden en de gevolgen van de eenwording zijn, om daarmee zoveel mogelijk mensen te informeren en aan te zetten tot verzet. Want verzet blijft ons inziens mogelijk.

In 1492 ontdekte, tussen aanhalingstekens, Columbus Amerika, hetgeen het startschot was voor 5 eeuwen systematische uitbuiting van de landen van de zogenaamde Derde Wereld. Dat de Westerse welvaart slechts tot stand kon komen door een dergelijke uitbuitingsverhouding, lijkt uit ons kollektieve geheugen verbannen te zijn. En ook vandaag de dag nog betaalt de Derde Wereld letterlijk het Westerse consumptiecirclus. Deze wanverhouding wordt gerechtvaardigd met racistische argumenten. In dit kader bezien is het dan ook niet meer dan vanzelfsprekend dat in 1992 de 500ste verjaardag van de ontdekking gevierd gaat worden door de Westerse staten en multinationals.

Dit zelfde 1992 is door de staatspropaganda de afgelopen jaren afgeschilderd als het jaar van de Europese eenwording. Natuurlijk is die eenwording een proces van jaren, maar ons wordt voorgespiegeld dat het dan allemaal gaat gebeuren. De hemel op aarde wordt binnengehaald. Ik zal nu kort 5 gebieden noemen waarop de grootste veranderingen gaan plaatsvinden, maar dat betekent natuurlijk niet dat andere maatschappelijke terreinen er van vrijwaard blijven.

De eenwording is zoals gezegd een geslaagde poging van de West Europese multinationals, verenigd in de lobby-club "De Europese Ronde Tafel" onder leiding van Wisse Dekker, de oudtopman van Philips, om een grote interne markt te creëren. Deze markt is nodig om te kunnen concurreren met de twee andere grote kapitaalsgroepen, Japan en de VS, én omdat de kosten van de research voor nieuwe technologieën door een kleine binnenlandse markt niet meer op te brengen zijn. Het zijn namelijk vooral deze nieuwe technologieën die de multinationals gaan inzetten om de winst te verhogen. Dit wordt door ekonomen de herstrukturering van de economie genoemd, die is ingezet na de economische crisis van de jaren '70. De ontwikkeling van allerlei nieuwe technologieën zoals de biotechnologie, de computerisering en de automatisering maakt het makkelijker om steeds flexibeler te produceren, om zodoende beter aan de snel veranderende vraag te kunnen voldoen. Ook de arbeidersters moeten daarom flexibel worden.

Voor hen betekent dat meer uitzendwerk, oproeparbeid, thuiswerk en deeltijdarbeid, en natuurlijk de daarbij behorende lage lonen en slechte werkomstandigheden. Aan de ene kant ontstaan er mede door fusies enorme concentraties van grote bedrijven met vaste banen en hoge lonen. Aan de andere kant wordt de produktie verspreid over een groot aantal kleine bedrijfjes die toeleveren aan de grote. Niet direkt, maar via vele schakels: de tussenhandel. Dit heet de uitbestedingsketen. De grote bedrijven sluiten contracten met de toeleveringsbedrijfjes als het hen uitkomt, en tegen waanzinnig lage prijzen. De concurrentie tussen deze kleine bedrijfjes is moordend, en enige zekerheid is voor hen niet weggelegd. Het zijn vanzelfsprekend weer de groepen met de minste macht, de vrouwen en zwarten, die je in deze kleine bedrijfjes, de sweatshops terug vindt.

Overigens ligt hier nog een voordeel voor de ondernemers. Individueel en in kleine bedrijfjes geïsoleerd werkende mensen kunnen zich moeilijker organiseren en worden daardoor steeds machtelozer. Een vuist maken is trouwens vrijwel onmogelijk als je dan weer werkt en dan weer werkeloos bent. En ondertussen kan de verzorgingsstaat ook zonder al te veel weerstand worden afgebroken tot op Europees nivo. De beloofde economische groei komt slechts ten goede aan de elite in de grote bedrijven, en zal betaald worden door de grote groep ongeorganiseerde arbeidersters hier en in de Derde Wereld.

Op Europees nivo tegen elkaar uitgespeeld gaan worden door de grote bedrijven. Wie biedt de beste mogelijkheden voor een vestiging? Welke stad heeft de laagste belasting, het mooiste "science park", de goedkoopste spiegelkantoorcolossen, en, niet geheel onbelangrijk: welke stad heeft de meest eksklusieve kulturele voorzieningen voor de yuppen die de top van het bedrijfsleven bevouwen. De grond wordt duurder en Europa '92 betekent dan ook voor de oorspronkelijke bewoners dat ze de binnensteden moeten gaan verlaten voor de Big Business, met haar opgefokte winkelcentra, luxe appartementen en kantoorgebouwen.

Fort Europa zal door onneembare muren omgeven zijn om de arme niet-Europeanen te kunnen weren. Het is onze welvaart, en daar blijven ze vanaf, is de gedachte erachter, de 5 eeuwen kolonialisme gemakshalve vergetend. Het is dan ook beter te spreken van een nieuw Europees nationalisme dan van internationalisme.

Nu de controle aan de binnengrenzen komt te vervallen zal de controle elders, op straat bijvoorbeeld, toenemen. Denk hierbij aan de pasjeswet. Natuurlijk zal de witte zich netjes gedragende burger van deze toenemende controle weinig merken in het begin... Het zullen veeleer de vluchtelingen, buitenlanders, de zwarte Europeanen en anderszins opvallende mensen zijn die in eerste instantie in aanmerking komen voor controle. Razzia's tegen illegalen zijn nu al aan de orde van de dag. Ze worden gebruikt om de druk op de ketel te houden. De extreem machteloze onderklasse van vluchtelingen en illegalen zijn immers rechteloos en vogelvrij en daarmee de ideale geflexibiliseerde zeer laagbetaalde arbeidersters. Overheid en bedrijfsleven werken nauw samen om verzet van deze mensen tegen de uitbuiting te voorkomen. Het zal echter niet lang duren voordat andere groepen dezelfde behandeling gaan krijgen.

Het gaat er de overheid en het bedrijfsleven om de mensen zo efficiënt mogelijk te benutten. Bij een krappe arbeidsmarkt worden vrouwen de bedrijven ingelokt met feministische leuzen. Tegelijk moet ons witte ras voor het uitsterven behoed worden en promoot de overheid het moederschap. Uiteindelijk komt het erop neer dat de economies meest rendabele mensen mensen beloond worden. Het ideaal is de hard werkende man en de hem verzorgende vrouw, die zich bovendien gereed houdt voor kleine klusjes op de arbeidsmarkt. Homo's passen natuurlijk niet in dit ideaalbeeld. De invoering van de anti-homowetten Clause 25 en 28 in Groot-Brittannië kan dan ook gezien worden als een voorproefje voor de rest van Europa. En denk ook aan de veelvuldige pogingen om met behulp van moderne technologieën vast te stellen of het nog ongeboren kind een normaal ekonomies bruikbaar mens zal zijn of een geldverslindend zorgenkindje. De mens naar wens. Heel slim verhuult de bevolkingspolitiek zich in een emancipatorische jasje.

In werkelijkheid is het natuurlijk de door de Europese eenwording aangescherpte uitbuitingsverhouding tussen Noord en Zuid die een militaire waarborg behoeft. Het lijkt erop dat de Sovjet-Unie en Oost Europa eventuele derde wereldlanden die zich gaan verzetten tegen deze uitbuiting niet meer zullen bijstaan in hun strijd tegen het kapitalisme. Het Noorden sluit de rijen en het Zuiden kan geen kant meer op. Om deze vernieuwde verhouding vast te leggen sluit Europa opnieuw een zogenaamd Lomé-verdrag met een grote groep derde wereldlanden. Dit verdrag garandeert Europa een vaste toevoer van grondstoffen tegen belachelijk lage prijzen.

Deze 5 punten illustreren het feit dat de multinationals en de hun ten dienste staande overheden steeds machtiger worden. De druk op de bevolking zal toenemen en daarmee de armoede hier en in de derde wereld.

uitbuiting ten gevolge van het kapitalisme, we strijden tegen wereldwijd en alledaags racisme en sexismen.

STOP EUROPA 1992!

DIT STUK IS BEDOELD ALS
KONCEPT VOOR EEN DEEL VAN EEN
ALGEMENE STOP EUROPA '92 - FOLDER
(MET PROGRAMMA VAN KARAVAN
IN NEDERLAND (OF = NA AANPASSING:
IN DE EIGEN STAD)), UIT TE DELEN
AAN HET "GROTE" PUBLIEK OP
STRAAT, TIJDENS INFO-MARKTEN,
AVONDEN, ENZ.

In de maanden augustus, september en oktober van dit jaar, zal een bonte karavaan verschillende Europese steden aandoen. Het voornaamste doel hiervan is voorlichting en publiciteit te geven over de keerzijde van de vereniging van Europa in 1992. De karavaan is het uiteindelijke resultaat van discussies van de Europa '92 werkgroep van de gezamenlijke infowinkels die elkaar regelmatig ontmoeten op de internationale infowinkel overleggen.

De Europa '92 groepen van internationale infowinkel Assata uit Nijmegen en het politiek infocentrum de Invalshoek uit Leiden zijn vanuit Nederland zeer direkt betrokken bij de Stop Europa '92 Karavane, zij hebben een groot deel van de coordinatie op zich genomen. Inmiddels zijn ook de infocentra uit Den Haag en Rotterdam betrokken bij deze toer.

Hoogste tijd dus voor een nadere introductie van enerzijds het infowinkel-circuit en anderzijds de Stop Europa '92 Karavane.

Wat zijn de infowinkels?

Sinds 1985 begonnen in de BRD infowinkels als paddestoelen uit de grond te schieten. Sindsdien zijn er in vele Europese steden infowinkels opgezet.

De winkels dienen als communicatie-, discussie- en archiefplekken. Ze worden gebruikt en gedragen door mensen met verschillende idealen en achtergronden; autonomen, radikale feministes, anti-imperialistische, kommunistische en anarchistische mensen, etc. etc.

Wat doen de winkels?

Boeken en bladen verkopen, themadagen organiseren, discussiestukken produceren. Pamfletten en posters distribueren. De gevangenen ondersteunen, teksten vanuit het gewapend verzet openbaar maken. Data van manifestaties, demonstraties etc. bekendmaken, etc. etc. etc. Een aantal thematische zwaartepunten zijn, ondermeer;

- *Kraken/cityvorming.
- *Internationalisme (Euskadi, Palestina, Koerdistan, Noord-Ierland, El Salvador, om er een aantal te noemen.)
- *Vluchtelingenpolitiek.
- *Strijd tegen het patriarchaat.
- *Het verenigd Europa van het kapitaal (en de daarmee gepaard gaande herstruktureringprocessen.)
- *Hoe 'onze' welvaart, gebaseerd op de uitbuiting van mensen van de drie continenten, door het IMF, de wereldbank, geheime diensten, Low Intensity Conflicts (*Zie ondermeer Ultimatum!) en de NAVO worden veiliggesteld.
- *Anti-fascisme.

Het gewicht en de keuze van thema's verschilt van winkel tot winkel. We zien de informatie in onze winkels niet los van onszelf.

Wij vinden het belangrijk activiteiten en gebeurtenissen over te brengen die in de reguliere pers niet of verdraaid aan bod komen. Daardoor is het voor ons mogelijk de werkelijke achtergronden en gebeurtenissen, protesten en strijden mee te krijgen. Daardoor kunnen we ze ook bediscussieren en in de juiste context te plaatsen. Bovendien hebben we ons over landsgrenzen heen georganiseerd en willen we ons netwerk zo blijven versterken, zodat we: Ten eerste actuele en authentieke informatie krijgen. Zo kregen we tijdens de (officiële) golfoorlog ondanks de censuur overal in Europa, toch te horen waar en hoe er acties gevoerd werden tegen deze oorlog en haar profiteurs. Ten tweede onze standpunten en ervaringen aan elkaar over kunnen brengen en gezamenlijk kunnen bediscussieren om zo van elkaar te leren. We hopen zo van een nationale tot een internationale zienswijze te komen.

Waar mensen zich tegen onderdrukking, vereenzaming of actuele projecten organiseren, reageren de heersenden met intimidatie, kriminalisering en repressie. Een recent voorbeeld hiervan vond plaats in Besos, een wijk in Barcelona. De bewonersters daar moesten voor het olymische dorp wijken. Ze organiseerden zich om dit projekt te dwarsbomen. De spaanse staat reageerde met enorme politionele operaties en beweerde dat terroristische elementen verantwoordelijk zouden zijn voor de onrust. Na een 5 dagen durende veldslag in de straten is het projekt een jaar opgeschoven (tot aan de volgende verkiezingen). De nieuwste strategie tegen de mensen die zich georganiseerd verzetten tegen hun plannen ziet er als volgt uit. Met gelanceerde hetze- en perskampagnes bouwen Europese geheime diensten (CRI, Scotland Yard, Verfassungsschutz) aan het schrikbeeld 'euro-terrorisme'.

Zo beweren ze b.v. dat de RAF in de Hafenstrasse woont. Bij de anti-poll tax axes/protesten kwam het tot een verregaande samenwerking tussen de CRI en Scotland Yard. Een samenwerking die het de Scotland Yard mogelijk maakte niet-britse arrestanten hard aan te pakken na hun arrestatie. Deze arrestanten werden later aan de pers als buitenlandse "reischaoten" en "reltrappers" gepresenteerd, met als doel een "Euro(pees) terreur front te konstrueren om de aandacht van het werkelijke item: het verzet tegen de Poll-tax in Groot-Britannië zelf, af te leiden.

Ook wij als infowinkels komen in deze konstruktie van het Euro-terreur front voor, en wel als volgt:

- 1 We zouden "uitstekende kontakten met de RAF, ETA, IRA, AD, RARA, Brigada Rosso...." onderhouden;
- 2 Infowinkels zijn "de coördinatie-centra voor de reizende relschoppers" (volgens de recentste "gegevens" van de verfassungsschutz (CRI-Duitsland).

Deze openbaar gemaakte konstruktie moet steeds verder worden geïsoleerd van de buitenwereld.

Ontelbare verhalen en herkenning van elkaars situaties hebben er binnen de Europa '92 groepen toegeleid dat de wil om hier samen iets tegen te doen steeds sterker werd. Het heeft uiteindelijk een dik jaar geleden tot het karavaanvoorstel geleid. Simpelweg kwam (en komt) het idee er op neer dat we met een buskaravaan door Europa willen trekken om zo publiciteit te geven aan de nadelen van een verenigd Europa. We willen dit doen met mensen van allerlei nationaliteiten en met een melange van cultuur en politiek. Met demo's, workshops, dans, manifestaties, axes, lezingen, konserten, theater, mime enz.

Toen de knoop eindelijk was doorgehakt melden zich onmiddellijk vele steden, infowinkels en mensen die graag de toer wilden ontvangen of ondersteunen. Er bleek en blijkt een redelijk dragvlak voor de karavaan te zijn en het plan begon steeds duidelijker contouren te krijgen.

Er werd gekozen voor 3 politiek inhoudelijke speerpunten omdat het voor ons onmogelijk is alle facetten van Europa '92 afdoende te belichten. Het is daarentegen wel goed mogelijk om een aantal items uit te spitten en gedegen aan te pakken, wat dan ook gebeurt. Gekozen is voor items die het dichtst bij mensen en groepen liggen. En na de gemene deler toegepast te hebben bleken er 3 items uit te rollen, namelijk:

- 1 repressie
- 2 immigratie:
- 3 E.G. structuren:

Met deze items zijn een aantal groepen gaan stoeien wat inmiddels heeft geresulteerd in een brochure over deze 3 items in 6 talen (*zie katèrn), en een videofilm over bajussen in het verenigde Europa. Toch willen we niet dat dit de enigste 3 items zijn die behandeld worden. Het is de bedoeling dat de steden die we aandoen zelf een compleet programma neerzetten met spreker*s uit hun eigen omgeving. Wij bieden zelf een heleboel mogelijkheden aan de steden die we aandoen. Die steden moeten zelf maar kijken hoe ze de karavaan op het plaatselijke programma laten aansluiten. Samen moet dit dan 1 harmonieus geheel worden.

DE ECONOMISCHE STRUCTUREN VAN DE E.G.

MAGNETIC PASS-PORT
INDIVIDUAL ID

FOREIGNERS CONTROL LAW
Europeans only!
TREVİ INTER-POLİCE COÖLATION
ARMY DEFENS
E.C.

1. Europa: 500 jaar onderdrukking

Vijfhonderd jaar geleden werd het Amerikaanse kontinent ontdekt onder de verbaasde ogen van de mensen die er al woonden. Wat volgde was vijfhonderd jaar van uitstoting, slavernij, marteling, verkrachting en onderdrukking. Dat betekent vijfhonderd jaar uitbuiting van mens en natuur om de rijkdom en de winst van de Europese minderheid veilig te stellen. In die vijf eeuwen zijn er veel dingen veranderd. De verdoemden van deze wereld zijn vele keren opgestaan tegen hun onderdrukkers en de cultuur die zij meebrachten. Miljarden mensen werden gedood op de slagvelden van die oorlogen opdat de privileges van de heersers in het Westen en Noorden behouden bleef. Vijfhonderd jaar Europese en Noord-Amerikaanse 'beschaving' betekende en betekent nog steeds vijfhonderd jaar gekonfronteerd worden met mensen die konstant terugvochten en keer op keer in opstand kwamen na iedere nederlaag. Mensen die vochten tot de laatste snik. Maar het gezicht van de uitbuiting veranderde in de loop van de geschiedenis. Van de deportatie en exploitatie van slaven, via kolonialisme en neo-kolonialisme tot tenslotte het imperialisme.

Als je de wereld van vandaag bekijkt, realiseer je je dat de staten van Europa aan het samengaan zijn en een giganties hoog-technologies blok van banken en grote bedrijven beginnen te vormen. Het gaat erom te kunnen blijven concurreren met de VS en Japan. In feite zet het voort wat begon met de 'ontdekking' en kolonisatie van Latijns-Amerika. De methoden worden steeds complexer en gevarieerder maar het doel blijft hetzelfde: de klasse-maatschappij moet beheerd blijven door witte mannen. Deze kleine minderheid heeft tot op de dag van vandaag kans gezien haar privileges te behouden en te verzekeren. Militaire macht is altijd hun belangrijkste middel geweest! Andere, daarmee samenhangende, methoden worden gebruikt met hetzelfde doel: seksisme en racisme verdelen heel duidelijk de privileges. Privileges die in stand gehouden en verdedigd worden met alle mogelijke vormen van geweld en macht. Technologiese vernieuwing is dan ook van enorm belang voor de witte mannelijke heersers. Seksisme en racisme liggen immers ten grondslag aan de technologie, die op haar beurt weer gebruikt wordt om de seksistische en racistiese verdeling in de wereld te handhaven.

Racisme en seksisme vinden hun oorsprong in de geschiedenis. Gedurende deze hele ontwikkeling van Europese heerschappij vinden we hen terug en ze zullen hun vervolg kennen in de Europese gemeenschap na het jaar 1992.

Seksisme: vrouwen vertegenwoordigen meer dan de helft van de wereldbevolking en arbeidskracht. Ze doen meer dan tweederde van al het werk maar verdienen slechts tien procent van het wereldinkomen. Ze bezitten slechts 1% van alle bezit op aarde. Mannen daarentegen worden geacht privileges te hebben. Zelfs in nog bestaande culturen waar vrouwen een centrale positie innemen, werken mannen uit verschillende klassen samen tegen vrouwen.

Racisme: voor de vijftiende eeuw, dat wil zeggen voor de 'ontdekking' en de verovering, was racisme zeldzaam in Europa, omdat er bijna geen direkt contact was met Afrika, Amerika en Azië. Amerika was nog niet ontdekt en de handel met Azië en Centraal Afrika liep via de Arabiese cultuur. Deze situatie veranderde na de vijftiende eeuw. De belangrijkste reden voor de 'conquistadores', de veroveraars van Latijns-Amerika, was niet de wens de pas ontdekte cultuur te bewonderen. Ze interesseerden zich daar niet voor. Het ging hen louter en alleen om rijkdom. De bijeengeroofde schatten werden gebruikt om de Europese

dichotomieën (het opdelen van een begrip in tweeën, in een ondergeschikt en een overheersend deel - we gebruiken dichotomie hier als 'opdelen') en het reduktionisme.

"De methode om een hypothese te testen is door gekontroleerde manipulatie van de natuur (...)" schrijft Bacon met duidelijk sexistiese metaforen. Volgens Bacon geeft de natuur haar geheimen duidelijker weg als ze mechanies geïrriteerd en opgesloten is, dan wanneer ze vrij is. Bacon legde uit dat uitvindingen die voortkwamen uit deze nieuwe wetenschappelijke manier niet zoals op de oude manier zachte druk op de natuurlijke gang van zaken uitoefenden, maar (veeleer) de macht hebben te veroveren, te onderdrukken en de natuur tot in de kern te shockeren. Bacon beloofde een "gezegend ras van helden en supermensen" te creëren, die "de natuur en de samenleving controleren". Het volgende citaat komt niet uit een genetechnologielaboratorium maar vindt zijn oorsprong in de mond van Bacon: "Vanuit onze eigen aard, hebben we de macht de bomen en de planten te laten bloeien vóór hun natuurlijke bloeitijd. Verder zullen we in staat zijn ze te laten groeien en vruchten te laten dragen vóór het seizoen. Naar believen veranderen we de natuurlijke dimensies, de kwaliteit en de zoetheid van de vruchten. Al deze gekreeërde vruchten zullen verschillen van de vroegere natuurlijke met hun smaak, kleur en vorm". Hij is de stichter van het onderzoeksinstituut zoals we dat heden ten dage kennen. Hij inspireerde de London Royal Society toendertijd, net als de Paris Academy of Sciences. De organisatie van de Royal Society zag het als een mannelijk projekt en in 1664 "verklaarde zij dat de Society van plan was een mannelijke filosofie op te willen bouwen...".

De beroemde wetenschapper Robert Boyle, die ook gouverneur van New England in de VS was, zag de nieuw te vormen mechaniese filosofie als een machtsmiddel, dat niet alleen tegen de natuur gebruikt kon worden, maar ook tegen de inheemse volken van Amerika. Hij zei "de angst waarmee deze mensen vervuld zijn voor wat zij de natuur noemen, heeft bewezen een ontmoedigend obstakel te zijn voor de opbouw van een mannelijk koninkrijk over God's lagere schepselen". Hij maakte duidelijk de Indianen van hun belachelijke ideeën te willen bevrijden! Maar zoals gezegd, die 'belachelijke ideeën' werden ook in Europa gehuldigd.

In de 17e eeuw vond een heftige discussie plaats tussen de seksistiese en niet-seksespecifieke wetenschap. Bacon en Paracelsus waren de voormannen van de vechtende stromingen. De aanhangers van Paracelsus dachten dat de hele wereld in zichzelf verweven was. Omdat de wereld een levend wezen is, is ze overal mannelijk en vrouwelijk tegelijkertijd. In de 'Derde Wereld' werd deze manier van denken bijna uitgeroeid door gewelddadige onderwerping en moralistiese invloed van de katholieke kerk. In Europa doofde de kerk deze kennis uit met de heksenjacht. De kerk hielp mee aan de doorbraak van de 'moderne' wetenschap, maar moest wel via Galilei in gaan zien dat de wereld ondanks alles toch rond is. In de 'Derde Wereld' was het niet moeilijk voor de heersers de oude wetenschap te vervangen door de nieuwe, omdat westerse kennis macht betekent.

Dit is zelfs vandaag de dag nog het geval en de EG zal een centrale rol spelen op dit gebied. In de toekomst zal alles draaien om het garanderen van energie, voedsel en voorraden.

De Europese farmaceutiese en chemiese bedrijven strijden om de macht in de genetiese technologie. Voedsel wordt meer en meer beheerst door een paar bedrijven. Levende wezens, of beter: hun genen, zullen gepatenteerd worden. De EG strijdt bij de GATT-onderhandelingen voor een 'gunstige' internationale patentwet. Een verhoging van de produktiviteit vraagt een grotere investering in de natuurlijke reserves. Amory Lovings spreekt over "het dagelijks nivo van slavenarbeid". Als we van zijn woorden uitgaan betekent dat dat elk individu op aarde het werk van 50 slaven in bezit heeft (als we 40 uur werk rekenen per week per persoon). De produktiviteit van een witte Europese man is niet echt hoger dan die van een vrouw of een boer in een zogenaamd Derde-wereldland. De schijnbaar hogere produktiviteit is slechts het gevolg van de ongelijke verdeling van het 'slavenwerk'. De gemiddelde Amerikaan heeft 250 slaven (de arbeidskracht van vrouwen en mannen in de drie kontinenten) meer ter beschikking dan een gemiddelde Nigeriaan. We kunnen onzelf afvragen of de Amerikanen zo efficiënt zouden zijn als ze niet 249 van die 250 slaven hadden.

2. Geschiedenis van de Europese Gemeenschap

Sinds 1800 veranderden oorlogen het leven van de Europeanen. Na de Tweede Wereldoorlog was er alom armoede. De infrastructuur lag in puin, en de Europese landen werden het slachtoffer van de Amerikaanse plannen die tijdens de uiteindelijke overwinning gesmeed werden. De plannen en de ideeën van het IMF bestonden al sinds 1929, net voordat de wereldvaluta ineens stortten. Toen al hadden ze grote plannen voor Europa en de VS en de zogenaamde Derde Wereld. Het IMF werd opgericht door de geallieerden in 1944 in de VS. Terwijl de Europeanen vochten tegen hongersnood en ontreding in 1945, keken de industriële leiders er naar uit de kapitalistiese waarden van de VS over te plaatsen naar het braakliggende Europa.

1950 - De West-Duitse premier Konrad Adenauer benadert de oude vijand Frankrijk via Robert Schuman, toen minister van buitenlandse zaken. Handelsbetrekkingen, een gezamenlijk leger en een politieke unie stonden allemaal op de agenda.

1951 - Samenwerkingsverband EGKS (Europese Gemeenschap van Kolen en Staal) werd getekend.

1952 - 27 mei, WEU (West Europese Unie)-verdrag wordt getekend. Dit verdrag vormde de basis van waaruit nieuwe wetten op Europese schaal konden worden doorgegeven en een leger geformeerd kon worden. De WEU en de EGKS werden ondertekend door West-Duitsland, Frankrijk, Italië, Luxemburg, België en Nederland.

1957 - Het verdrag van Rome wordt getekend. Dezelfde WEU- en EGKS-landen worden het eens over de basiswetten van de gemeenschap. Door dit te doen werd de politieke en economiese macht verplaatst van de individuele staten naar de EEG. Het verdrag bevatte ook de voorzieningen om Euratom (het Europese atoomenergie bedrijf) op te zetten. Al deze macht kwam in handen van slechts twee organen -de EEG-ministerraad en de Europese Commissie. De eerste was de hoogste macht. In 1959 werd het geheel democraties genoemd toen het Europese Parlement opgericht werd. Dat had geen echte macht in de EEG, en was alleen in staat kritiek te leveren op de hogere ministerraad en de Europese Commissie.

1967 - De macht was in handen van de Europese Commissie en de ministerraad. Lobbies uit de agrariiese wereld zorgden ervoor dat een van de meest drieste wetten, namelijk die van de landbouwsubsidies, artikel 38, in het verdrag van Rome opgenomen werd. Alleen al in 1988 resulteerde dit er in dat 22 miljoen pond naar de landbouwherstuktureringprogramma's ging! Het landbouw-bedrijfsleven heeft de EG-gemeenschap gebruikt zonder de bedoeling om de hongerigen te voeden, maar slechts met het oogmerk dat hoe meer voedsel, hoe oneetbaar ook, er geproduceerd wordt, door zo weinig mogelijk landarbeiders, hoe beter de winsten zijn die er gemaakt worden. Dat geldt natuurlijk alleen voor hele grote bedrijven.

1973-1983 - Een periode dat er weinig gebeurde in de EEG, behalve dan de toetreding van Denemarken, Ierland, Groot-Brittannië, Spanje, Portugal en Griekenland. Een nieuw bestuursorgaan werd gekreërd, de Europese Raad, en dat werd het hoogste orgaan

1979 - Het EMS (Europese Monetaire Systeem) werd opgericht en garandeerde stabiele wisselkoersen tussen de lidstaten.

1985 - De lidstaten ondertekenen een verdrag waarin van verregeande samenwerking wordt gesproken (ECA). Dit was de meest belangrijke overeenkomst voor de macht van de EEG en haar ontwikkeling. Het was een politiek verdrag dat de EEG veranderde in alleen EG. Als gevolg van het verdrag heeft de EG de macht de structuren van de Europese maatschappij te veranderen zonder bemoeienis van buitenaf. Sterker nog: maar een heel klein aantal instituten zal de toekomstige vorm van het Europas na '92 bepalen. Het hele proces is omgeven met geheimhouding. Tegelijkertijd werd het 'witboek' aan de ministerraad overhandigd voor de Europese Commissie. (Het witboek zal verderop nog aan bod komen).

3. De organen van de EG

De Europese Raad. Deze raad is officieel het hoogste orgaan van de EG en komt tweemaal per jaar bijeen. Er zijn twaalf leden. Hun werk is de politieke richting van de EG bepalen. Want hoewel de Europese Commissie konstant werkt, is de raad het orgaan dat uiteindelijk de economische en politieke basis bepaalt. Ze bespreekt het werk dat al gedaan is door de Commissie en de ministerraad. Haar toekomstplannen zijn erg geheim en ondemokraties omdat ze beheerst wordt door staatshoofden en ministers van buitenlandse zaken. Als de 12 leden-de hoofden van de Commissie ontmoeten zijn daar ook ambtenaren bij die gespecialiseerd zijn in de diverse gebieden van de lidstaten voor wat betreft de infrastructuur. Het zijn vermoedelijk deze ambtenaren die de macht over zullen nemen als de aanwijzingen van het witboek overgenomen zijn.

Vergadering van ministers van buitenlandse zaken. Deze vergadering is een ander onderdeel van de structuur van de Europese Raad. Op deze vergadering bespreken ze aspecten van de gemeenschappelijke politieke basis van de lidstaten. Het politieke comité bestaat uit ambtenaren van buitenlandse zaken van elk land. Deze ambtenaren zijn ook 'experts' in burokratie, olie, landbouw, etc, etc. Ook de minister en het hoofd van de Commissie zijn op deze vergadering.

De ministerraad. De plannen voor 1992/1993 maken duidelijk dat deze raad de uiteindelijke beslissingen gaat nemen in zaken waarover de Commissie advies uitbrengt. Deze raad bestaat uit ministers van de twaalf landen. Ze kiezen elke vier jaar de leden van de Commissie. Elke zes jaar kiezen ze de leden van het Europese Gerechtshof.

De Europese Commissie. De Commissie heeft zeventien leden, waarvan slechts twee vrouwen. Ze mogen geen ander betaald of onbetaald werk verrichten. Zij zijn de enige 'employees' van de Europese Gemeenschap. In de praktijk zijn ze de meest machtige organisatie in de EG, vanwege hun bijna monopoliepositie om het Verdrag van Rome uit te voeren. Ze hebben ook de bevoegdheid het Verdrag van Rome te veranderen of anders te interpreteren. De Commissie-leden mogen het publiek niet vertellen wie een vergadering bijgewoond hebben, wat er op de agenda stond en wat er beslist werd. Als er maatregelen voorgesteld worden, maakt de Commissie een rapport voor de raad die ze dan aan hun regeringen voorleggen. Als een regering een maatregel van de raad niet doorvoert kan ze voor het Europese Gerechtshof gedaagd worden.

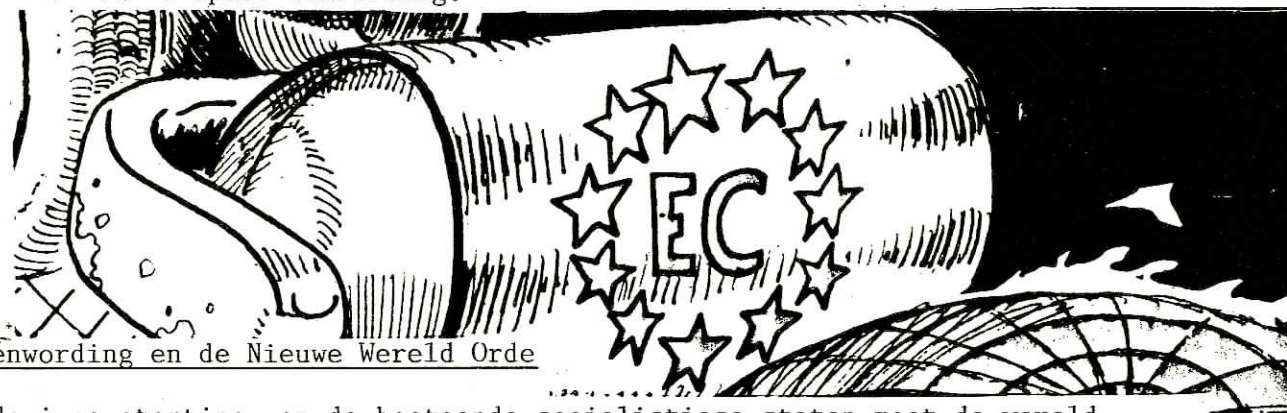
Het Europese Gerechtshof. Het beslist meestal in het nadeel van de weigerachtige regering. Dit hof neemt de uiteindelijke beslissing die niet meer te herroepen is.

Het Europese Parlement. Het bevat 518 leden die slechts ideeën of kritiek kunnen leveren op de Commissie, maar geen maatregelen kunnen nemen of wetten uitvaardigen.

De economische en sociale overeenkomst: een luisterorgaan van de Commissie zonder macht.

De Europese Rondetafel (ERT) werd in 1983 opgericht door 40 industriële leiders. De leden zijn Hydro (Noorwegen), Volvo (Zweden), Moller, Carlsberg (Denemarken), Waterford Glass (Ierland), Pilkington, Plessey, BAT Industries (Groot-Brittannië), Shell, Unilever, Philips (Nederland), Petrofina, Societé Generale, Solvay, Sofina (België/Luxemburg), Thyssen, Hoëchst, Bosch, Daimler-Benz, Man, Siemens (Duitsland), Anova (Oostenrijk), Nestlé (Zwitserland), Pirelli, Olivetti, Fia, Ferruzzi (Italië), Saint Gobein, Dumex, Thomson, Lyonnaise des Eaux, Total, Lafarge Coppee, BSN (Frankrijk), Telefonica, Cepsa (Spanje). Het doel van de Ronde Tafel is het creëren van een economische basis voor de dialoog tussen staten en multinationale bedrijven. In 1984 werd het eerste Scan-link plan gepresenteerd. De functie van Scan-link is het aansluiten van de Skandinavische landen bij de rest van Europa zodat de handel niet door grenzen belemmerd zal worden. Scan-link is slechts één van de plannen om de binnenlandse Europese markt op te bouwen. Wisse Dekker is de leider van de Ronde Tafel,....en van Philips. Hij is ook het brein achter het witboek. De Ronde Tafel werkt nauw samen met de Europese Commissie en ze heeft grote invloed op de maatregelen die aan de ministerraad worden voorgelegd.

Het witboek. Het witboek bevat 300 maatregelen die opgenomen dienen te worden in het wetboek van alle lidstaten. De ministerraad heeft nu al 60% van deze maatregelen doorgevoerd. Tegen december '89 werd van ieder land verwacht 88 maatregelen te hebben ingevoerd. In 1989 voerde Denemarken er 73 door, Groot-Brittannië 67, West-Duitsland 69, Italië 35 en Portugal 33. De Europese Commissie en de Ronde Tafel werken aldus aan de interne markt. Als ze tot de maatregelen hebben besloten sturen ze het resultaat naar de ministerraad, die ze weer aan hun regeringen geven. Het witboek werd in 1984 afgerond en voordat het naar de Europese Commissie ging werd het gepresenteerd aan de Ronde Tafel-leden. Pas een jaar later ging het naar de ministerraad. Dit laat de macht van de Ronde Tafel zien. Het witboek gaat naar de ministerraad in de vorm van rapporten. Wanneer de raad deze rapporten ontvangt zijn ze al geaksepteerd en niet meer te veranderen. Tot nu toe zijn er 60% van de maatregelen geaksepteerd. Dit zijn de handelswetten voor de binnenlandse markt en de Europese éénwording.

4. De éénwording en de Nieuwe Wereld Orde

Na de ineenstorting van de bestaande socialistiese staten moet de wereld opnieuw geordend worden. Niet alleen de Amerikaanse president Bush vraagt om een nieuwe wereldorde, maar ook de Europese strategen van alle kleuren kunnen we horen praten over "Europa's nieuwe verantwoordelijkheid in de wereldpolitiek". Het oude kommunistiese vijandbeeld heeft zichzelf vernietigd met wat hulp uit het westen, en nu moeten er nieuwe vijanden gevonden worden om zodoende de belangen van het noordelijk halfrond te kunnen definiëren.

Met het Europa '92-projekt wordt de EG een supermacht naast de VS en Japan. In sommige economiese aspecten zal dit leiden tot een wedstrijd tussen supermachten en het machtsevenwicht zal veranderen. Maar een gemeenschappelijk belang zal de 'Eerste Wereld' verenigen: 'De uitbuiting van voorraden en mensen in de Derde Wereld'. In het begin van de tachtiger jaren wezen NATO-strategen er op dat het gevecht met betrekking tot de verdeling van de grondstoffen van centraal militair en economies belang zal zijn. (Dit werd duidelijk bevestigd in de Golfoorlog).

De rollen die de 'Derde Wereld' voor Europa '92 zal spelen:

- Een leverancier van goedkope grondstoffen die met gewapende hand verdedigd worden. Vergeleken met de VS is West-Europa afhankelijker van grondstoffen uit de 'Derde Wereld'.

- Meer ontwikkelde landen als aanvulling van de interne markt.

- De rest van de landen is slechts interessant als vuilnisstortplaats voor Europa. Als plek voor gevaarlijke industriële of atoomproeven.

Hierdoor zal de 'Derde Wereld' nog verder achterop komen te liggen, economies gezien. Het kan op de wereldmarkt niet ontkend worden dat het kapitaal steeds sneller uit de 'Derde Wereld' stroomt. Nieuwe vijandsbeelden, zoals het islamitiese fundamentalisme, worden opgebouwd. Alle recente militaire plannen van NAVO- en EG-veiligheidsstrategen die bekend gemaakt werden, verwijzen naar een 'gevaar uit het zuiden'. De konservatieve Michael Heseltine (GB) schrijft ovr de EG '92 "De Europeanen zouden de ambitie moeten hebben om bij te dragen aan stabiliteit in de wereld". Als we goed kijken, lezen we dat hij niet schrijft "rechtvaardigheid", maar "stabiliteit".

Dan de Golfoorlog en West-Europa. Velen zien de oorlog tegen Irak als een oorlog van de VS. Er wordt vergeten dat West-Europa begonnen is haar eigen militaire beleid van interventies op te bouwen. Het nadeel van een anti-VS-stemming is het ontbreken van een soortgelijke anti-EG-stemming. De Euro-polotici prijzen de ontwikkeling van West-Europa altijd als een 'oase

van vrede'. Door de Golfoorlog werd duidelijk dat deze oase het centrum van de militaire voorraden is. Niet alleen voor de NAVO, maar ook via de levering van wapens, technologie, etc., aan Irak. Het samengaan van het militair-industrieel complex in Europa, bereikt nu nieuwe concentraties van macht die in de VS al lang geleden opgebouwd werden. De Golfoorlog liet ook zien dat de gezamenlijke mogelijkheden om militair in te grijpen nog steeds gelimiteerd is. Er is nog geen geschikte militaire structuur, zoals bijvoorbeeld een snelle interventiemacht. Ook ontbreekt in sommige EG-landen de politieke wil daartoe! In Nederland en Groot-Brittannië was de relatie met de VS sterker dan de aantrekkingskracht van een Europees Interventie Plan.

5. Vrouwen in de EG

Hoewel alle EG-staten patriarchale en kapitalistische samenlevingen zijn, waarin vrouwen onderdrukt en gediskrimineerd worden, zijn er wel grote verschillen in de manier waarop desamenlevingen dat doen. Er zijn vele voorbeelden hiervan: verschillende lonen voor mannen en vrouwen, pensioenregelingen die gebaseerd zijn op carrièreverwachtingen en levenslang werken, en kinderopvangmogelijkheden die ver uiteenlopen. In dit artikel komen slechts enkele voorbeelden aan bod.

Meer informatie wordt verzameld in een archief. We zullen proberen gedurende de karavaan dit archief uit te breiden. Dus breng als je wilt helpen materiaal mee.

Het percentage vrouwen in Denemarken dat werkt is erg hoog. Ook in Engeland en Portugal is dat zo. Veel getrouwde vrouwen in Engeland en Portugal moeten werken omdat het loon van hun echtgenoten zo laag is. Veel minder vrouwen werken betaald in Nederland, Luxemburg, Duitsland, Italië en Ierland. Spanje heeft het laagste percentage betaald werkende vrouwen.

In Duitsland en Groot-Brittannië werken veel vrouwen in deeltijdbanen, zonder vakbondslid te zijn, zonder enige garantie. Spanje heeft het hoogste percentage in deeltijd werkende vrouwen, zonder garantie te mogen blijven. Het percentage in deeltijd werkende vrouwen groeit snel in de EG, met uitzondering van Ierland. De werkeloosheid onder vrouwen is hoog in België, Griekenland en Spanje. In de andere landen groeit het snel. In Luxemburg is de werkeloosheid gering.

Kinderopvang is het best geregeld in Denemarken en België. Zeer slechte regelingen zijn er in Duitsland, Luxemburg, Ierland, Groot-Brittannië, Griekenland en Spanje. Het slechtst zijn ze in Portugal.

Afschuwelijk grote verschillen in betaling aan mannen en vrouwen zijn er in Duitsland, Luxemburg en Nederland. De lonen zijn relatief gelijk in Italië. De meest gelijke lonen vind je in Denemarken. Dat land heeft ook een ontwikkeld netwerk voor de reïntegratie van vrouwen op de arbeidsmarkt. In Denemarken zie je een duidelijke verandering in de familiestructuren. Dit geldt tot op zekere hoogte voor alle andere landen ook. Overal zijn zowel het aantal gesloten huwelijken, als het geboortecijfer afgenomen, terwijl het aantal één-oudergezinnen is toegenomen. Dat geldt zelfs voor landen die traditioneel sterke gezinsverbanden hebben, zoals Griekenland en Ierland.

Met de aanval van Europa '92 en het streven naar een goede concurrentiepositie ten opzichte van Japan en de VS zijn grote sociale veranderingen te verwachten. De interesse van de Eurobazen in bevolkingspolitiek groeit, nadat ze tientallen jaren verwaarloosd was. Gedurende de 70-er en 80-er jaren bestudeerden vrouwen in het Europese Parlement loondiskriminatie, werkgelegenheid voor vrouwen, werkeloosheid, oneerlijke sociale verzekeringen, en vrouwen en armoede. Ze stelden richtlijnen op voor de gelijke behandeling van vrouwen voor wat betreft werk en sociale zekerheid. Die plannen zijn

jarenlang in de la van de EG blijven liggen. Dat werd veroorzaakt door conservatieve regeringen (zoals Groot-Brittannië en Duitsland) die sterk gekant waren tegen veranderingen in de familiestructuren. In het begin van de 80-er jaren werden de voorstellen voor uitgebreide kinderopvang als essentieel voor sociale gelijkheid gezien. Tegenwoordig hoor je daar veel minder over.

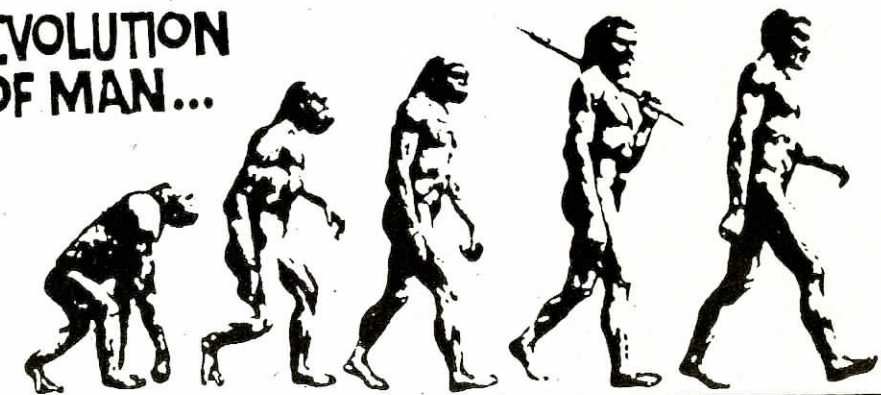
Sinds het midden van de jaren tachtig is de kijk van het Europese Parlement op de rol van vrouwen en bevolkingspolitiek veranderd. De afname van het geboortecijfer en het aantal huwelijken in heel Europa heeft de overheid ertoe gebracht nieuwe 'initiatieven' te nemen. Het Europese Parlement lijkt vrouwen te gebruiken als zwart schaap voor deze afname door te stellen dat het veroorzaakt wordt doordat vrouwen hun traditionele rollen gedag zeggen. Het Parlement raakt meer en meer geïnteresseerd in vrouwen vanwege geboorteen bevolkingspolitieke kwesties. Het gaat het Parlement om de reproductie van de samenleving.

Het basisrecht op werk geldt niet voor vrouwen. Ze worden gebruikt als goedkope arbeidskracht, handig voor de economie. Ze vormen daarnaast een reservoir, het arbeidsreserveleger, voor eventuele tekorten op de arbeidsmarkt.

De textielindustrie is een voorbeeld van het effect van de gemeenschappelijke markt op de werkgelegenheidssituatie van vrouwen. De afgelopen tientallen jaren heeft er een herstructurering van de textielindustrie plaatsgevonden. In de EG heeft dit geleid tot massa-ontslagen, die voornamelijk vrouwen troffen. In de textielindustrie zijn minder hooggekwalificeerde banen dan in de gemiddelde andere industrietaak. Hierdoor is het aantal vrouwen dat er werkt erg hoog, en dat komt doordat vrouwen vaak lager opgeleid zijn dan mannen in onze maatschappij.

Een reden voor de massa-ontslagen (bijvoorbeeld in Duitsland) was het verplaatsen van een groot deel van de produktie naar lage lonen-landen en socialistische staten. Er wordt verwacht dat Frankrijk ook veel van haar produktie naar die landen zal verplaatsen. Binnen de EG gebeurt hetzelfde. De produktie wordt verplaatst naar marginale landen als Griekenland, Portugal en Spanje, vanwege de lage lonen daar.

EVOLUTION OF MAN...

and woman.

©Spellbound

Een andere reden was de rationalisatie, die tot uitdrukking kwam in bijvoorbeeld de introductie van een drieploegendienst. Maar vanwege de wet die vrouwen verbood om 's nachts te werken, werden hele ploegen vrouwen vervangen door mannen. Deze strategie zal steeds belangrijker worden in de toekomst. Een heel belangrijke ontwikkeling in de Duitse textielindustrie is verder de flexibilisering van de arbeidstijden. Bovendien wordt de mechanisering steeds verder opgevoerd en neemt de behoefte aan gekwalificeerde arbeidskrachten (ingenieurs, technies personeel) toe.

De éénwording van de markt heeft ook haar gevolgen voor de pensioenregelingen voor vrouwen. In Europa zijn er (eenvoudig gesteld) twee basistypen staatspensioenen.

1. De pensioenen die uitgaan van een leven lang continu, voltijds werken waarbij de hoogte afhangt van de betaalde bijdragen. Vrouwen die niet betaald gewerkt hebben (huisvrouwen en moeders bijvoorbeeld) zijn dan slechts verzekerd als vrouw van hun man. Zo een klassieke pensioenregeling bestaat er in België, Duitsland, Griekenland, Frankrijk, Spanje, Italië, Luxemburg en Portugal.

2. Het systeem van de basispensioenen, die betaald worden door de staat die een minimum pensioen garandeerd aan alle burgers, onafhankelijk van hun arbeidsverleden. Soms is dit pensioen zo laag dat een aanvullend pensioen, dat wel afhangt van het inkomen, nodig is. Dit systeem vind je in Denemarken, Groot-Brittannië en Nederland.

Vanwege allerlei politieke redenen verwerpen de konservatieve parlementen in de Europese landen, de EG Commissie, de organisaties van werkgevers en konservatieve politici een standaardisering van de uitkeringen. Zij gaan er vanuit dat de éénwording op den duur de druk op de uitkeringen zó zal verhogen dat ze vanzelf wel aangepast zullen worden. Een ander punt is de pensioengerechtigde leeftijd van vrouwen. Die is verschillend in de hele EG. In sommige landen is die gelijk voor mannen en vrouwen (Frankrijk 60 jaar, Nederland 65 jaar, Denemarken 67 jaar -voor alleenstaande vrouwen is dat 62 jaar-). Verschillende regelingen voor mannen en vrouwen vind je in België, Groot-Brittannië, Portugal, Italië, Griekenland en Duitsland. Italië heeft de laagste pensioengerechtigde leeftijd (55 jaar).

Om een gelijke situatie voor de seksen te verkrijgen heeft men twee 'oplossingen' geopperd.

1. Een uniforme leeftijd voor vrouwen en mannen.

2. Het recht op pensioen wordt helemaal afhankelijk van het aantal jaar dat iemand verzekerd is, ongeacht de sekse.

Beide 'oplossingen' ontkennen het dubbele werk dat vrouwen doen, zowel thuis als betaald, en de vele nadelen die vrouwen ondervinden op de arbeidsmarkt. Als het voorgestelde plan met de gelijkstelling van de leeftijdsgrens van mannen en vrouwen doorgevoerd wordt, zullen vrouwen na enige tijd 3 tot 5 jaar langer moeten gaan werken. Als de volgende stap in de EG-harmonisatie een uniforme leeftijdsgrens van 65 jaar zal zijn, om handicaps in de competitie voor landen die al een leeftijdsgrens van 65 jaar kennen weg te nemen, betekent dat dat miljoenen Europese vrouwen (en mannen) een extra werkdruk opgelegd krijgen.

Dit verhaal is niet compleet. Het wordt nauwkeuriger omschreven in het boek 'EG-Binnenmarkt, Europatriarchat oder Aufbruch der Frauen', dat door Susanne Schunter-Kleemann (Bremen, Duitsland) geschreven is.

We zullen proberen te komen tot een totale schatting van hoe Europa '92 het leven van vrouwen gaat beïnvloeden. We willen hierover óók een discussie met vrouwen uit andere landen. Wat ontbreekt in de tekst is de situatie van vrouwen in het voormalige Oost-Duitsland. De veranderende situatie daar is met name voor vrouwen erg slecht. Het spijt ons dat we daar door tijdgebrek geen aandacht aan hebben kunnen besteden. We proberen er nog op terug te komen. Ook willen we nog verder werken aan thema's als abortuswetgeving, biotechnologie en genetische manipulatie, vrouwen in het leger, geweld tegen vrouwen, vrouwenstrijd in de EG, enz. Het is heel moeilijk materiaal uit andere landen te krijgen. We zouden het heel leuk vinden als je materiaal meebrengt als je de karavaan bezoekt.

6. Oost-Europa en de EG

Je hoort vaak zegen dat Oost-Europa opgekocht wordt door de EG, in het bijzonder door Duitsland. Dat mag dan kloppen voor het voormalige Oost-Duitsland, maar in de rest van Oost-Europa blijven investeringen achterwege. Al jarenlang trekken multinationals hun investeringen terug uit de 'Derde Wereld', en ook in Oost-Europa lijkt de zelfde ontwikkeling van loskoppeling van de wereldmarkt plaats te vinden.

Hoewel er 16.000 joint-ventures opgericht werden in Oost-Europa en in de Sovjet Unie in 89/90, bezitten de meeste van deze bedrijven niet meer dan 85.000 mark. Ze zijn dus piepklein en erg kwetsbaar. In 1990 waarschuwde de BDI (organisatie voor de Duitse industrie) voor Oost-Europa. Het enthousiasme voor Oost-Europa zal afnemen en het gebied rond de Stille Oceaan mag niet verwaarloosd worden.

In feite worden de meeste investeringen tegenwoordig gedaan in de drie machtigste handelsblokken VS/Noord-Amerika, Japan/Stille Oceaan en de EG. Ter vergelijking: tot eind 1990 werden er 2 miljard dollar geïnvesteerd in de markt in Oost-Europa, terwijl Siemens 5 miljard dollar in de markt van de EG pompt. Siemens zei ook dat een transnationaal bedrijf alleen kan overleven als het ten minste in twee van de drie blokken gevestigd is. Aan de andere kant wil de EG Oost-Europa niet helemaal verwaarlozen. Samenwerkingsovereenkomsten worden met ieder Oost-Europees land afzonderlijk aangegaan, waarmee de meest interessante delen afgenomen worden. Op deze manier kunnen de moeilijkere landen zoals Roemenië, Bulgarije (en deels Polen en Hongarije) apart gehouden worden. Het zal voor de Oost-Europese landen voorlopig onmogelijk zijn EG-lid te worden.

In plaats daarvan zullen andere ontwikkelingen plaats vinden. Er zullen industriële regio's, die afhankelijk zijn van de westerse multinationals, ontstaan. Deze regio's zullen gesteund worden, andere zullen verarmen. Ook zal je 'onderklasse kapitalisme' tegenkomen, dingen als zwarte markten, kleine handelaartjes, etc. (dit is de belangrijkste economie in de 'Derde Wereld') en de emigratie van mensen.

De integratie van de West-Europese landen zal de industriële en agrarische basis van Oost-Europa vernietigen, zoals dat al gebeurd is in Oost-Duitsland, met dit verschil: er zal geen financiële steun zijn van de EG, zoals Duitsland die nu geeft aan voormalig Oost-Duitsland.

De EG zal proberen de voorspelde sociale onrust onder de duim te houden met verschillende maatregelen, en ze beperkt te houden tot hun regio's. Ook door effectieve wetten te maken. De armoede van Duitsland is in feite geëxporteerd naar Polen. Ook is er al een afspraak met de Sovjet Unie waarmee de stroom mensen naar het westen beperkt en gestopt wordt en gepoogd wordt mensen terug te sturen.

De Europese vluchtelingenwetten maken het mogelijk bewaakte vluchtelingenkampen op te zetten in Oost-Europese veiligheidszones. Dat zal gebeuren tot en vooral vanaf 92/93.

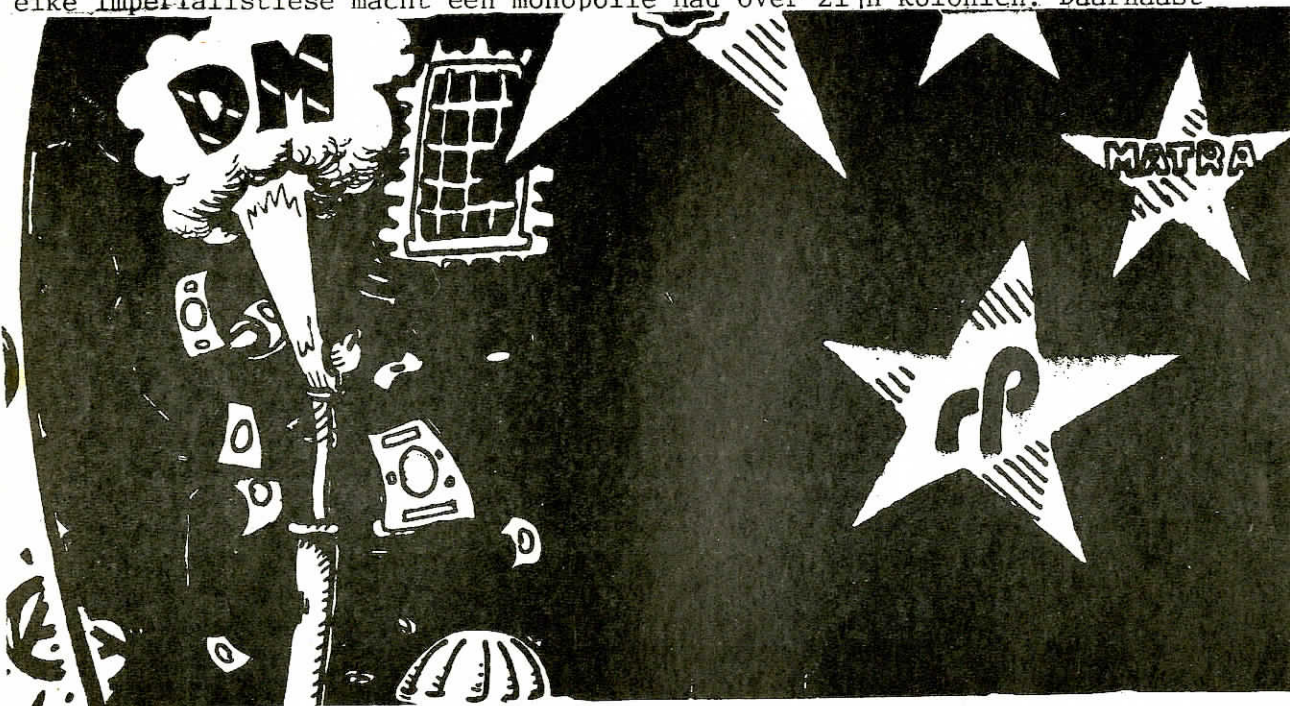
7. Geschiedenis en structuur van het IMF

Het IMF (Internationaal Monetair Fond) en IBRD (Internationale Bank voor opbouw en ontwikkeling, ook wel Wereldbank) zijn gestroomlijnde economische structuren die leven en ademen via monetaire instabiliteit, oliekrisissen, oorlog en bodemloze schulden. Een anonieme insider in het IMF zei: "Wij zijn afhankelijk van rampen, zoals de geheime dienst afhankelijk is van terroristen", en gaat verder door te zeggen "Daar moeten we niet om treuren. Diegenen die zorg dragen voor het negatieve zitten nooit zonder werk".

Het IMF en de Wereldbank werden opgericht in 1944 toen 730 vertegenwoordigers uit 45 verschillende landen samenkwamen in Bretton Woods (New England/VS). Het waren de VS die de grootste invloed op deze twee instituties hadden om-

dat de VS na de Tweede Wereldoorlog de economische supermacht was. In 1945 beheersten de VS ongeveer 70% van de financiële wereld, doordat Europa en Japan zaten met platgebombardeerde steden en vernietigde produktie-apparaten. In de 'Derde Wereld' bestonden slechts enkele nationale staten, de rest was nog kolonie. In een poging een nieuwe crisis op wereldschaal te voorkomen kwam de VS en Groot-Brittannië (de grootste koloniale macht) overeen een centrale bank (IMF) op te richten die verantwoordelijk zou zijn voor vrij verkeer en kapitaal, monetaire stabiliteit, handelsevenwicht en voldoende liquiditeit. Daarnaast moest er een andere bank opgericht worden die de opbouw van Europa moest ondersteunen.

Tijdens de oorlog kende de VS een grote produktiegroei, met de bijbehorende kapitaals- en produktieoverschotten, die niet op de markt thuis gekonsumeerd konden worden. Ook vroeg de nieuw ontworpen technologie (ontwikkeld tijdens de oorlog) veel grotere markten dan vroeger. Europa's enorme behoefte aan opbouw gaf de VS de mogelijkheid te penetreren in de markten van andere kapitalistische landen en hun voorraden leverende koloniën. De situatie in Frankrijk na de oorlog was erg instabiel. De kommunisten waren erg sterk in vele landen (Frankrijk, Italië, en in Spanje waar het anarchisten waren), en het was hun verzet tegen het imperialisme dat bestreden diende te worden. Er waren veel uiteenlopende belangen tussen de verschillende imperialistische landen. Deze rivaliteit weerhield hen echter niet van koördinatie in de vorm van verschillende internationale organisaties (VN, Wereld Bank, IMF, GATT, en later de NAVO). Deze ontwikkelingen hadden een bepalende invloed op de onderontwikkelde landen/koloniën. Het was niet langer prakties dat elke imperialistische macht een monopolie had over zijn koloniën. Daarnaast

nadden het verzet tegen het kolonialisme en de opstanden en de revoluties die plaatsvonden in China, Noord-Korea enz. het noodzakelijk gemaakt de koloniën een vorm van schijnbare onafhankelijkheid te gunnen, terwijl ze tegelijkertijd onder controle bleven. Vanwege de enorme invloed van IMF en Wereldbank was het onmogelijk voor de meeste koloniën echt onafhankelijk te worden. Het bleef als altijd het belang van het IMF en de WB de landen afhankelijk te houden van de infrastructuur van de WB en het IMF. Tegenwoordig zijn er 150 leden van IMF en WB. Dat zijn alle landen met uitzondering van Albanië, Brunei, Bulgarije, Cuba, Mongolië, Noord-Korea, Zwitserland, USSR, Taiwan en Tsjechoslowakije (in 1989). De SU trok zich snel terug van de eerste onderhandelingen in Bretton Woods.

Als een land lid wil worden van de Wereldbank, moet het eerst lid worden van het IMF. Het IMF komt eens per jaar bijeen, samen met de Wereldbank, en dan kan er beslist worden of een land lid kan worden. Elk land zendt een afgevaardigde, meestal de directeur van de Nationale Bank of de minister van financiën. De lidstaten hebben een stempercentage dat gerelateerd is aan de hoeveelheid kapitaal die ze in de WB hebben gestoken. De inzet van een land wordt bepaald door het Bruto Nationaal Produkt, het handelsvolume en

de internationale belangrijkheid van een land. De VS hebben bijvoorbeeld 19% van de stemmen in 1989, en dat is meer dan alle ontwikkelingslanden samen. Tegenwoordig heeft de EG 20% van de stemmen. Na de EG komen Groot-Brittannië 6,6% en West-Duitsland 5,8%. De afgevaardigden kiezen dan een raad van 22 directeuren. Het stemmenpercentage dat iedere directeur kreeg wordt dan overgedragen aan de raad van de directeuren. Ze vergaderen 1 tot 4 keer per maand in Washington, waar hun hoofdkwartieren zijn. De individuele directeuren hebben heel verschillende hoeveelheden macht, afhankelijk van hun stempercentage. De VS, Groot-Brittannië, Frankrijk, Duitsland, Saudi-Arabië, China en de EG kiezen elk een directeur. De andere worden gekozen door groepen landen die samen genoeg stemmen kunnen mobiliseren voor een directeur. Alle belangrijke besluiten vereisen een 85% meerderheid. Dat betekent dat er geen beslissingen genomen zonder de EG en de VS. Het IMF en de WB zijn een regering op zich. Vanwege hun naam en functie kunnen ze hun eigen beslissingen nemen zonder te hoeven gehoorzamen aan internationale wetgeving. Bij het IMF werken 218 ambtenaren die allemaal gespecialiseerd zijn in relatie tot de infrastructuur. Het zijn deze mensen die uitwerken hoe de 'Derde Wereld'-landen van de markten van de VS en de EG, en natuurlijk Japan, weggehouden kunnen worden.

Het beleid van het IMF en de WB. Er zijn verschillende manieren om geld van het IMF of de WB te krijgen. Eén weg is voor kapitalistische landen. Die gaat via de SDR (Special Drawing Right). SDR is geen geld maar een verzameling van verschillende valuta's en het zit in het computersysteem van de centrale bank (IMF). De SDR-valuta werd gecreëerd toen de dollar haar macht verloor als internationale valuta. In 1973 was het niet meer mogelijk dollars in te wisselen voor goud, doordat de VS meer dollars had dan goud. Er zijn zo'n 22 instituten met een was van geheimzinnigheid bezig met de SDR's, en één ervan is de BIS (Bank of International Settlement) in Basel. De afgelopen 20 jaar zijn er 21,4 miljard SDR's gemaakt, en dat is ongeveer 50 miljard Duitse markten. Het is een speciale geldkonstruktie voor de grote bedrijven en banken.

Als een land uit Afrika, Oost-Europa (zoals Polen), Azië, Latijns-Amerika of het Midden-Oosten geld wil of moet lenen zijn er twee manieren (globaal gezien). De eerste is dat ze het IMF om een lening vragen. De lening die ze dan krijgen is erg kortdurend en gaat vergezeld met een extreem hoge rente. Het IMF leent slechts geld uit voor een paar maanden, en slechts in heel bijzondere gevallen leent ze geld uit voor een paar jaar. Het is de WB die geld uitleent voor een langere periode. Voordat een lening voor een project geaksepteerd wordt onderzoekt een groep experts (personeel van IMF en WB) de politieke infrastructuur in het land, de internationale monetaire positie, de betalingsbalans, de vorm van het projekt en de geschatte winst die het projekt zal opleveren. Ook wordt gekeken of het projekt waar het geld naar toe gaat past in het beleid van het IMF en de WB. Om tenslotte de lening te ontvangen moeten de WB en het IMF de volledige controle over het projekt in handen krijgen voor wat betreft de vorm en alle details, én alle kontrakten goedkeuren. De macht van de WB en het IMF beëindigen pas als de lening volledig is terugbetaald. De WB is verantwoordelijk voor langdurige leningen (10-15 jaar), die bijvoorbeeld gebruikt worden voor de aanleg van infrastructuur die multinationale ondernemingen nodig hebben maar waar het land zelf voor betaalt. Verder regelt de WB veel van de bilaterale 'ontwikkelingshulp'. Het IMF geeft kortdurende leningen aan zowel ontwikkelde als onderontwikkelde landen die negatieve betalingsbalansen hebben. Het doel is de stabiliteit op de internationale monetaire markt te bewaren. In de praktijk duikt het IMF meer direkt in de politieke en economische situatie van een land dan de WB. Als een land haar schulden niet terug kan betalen, stelt het IMF voorwaarden voor een nieuwe lening. Bijvoorbeeld:

- De import- en exportbeperkingen moeten worden opgeheven. Dat betekent dat buitenlands kapitaal en buitenlandse goederen binnen kunnen stromen, waardoor de groeimogelijkheden van de nationale industrieën geruineerd worden.
- Devaluatie van de nationale munt. De veelvuldig door het IMF geforceerde devaluaties betekenen niet dat ontwikkelingslanden meer geld krijgen voor de export. Dat komt doordat de prijzen van grondstoffen dalen. De import van industriële produkten (machines, e.d.) wordt duurder, hetgeen het moeilijker maakt voor een ontwikkelingsland haar eigen industrie op te bouwen. Tegelijk

veroorzaakt het inflatie en hoge prijzen voor de konsument. Verder is er een kapitaalvlucht naar de ontwikkelde landen. Kapitalisten in ontwikkelingslanden wisselen hun geld in dollars en zetten ze op de bank in het noorden in plaats van ze te investeren in hun eigen land.

- Het bezuinigen op de overheidsuitgaven
- Het privatiseren van staatsbedrijven
- Ontslag voor overtollige ambtenaren
- Toename van indirecte belastingen
- Geen loonsverhogingen meer in alle sectoren

Deze bezuinigingen leiden tot meer werkloosheid, de lonen dalen en in het algemeen de levensstandaard. IMF-programma's ondervinden vaak weerstand in de vorm vanstakingen, demonstraties, voedselrellen, enz.

Kapitaalvlucht. Dit is een groot probleem voor veel schuldenlanden. Het begint met een lening aan een bedrijf/industrie. Deze lening stroomt vaak direkt terug naar dezelfde bank. Dit gebeurt doordat korrupte ambtenaren vaak vinden dat de rente van de bank hoger is dan de investering in het bedrijfsleven hen oplevert. Als het geld terugkomt bij de bank valt het onder een heel ander systeem. De City Bank heeft bijvoorbeeld 1500 mensen die bezig zijn met kapitaal dat vlucht. Kapitaalvlucht is nou niet echt legaal en daarom heeft de bank vele manieren ontwikkeld waarop direktoren en ambtenaren 'hun' geld kunnen beleggen. Ze doen dat bijvoorbeeld als volgt: ze creëren buitenlandse fondsen, niet bestaande bedrijven, parallele financiële transakties buiten de bank om, en de zogenaamde 'rug-aan-rug'-lening, waarbij de bank een klant zijn eigen geld leent. James Henry meent dat de City Bank zowat meer geld heeft op Latijns-Amerikaanse rekeningen, dan ze heeft uitgeleend aan Latijns-Amerikaanse regeringen.

Maar wat gebeurt er met de lening, dat was het uitgangspunt. Het geld moet terugbetaald worden en het is meestal de regering (die de lening gegarandeerd heeft) die voor de rente en de afbetalingen opdraait. De bank wint twee keer, ze ontvangen zowel de rente en de afbetalingen als de lening zelf, die weer bij haar gestort wordt. De BIS (Bank of International Settlement) stelt in haar jaarlijkse rapport van 1983 dat in de periode 77-83 55 miljard dollar van de Latijns-Amerikaanse schuld noordwaarts verdween in de vorm van kapitaalvlucht. In 1986 stelde Morgan Guaranty dat 70% van alle nieuwe leningen aan de 10 grootste schuldenlanden in Latijns-Amerika in de periode 83-85 opnieuw gestort werden bij dezelfde of andere banken in het noorden. Mexico bijvoorbeeld, leende in deze periode 9 miljard dollar, terwijl 16 miljard dollar werd gestort. De president van de WB meent dat van 1979 tot 1983 90 miljard dollar uit Mexico is gestort. Een kapitaalvlucht groter dan de totale schuld.

De wapenindustrie. Eén van de voorwaarden voor de imperialistische uitbuiting van de 'Derde Wereld' is de militaire macht, die dan ook een hoge prioriteit heeft in de westerse landen. De introductie van nieuwe technologieën maakt het makkelijker te kiezen voor een militaire oplossing voor conflicten in de 'Derde Wereld'. Ondanks een stagnatie in de wereldhandel is de internationale wapenhandel sterk gegroeid. Tussen 1970 en 1980 groeide deze handel 300% terwijl de totale wereldhandel slechts met 50% groeide. Het is natuurlijk de wapenindustrie die deze ontwikkeling gestimuleerd heeft, maar ook de WB en het IMF, de andere grote banken en de geheime diensten hebben hier een hand in gehad.

Na de Golfoorlog steeg de dollar als reactie op het resultaat van de oorlog. De VS tekende overeenkomsten om 70% van de opbouw van Koeweit op zich te nemen, en daarmee was de oorlog een keerpunt voor de ineensstortende Amerikaanse economie! Verder ontvangen de staten in de regio die deelnamen aan de Amerikaanse

alliantie, voor 18 miljard dollar aan wapens. In andere situaties was het meer winstgevend beide zijden van het konflikt te steunen om zodoende een evenwicht tussen de strijdende partijen te behouden opdat het konflikt zo lang mogelijk duurt, en de wapenverkoop gestimuleerd wordt (bij de oorlog tussen Iran en Irak).

De geproduceerde wapens worden ook voor de beheersing, onderdrukking en aanvallen op bevolkingen gebruikt. In Marokko is er bijvoorbeeld sinds 1976 de oorlog tegen de Polisario bevrijdingsorganisatie. Hun landstreek heeft grote voorraden fosfaat. Marokko ontvangt hulp van de VS en Frankrijk en ontving de moderne technologische systemen. De nieuwe radarsystemen bijvoorbeeld, geschikt voor woestijnpatrouilles, waren vernietigend voor de Polisariostrategie van kleine groepjes. In het bijzonder in Afrika (waar 60% van de zwarte gemeenschap leeft onder een militaire diktatuur) wordt veel geld uitgegeven aan nationale veiligheid. Ethiopië dat jarenlang oorlog voerde met Tigré en Eritrea is het armste land van de wereld en gaf wel 110 dollar per hoofd van de bevolking uit aan wapens. Soedan geeft 15 dollar uit, Tanzania 16 dollar, Kenia 17, Somalië 20, Zimbabwe 55 per hoofd per jaar. Soedan heeft overigens wél een schuld van 11 miljard dollar. En tien miljard van de 54 miljard schuld van Argentinië wordt veroorzaakt door militaire zaken. Militaire wapens zijn niet produktief, ze zijn er slechts om te gebruiken.

Zonder de wapenleveranciers en de steun van de imperialistische machten zou de meerderheid van de militaire regimes in de zogenaamde Derde Wereld hun macht verliezen. Bij ons, in het achterland van het imperialisme, wordt het onderzoek en de ontwikkeling gedaan van deze beheersingssystemen die gebruikt worden tegen de bevolking. Ook bij ons worden deze systemen gebruikt, ofschoon wat meer diskreet om een democratische schijn op te houden. Er worden traan-gassen, waterkanonnen en desoriënterende signalen gebruikt in plaats van de militaire politie (bij demonstraties). En zo ook isolatie in gevangnissen in plaats van lichamelijke martelingen. Het doel is echter hetzelfde: het kapot maken van het verzet tegen de kapitalistische staat.

De EG en de samenwerking met de ACP-landen en de konnekties met de WB en het IMF

De EG heeft een samenwerkingsnetwerk dat bijna de hele wereld omspant. In 1973 bracht de VN een plan van de 'Derde Wereld' naar voren voor een nieuwe economische wereldorde. Dat werd nooit doorgevoerd. Maar de EG nam de rol over van gesprekspartner van de voormalige koloniën. Op 28 februari 1975 werd het eerste verdrag met 46 ACP (Afrikaanse, Carribiese en Pacific (=Stille Oceaan))-landen getekend. Het eerste Lomé-verdrag. Bij dit verdrag sprak de EG met 'één stem'. Dit verdrag betrof niet een individuele regering meer. De tekst stelt dat de EG de onafhankelijkheid van de landen moet respekteren, en dat ze het recht hebben zelf hun eigen beleid te bepalen

zonder bemoeienis van buitenaf. In 1985 werd het derde Lomé-verdrag getekend en vernieuwd met 64 landen. Nu hebben 66 landen handels- en samenwerkingsovereenkomsten met de EG. Een lid zijn van de ACP betekent dat een land de mogelijkheid heeft zijn produkten en grondstoffen aan de EG te verkopen. Maar deze landen zullen niet dezelfde rechten hebben die de EG-landen zullen hebben op de interne markt na '92. De overeenkomsten die de EG heeft gesloten met betrekking tot de import uit ACP-landen zijn dat de landbouwsubsidies en -tarieven liggen tussen de 5 en 22%. Verder heeft de EG een netwerk opgebouwd van 700 buitenproportionele kwalitatieve beperkingen waaraan lidstaten zich dienen te houden met betrekking tot de import van goederen en diensten. Het is ook belangrijk om hier het dumpen te noemen. Het is goedkope goederen in Afrika te dumpen en ook chemies afval kan je er goedkoop kwijt.

Kernwoorden in het Lomé-verdrag zijn lange termijnwerk aan infrastructuur, landbouw, financiën, wetenschap, technologie, cultuur, arbeids- en samenwerkingsbeleid. Het zijn mooie woorden die de EG gebruikt voor haar 'ontwikkelings'projecten in de ACP-landen. Het gaat er om dat deze landen zich kunnen aanpassen aan de nieuwe wereldomspannende handelsstructuren na de Europese éénwording. Ten eerste zal de EG alle goederen uit de ontwikkelingslanden beheersen om te voorkomen dat ze de markt overstroomden en gaan concurreren met de westerse industrie. Ten tweede zal de EG de landbouwstructuur, het industriële en economische beleid aanpassen aan haar wensen. In Nigeria bijvoorbeeld, wordt het regenwoud omgehakt om plaats te maken voor goedkope palmolieplantages voor de EG. In Guinea steunt de EG een bosbouwprogramma met 4 miljoen Duitse mark, met het doel de winst op hout daar te verviervoudigen. Dit staat gelijk aan een gebied met de oppervlakte van Denemarken, dat elk jaar wordt neergehaald.

Het beleid van het IMF met betrekking tot de landen van het Lomé-verdrag. Op dit moment ligt het vierde Lomé-verdrag op de onderhandelingstafel. Dit vierde verdrag stelt dat de ACP-landen zich voor 10 in plaats van 5 jaar moeten verbinden aan de EG. Dit omdat de EG denkt dat 5 jaar een te korte tijd is. Niet toevallig past het in de Wereldbank-plannen die ook 10 jaar duren. Een ander deel van de overeenkomst houdt in dat de EG niet alleen zal samenwerken met het IMF, maar ook een groter stempercentage zal krijgen en daarmee meer macht. De EG zet veel druk op de ACP-landen om zich aan te passen aan het structuurbeleid van het IMF. Dat betekent dat de landen die de nieuwe overeenkomst niet tekenen geen 'ontwikkelingshulp' meer krijgen van de EG in de vorm van betalingsbalanssteun.

Deze hulp bestaat uit korte termijnleningen met een lagere rente dan het IMF vraagt. Tweëntwintig landen hebben onvrijwillig ja tegen het verdrag gezegd. Een onderzoek van een economische commissie voor Afrika onder VN-vlag heeft laten zien dat de landen die de aanpassing en het structuurbeleid geaccepteerd hebben, een lagere economische groei kenden in de jaren 1980-87.

West-Europa tussen NAVO en WEU

De toevlucht tot de reeds bestaande NAVO-structuren tijdens de Golfoorlog had een versterkte positie in de VS tot gevolg. Op de voorjaarskonferentie van 1991 van de NAVO werd besloten een snelle interventiemacht op te zetten. De VS zagen kans deze troepen onder bevel van de Britten te krijgen. Dat zijn hun meest betrouwbare vazallen. Het feit dat de VS hun ideeën heeft opgedrongen voorkomt dat de alternatieve mogelijkheden van de Europese militairen uitgevoerd worden. Het lukt op deze manier niet om een eigen interventiemacht op te zetten onder WEU (West-Europese Unie)-vlag, onafhankelijk van de VS. De WEU werd in 1948 opgericht om onder andere West-Duitsland te weerhouden een groot leger op te bouwen. Het kon er dan geen veiligheidsbeleid op na houden, zonder militaire macht en in de schaduw van de NAVO. Sinds de WEU in 1984 gereactiveerd werd heeft het zich ontwikkeld tot een veiligheidsbond met een vleugje anti-Amerikanisme. De as Parijs-Bonn, gesteund door Italië, Spanje en Portugal, ziet in de realisatie van de WEU de kans om te komen tot een gewapende vleugel van het verenigd Europa. Ze spreken van de Europese peiler onder de atlantische solidariteit (NAVO voorjaarskonferentie). De WEU heeft haar eigen veiligheidsbeleid ontwikkeld. De veiligheid van 'vitale West-Europese belangen' zou niet alleen aan de VS overgelaten dienen te worden. In 1988 nam de WEU een resolutie aan waarin de overzeese energiebronnen tot de vitale Europese belan-

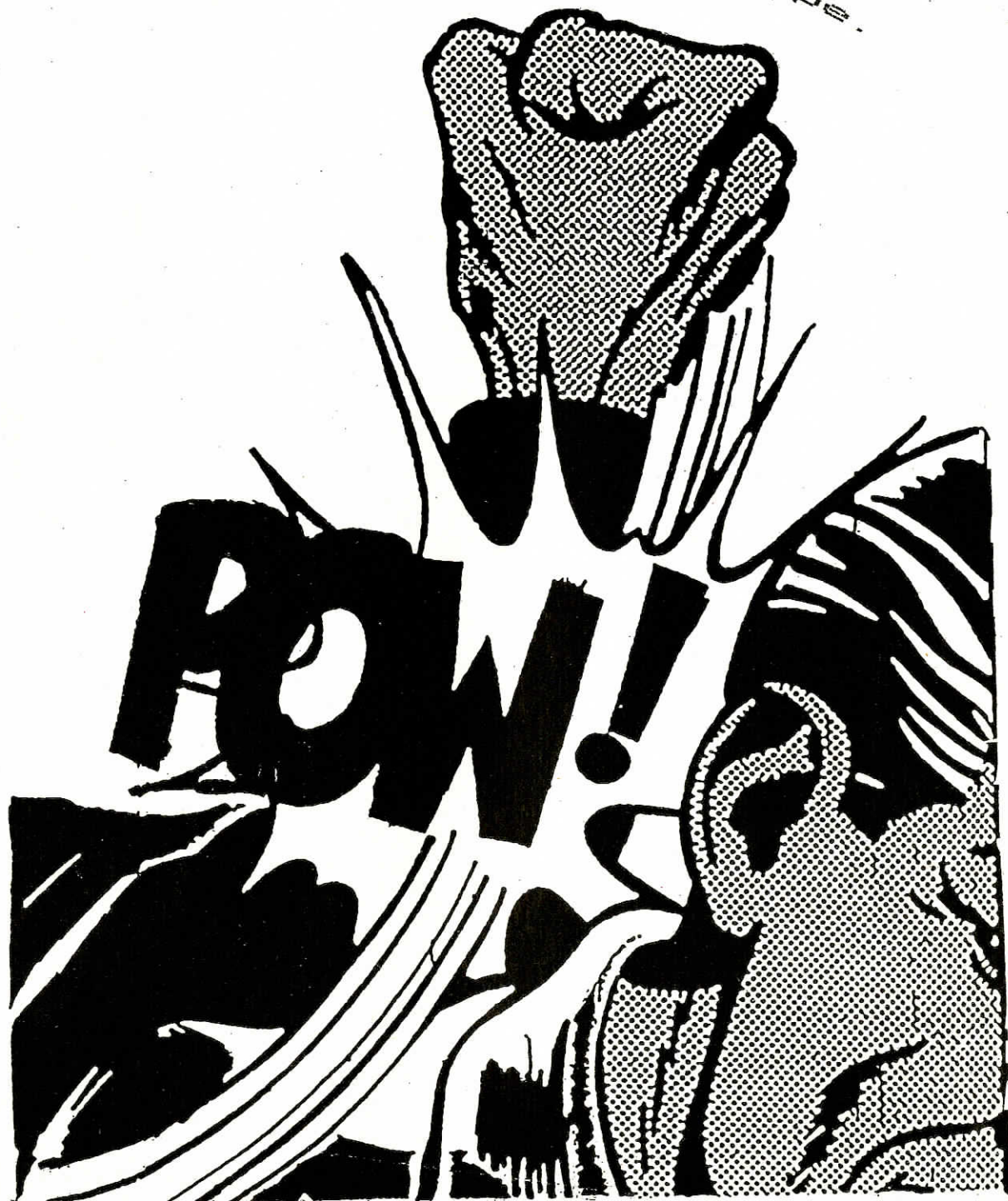
gen gerekend worden, die beschermd moeten worden met militaire macht. In het bijzonder enkele vliegdekschepen en de opbouw van de marines maken deel uit van de WEU-plannen. De WEU-dromen van gemeenschappelijke troepen worden slechts aarzelend ontvangen en vaak zelfs negatief door Groot-Brittannië, Denemarken en Nederland. Nieuwe problemen doen zich voor met de neutrale staten Oostenrijk en Zweden. Beide willen lid worden van de EG maar willen geen deel uitmaken van de militaire alliantie. De VS beoordelen de versterking van de WEU erg skeptisch. De ambassadeur van de VS in Bonn legt uit dat ze "gekant zijn tegen het vervangen van de NAVO door de WEU", en dat in "de Amerikaanse politiek Europa centraal blijft staan". Ondertussen doen de voorstanders van een Europese militaire identiteit hun werk in de andere richting. Bondskanselier Kohl zei in verband met de nieuwe NAVO-troepen dat het niet de vraag is óf NAVO óf WEU, maar allebei samen. Dat betekent dat de twee niet wedijveren maar juist samenwerken. De ministerraad van november '91 zal een groter streven te zien geven naar een eigen veiligheidsbeleid dan voorheen (Sinaï '81, Iran-Irak '87, Joegoslavië '91). Het punt is alleen in hoeverre de WEU aan de NAVO gekoppeld wordt. Sir James Eberle van het koninklijk instituut van buitenlandse zaken in Londen (een denktank van eurostrategen) formuleerde de mogelijke inhoud van de EG-veiligheidspolitiek in het najaar van '91 als volgt:

- verantwoordelijkheid voor het instellen van een wereldwijd veiligheids-systeem
- stabiele veiligheid in het Middellandse-zeegebied, inclusief het Midden-Oosten
- steun voor een stabiele groei in de Oost-Europese landen als liberale democratieën met een markteconomie
- militaire bescherming tegen de enorme migratie uit de SU/Oost-Europa/Noord-Afrika.

Wat de eerste punten in de praktijk betekenen hebben we al gemerkt (bijvoorbeeld in de Golfoorlog). Militair ingrijpen tegen de legitieme vraag mee te mogen delen in de Europese welvaart door de bevolking in de achtertuin van de EG zou een nieuwe stap zijn.

Migratie-
-politiek
in het
Verenigd Europe.

Dit artikel poogt een algemeen beeld te geven van het Europese vluchtelingen beleid. Dit houdt in, uiteen te zetten hoe de strategie van de gevestigde orde werkt en het belichten van het verzet daartegen. De beschrijving van de levensomstandigheden van de migranten is absoluut niet gedetailleerd; er zijn wel teksten over te vinden maar vrijwel niet over het verzet ertegen.

Geschiedenis.

Mensen hebben altijd al hun land van herkomst om zeer verschillende redenen verlaten. Wereldwijd gerekend zijn er 250 miljoen mensen op de vlucht voor marteling, oorlog, dictaturen, honger, natuurrampen etc. Slechts 5% van hen bereikt Europa of Noord-Amerika. De meeste vluchtelingen blijven in de betrokken regio, of in het land van herkomst; of in een buurstaat.

90% van de vluchtelingen zijn vrouwen, desondanks zijn de meeste vluchtelingen die Europa of Noord-Amerika bereiken mannen. Enerzijds is dat een gevolg van de patriarchale structuren in het land van herkomst, die het voor vrouwen veel moeilijker maken om te ontsnappen. Anderzijds is het een gevolg van het sexistische asielse beleid. Bijv.: vervolging vanwege de sexe is geen grond voor het verkrijgen van asiel. Maar zelfs al is een vrouw gevlucht vanwege 'politieke' redenen, de autoriteiten zullen haar verhaal niet snel geloven omdat het niet past in het plaatje van een manlijke, heroïsche strijder.

Er zijn twee fases in het Europese migratiebeleid.

Van '45 tot '73 werden buitenlandse arbeiders uitgenodigd te komen werken in 'gastlanden' vanwege een tekort aan arbeidskrachten. De migranten kwamen onderaan de maatschappelijke ladder te staan. Zij kregen de baantjes die de Europeanen niet graag wilden.

In '73 en '74 stopte de rekrutering van buitenlandse arbeidskrachten. De gevestigde orde begon te investeren in fabrieken in de '3de Wereld' (bijv.: Zuid-Oost-Azië) waar de produktie erg goedkoop is ten koste van de vrouwen in die landen.

Tegenwoordig zijn de meeste buitenlanders die naar Europa komen, vluchtelingen. De enige manieren voor hen om hier te kunnen blijven is door een asielaanvraag te doen, of door hier illegaal te leven.

Dit laatste betekent dat ze onder nog slechtere omstandigheden moeten leven dan de migranten die hier tot de zeventiger jaren heenkwamen. Zij zijn gedwongen illegaal te leven, waardoor het produktiesysteem opnieuw zeer voordelig is voor de gevestigde orde. De omstandigheden waaronder zij moeten leven zijn gelijk aan die in Azië of in het Europa van honderd jaar geleden. Illegale immigranten leven hier als slaven. Zij werken zonder de daarbij horende rechten, zonder goede behuizing en altijd in gevaar om gearresteerd en gedeporteerd te worden.

De strategie van het kapitaal.

De strategie van het kapitaal lijkt tegenstrijdig te zijn. Aan de ene kant worden de levensomstandigheden van immigranten slechter en slechter gemaakt. Als afschrikking, om de mensen te bewegen schijnbaar vrijwillig naar hun land van herkomst terug te keren. Tegelijkertijd om mensen die erover denken naar Europa te immigreren van gedachten te doen veranderen. Europa bouwt een muur die de miljoenen verwachte vluchtelingen uit Oost-Europa en de 'Derde Wereld' moet tegen houden. Alleen grenzen (militair) bewaken is niet genoeg. Daarom worden ook maatregelen als de verplichtstelling van een visum doorgevoerd. Verder wordt er veel gesproken over het verbeteren van de situatie in de landen waar veel vluchtelingen vandaan komen, dit in de vorm van 'ontwikkelingssamenwerking', dit met de bedoeling dat mensen daar blijven. Het mag duidelijk zijn dat zolang de huidige Noord-Zuid-verhouding niet verandert en de kapitalistische uitbuiting zelf niet is vernietigd, er niets zal verbeteren.

Het superieure beeld van het rijke Westen, zoals het te zien is in westerse films en tot uitdrukking komt door tourisme, moet veranderd worden. Want het is een beeld dat verdoezelt wat de effecten van exploitatie werkelijk zijn.

Aan de andere kant is de gevestigde orde wel degelijk geïnteresseerd in de migranten; als goedkope arbeidskrachten, als zondebokken tijdens een crisis, als een massa van werklozen die uitgespeeld kan worden tegen de autochtone arbeiders. Maar wanneer er meer en meer migranten komen, wordt het gevaar voor sociale onrust en verzet gericht tegen de slechte levensomstandigheden groter. Hoe meer migranten zich hier vestigen hoe beter zij, los van de bestaande structuren, hun eigen sociale structuren kunnen bouwen. Veel van de maatregelen van de staat hebben tot doel de migranten van elkaar te scheiden en te isoleren. In dit kader is in Duitsland de maatregel genomen dat families van migranten niet langer kunnen overkomen. Zolang alleen de mannen hierheen komen en na een aantal jaar werken weer terugkeren naar hun land van herkomst is het vrij gemakkelijk ze te controleren; zodra er hele families overkomen, ontstaat er een soort eigen infrastructuur (winkels, scholen, koffiehuizen...) die de individuele migrant ondersteunen in haar, zijn strijd tegen onderdrukking.

Om solidariteit tussen verschillende migrantengroepen te voorkomen, worden migranten, afhankelijk van hun land van herkomst, verschillend behandeld. Kunstmatige hiërarchieën worden gecreëerd waarin migranten verschillende statussen krijgen.

Momenteel wordt de wetgeving op het gebied van migratiepolitiek in alle Europese landen gelijkgesteld. De volgende instanties houden zich met het vluchtelingen vraagstuk bezig:

1) CAHAR-comitee van het Europese parlement (1977)
Het comitee is samengesteld uit regeringsafgevaardigden van alle lid-staten van het Europese parlement. Het is een adviserend comitee, zonder beslissingsbevoegdheid.

2) Immigratie-werkgroep van de ministerraad (1986)
Deze groep maakt voorstellen voor maatregelen tegen het misbruik van het Asiel recht. (Visumplicht, bewaking van de buitengrenzen, verantwoordelijkheid over de luchtvaartmaatschappijen).

3) TREVI (1975)
Houdt zich bezig met problemen die ontstaan bij het afschaffen van de binnengrenzen en coördineert de samenwerking van de Europese politiediensten. Dit sinds 1986 met behulp van data-kommunikatie. Officieel gesproken geeft Trevi slechts adviezen, in de praktijk bepalen ze echter de nationale politiek.

4) EG-kommissie (1986)
Zij bedenkt aan welke regels de verschillende wetten met betrekking tot asielzoekers moeten worden getoetst om tot een gemeenschappelijke wetgeving te komen. Het plan dat zij in 1988 presenteerden (een lidstaat is verantwoordelijk voor het controleren van het verzoek en de coördinatie van de status van de vluchteling) werd echter verworpen.

5) Schengen-verdrag (1986)
Het Schengen-verdrag is gesloten door Frankrijk, Duitsland en de Benelux. Inmiddels is ook Italië toegetreden en zijn Spanje en Oostenrijk geïnteresseerd.
Inwoners uit de aangesloten landen zijn vrij om te gaan waar ze willen maar daartoe moeten wel de buitengrenzen van het Schengen-gebied sterker worden. Het Schengen-akkoord is bedoeld om de weg vrij te maken voor een gemeenschappelijke economie. Daartoe bestaan er nog een aantal overeenkomsten

- asielverzoeken in meer dan een land is onmogelijk
- gemeenschappelijke criteria met betrekking tot de verantwoordelijkheid over de verzoeken
- maatregelen met betrekking tot het reizen van vluchtelingen
- informatie-uitwisseling over vluchtelingen (SIS).

Op nationaal nivo mislukte de proef om de stroom vluchtelingen in te dammen. De geplande coördinatie op Europees nivo moet er voor zorgen dat er nog maar in een land een aanvraag kan worden gedaan.

Met projecten als het SIS willen ze de controle op vluchtelingen op Europees nivo, uitbreiden. Het is twijfelachtig of het zal lukken om alle plannen door te voeren. Hoewel een hoop maatregelen al bestaan (visumplicht, het strafbaar stellen wanneer luchtvaartmaatschappijen personen zonder visum vervoeren, samenwerking met buitenlandse politie...), komen er jaarlijks toch nog duizenden migranten naar Europa. Tegenwoordig leven hier 12 tot 15 miljoen niet-Europeaanen. Veel van hen al jaren of zijn hier zelfs opgegroeid of geboren. Zij kunnen niet zo gemakkelijk gecontroleerd en onderdrukt worden als de gevestigde orde zou willen. Veel migranten vinden wegen om hier te komen en te blijven.

Huidige situatie

van migranten in Westeuropa.

De situatie in de afzonderlijke Westeuropese landen wordt voor de vluchteling en immigrant steeds meer het zelfde. Als je nog weer even denkt aan de harmonisatie van de Europese migratie-politiek: Sinds het midden van de jaren tachtig zijn er nieuwe wetten ingesteld die op de belangrijkste punten het zelfde zijn. (Duitsland: 1990, Denemarken: 1986, Noorwegen 1989). Bovendien worden sinds 1980 de bestaande wetten strikter

toegepast (korting op sociale bijstand voor vluchtelingen, toelatingsstop). Naast de slechte levensomstandigheden (instellen van asielzoekerscentra, verbod op arbeid, het racisme van de overheid) worden ook de toelatingspercentages steeds meer het zelfde. Op dit moment wordt niet meer dan 10% van de verzoeken toegekend in alle landen (Spiegel 25-3-1991). Ter vergelijking: Tot 1986 werd in Zweden bijna 90% van de verzoeken toegekend. Er zijn nog altijd wel verschillen tussen de landen met betrekking tot de aantallen vluchtelingen die aan komen kloppen.

In de praktijk komt het er op neer dat een migrant de keuze heeft tussen integratie enerzijds en buitengesloten worden anderzijds. Integratie betekend in dit geval: onderwerping aan de heersende normen en waarden van het betreffende 'gastland'. De geïntegreerde migrant zal afstand moeten doen van zijn of haar politieke en kulturele identiteit en zal geïsoleerd moeten worden van hen die niet geïntegreerd zullen of mogen worden. Natuurlijk is het slechts een klein deel van de migranten toegestaan te integreren. Dit project heet met een fraaie naam 'multi-kulturele samenleving'.

De levensomstandigheden zijn nogal afhankelijk van de status van de buitenlander; of gastarbeider, of vluchteling.

Als gastarbeider heb je in elk geval een min of meer zekere verblijfstatus; een baan, een huis. Vluchtelingen worden altijd bedreigd door uitzetting, hebben geen of illegaal werk en worden in asielzoekerscentra weggestopt.

Wederom is de situatie voor vrouwen schrijnender dan die van mannen. Hun verblijfsrecht is vaak afhankelijk van of zij getrouwd zijn of niet. Na een scheiding loopt zij kans uitgewezen te worden. Vrouwen krijgen slechtere banen en worden hier slechter voor betaald.

De laatste jaren kwamen veel Aziatische vrouwen naar Europa, gekocht door witte mannen die een vrouwelijke slaaf willen om hen te dienen. De vrouw is dan afhankelijk van de welwillendheid van de man en wanneer zij zich verzet loopt ze de kans terug gestuurd te worden of gedwongen te worden zich te prostitueren

Migrantten worden makkelijker gekriminaliseerd dan autochtonen. Wanneer zij (ook kleine) misdrijven plegen, worden ze zwaarder gestraft en in een aantal gevallen gedeporteerd.

Verder bestaan er data-indexen over vluchtelingen, daarmee is het mogelijk informatie vanuit heel het land te verkrijgen. In Duitsland is elke instantie (zowel sociale instellingen als bemiddelingsbureau's voor woningen en werk) sinds 1990 verplicht al hun gegevens over migranten zo gevraagd prijs te geven. Dit betekent dat recht op privacy-bescherming voor migranten niet langer bestaat.

In het Schengen-akkoord werd een informatie-uitwisselingssysteem tussen de EG-lidstaten geregeld. Naast informatie over nieuwe wetten, rechtsspraak, nieuwe maatregelen, nieuwe vluchtelingengroepen wordt vooral ook persoonlijke informatie uitgewisseld:

- persoonlijke gegevens over asielzoekers en hun familie
- legitimatiepapieren
- verblijfplaatsen en de afgelegde vluchtroute
- informatie over de aanvraag zelf.

Het is de bedoeling meer en meer deze nationaal opgeslagen

gegevens te koppelen aan die van andere lidstaten. Dit in de vorm van het Schengen Informatie Systeem (SIS). Dit uitwisselen van informatie over vluchtelingen in de EG kan gezien worden als een voorloper op een Europese opsporingsdienst. Een ander zeer bepalend aspect in het leven van migranten, is het racisme. Racisme als een instrument van de heersenden, tevens verankerd in de hoofden van de mensen (zoals sexismen).

Linkse kringen zijn er niet vanzelfsprekend vrij van. Racisme is de gekonstrueerde angst voor 'het onbekende', bedoeld om bepaalde groepen uit te sluiten uit de samenleving, om een nationalistische sfeer te creëren.

Behalve een ideologisch is racisme ook een economisch wapen. Vanaf de slavernij-tijd worden bepaalde groepen uit de bevolking en zelfs totale continenten als inferieur beschouwd om hen beter te kunnen uitbuiten.

De autochtone arbeiders stellen zich vaker solidair op met de eigen heersende klasse dan met de 'vreemde arbeiders'. Racisme is ook een tactiek om de onvrede van de mensen de andere kant op te richten: vreemdelingen worden aangevallen in plaats van het exploiterende, vernietigende systeem.

Het is dan ook niet verwonderlijk dat in heel Europa fascistiese partijen en organisaties enorm gegroeid zijn de laatste jaren. Bij parlementsverkiezingen krijgen zij vaak meer dan 10% van de stemmen (Frankrijk 14%, Noorwegen 13,5%).

Bij opiniepeilingen bleken nog veel meer mensen racistiese gedachten te hebben (in Denemarken denkt 47% dat migranten een gevaar betekenen).

Racistiese tendensen worden in de hand gewerkt door de maatregelen van de staat: Asielcentra worden geopend in kleine steden en dorpen zodat er een 'scheve' verhouding ontstaat tussen het aantal autochtonen en allochtonen. Het aantal aanvallen van fascistiese militanten op asielzoekers (centra) neemt toe in heel Europa. Serieuze vervolging door de autoriteiten is er vaak niet bij. Dit is een bekende strategie van de staat: Vanwege het geringe risico, worden velen aangemoedigd om 'ongewenste vreemdelingen' te terroriseren. De media geeft niet veel nieuws over dit soort incidenten, zodat het een geaccepteerd tijdsverdrijf lijkt te zijn.

Verzet.

Het verzet tegen het migratiebeleid wordt door zowel migranten zelf als door plaatselijke groepen gevormd.

Plaatselijke, humanisties geïnspireerde groepen helpen meestal in individuele gevallen (visites tijdens uitzettingsdetentie, adviezen, het begeleiden van bezoeken aan de vreemdelingenpolitie). Vaak zien zij de politieke strategie achter de restrictieve migratiepolitiek en het racisme als een ethies en niet als een politiek probleem. Hoe dan ook, het werk dat zij verrichten is zeer noodzakelijk; het betekent concrete hulp voor de migranten en het kan soms de deportatie van individuen voorkomen.

De radicale/militante/revolutionaire/autonome linkse beweging heeft tot nu toe niet veel gedaan met racisme of migratiebeleid. Zeker zijn er uitzonderingen maar een brede mobilisatie (zoals de kraakbeweging) was er alleen op momenten dat er buitengewoon veel repressie voelbaar was (bijv: na de bomaanvallen door de VS op Libisch grondgebied of na het verbod op het politieke werk van Arabieren tijdens de golfloorlog). Vaak

vecht radikaal links tegen de meest harde vorm van racisme: het fascisme. Noodzakelijk en goed werk, maar het staat soms de dagelijkse strijd tegen racisme in de weg. Het racisme, instrument van de gevestigde orde, bestaat ook in de hoofden van 'linkse' mensen. Dat blijkt wanneer er samenwerking ontstaat tussen radikaal links en migrantengroepen. Het racisme blijkt dan verder geïntegreerd te zijn in de dagelijkse realiteit dan gedacht. Vaak wordt van migrantengroepen verwacht dat zij zich aan zullen passen aan de autonome manier van jezelf organiseren en is de samenwerking onmogelijk wanneer dit niet zo blijkt te zijn. Racisme gedurende discussies of in groepsstructuren wordt niet altijd onderkend. Te vaak blijft anti-racisme strijd hangen in een politieke leus zonder veel praktische inhoud. Hierover nadenkend komt (de vraag; wat houdt onze solidariteit in? omhoog.

Het denken in stereotypen: de vluchteling zien als of een slachtoffer, of een held, geeft aan dat er sprake is van een superioriteitsgevoel. Zonder allerlei voorwaarden maar ook zonder zelfverloochening zullen nieuwe paden bewandeld moeten worden om uiteindelijk de verschillende strijden dichterbij elkaar te brengen.

Het meeste van het concrete verzet werd gevormd door migrantengroepen zelf, soms ondersteund door plaatselijke, autonome groepen (kraken in Italië, het bezetten van de snelweg door Cinti's en Roma's in Duitsland, kerk-kraken door Chilenen in Zwitserland).

Hiernaast groeit ook het, veelal als 'niet politiek' beschouwde, verzet tegen het dagelijks racisme in de vorm van jeugd-bendes; jonge migranten verzetten zich samen (bijv: de rellen in de Franse ghetto's sinds 3/4 jaar). De acties gepleegd door linkse autochtone groepen waren vaak vrij geïsoleerde acties, gedragen door een niet al te brede achterban.

Enkele militantere acties (zoals de bomaanslagen op overheidsgebouwen in Berlijn en Keulen) vonden plaats. Terecht, maar falend in het mobiliseren van een sterke beweging.

De media past vaak doodswijg-methodes toe als het gaat om berichten over concrete acties, ook dit draagt bij tot het verslechteren van de omstandigheden van de vluchtelingen.

Er zijn vele vormen van verzet toe te passen:

Heel algemeen bekend en verspreid zijn demonstraties, manifestaties, posters en pamfletten; allemaal om de aandacht te vestigen op de armzalige levensomstandigheden van migranten. Soms blijft het dan niet bij protest maar worden demonstraties militanter; mensen tonen hun woede over de onderdrukking.

*Zwitserland: Linkse Turken en Koerden slagen erin een vergadering van 'de grijze wolven' (fascistische, Turkse partij) te verhinderen. 's Avonds vindt een rel plaats. Mei 1990.

*Frankrijk: Sinds het einde van de jaren negentig vonden meerdere rellen plaats in ghetto's waar Noordafrikaanse vluchtelingen zijn weggestopt. Het werkeloosheidspercentage onder de jongeren in deze ghetto's bedraagt ongeveer 20% en het dagelijkse leven barst van racisme. Sommige supermarkt-ketens

overwegen om hun sluiten te sluiten.

*Duitsland: Met name in Berlijn nemen veel buitenlandse jongeren deel aan demonstraties en rellen. Elke 20 April (hitlersverjaardag) organiseren zij samen met autochtone anti-fascisten zelfverdediging-structuren tegen de fascistie.

*Belgie: Noordafrikaanse migranten demonstren op mil itante wijze in Brussel, tegen de situatie waarin ze gedreven zijn. Mei 1991.

De meest gebruikte vorm is waarschijnlijk het hongerstaking. Vluchtelingen en immigranten staken tegen racisme en de slechte levensomstandigheden en voor hun recht op asiel.

*Denemarken: Honderd vluchtelingen gaan in hongerstaking voor een snellere behandeling van hun asielprocedure. January 1989.

*Zweden: Honderden vluchtelingen uit het Nabije Oosten hongerstaking in Polen vanwege het niet honoreren van hun asielaanvraag in Zweden. Lente 1990.

*Oostenrijk: 62 mensen uit Polen zijn in hongerstaking voor hun recht op asiel (juli 1988)

*Zwitserland: Tussen 1982 en 1990 zijn er bijna twintig hongerstakingen in verschillende kampen geweest. De vluchtelingen staa kten voor hun recht op asiel en tegen de racistiese behandeling door politie en kamp-personeel en voor hun recht op arbeid. Naast de hongerstakingen vonden er veel manifestaties, demonstraties en kraakacties plaats. De vluchtelingen kregen steun uit de bevolking.

*Italië: In Florence gaan honderden mensen in hongerstaking uit protest tegen het verbod op de straathandel in de stad. Veel migranten zijn afhankelijk van deze bron van inkomsten. Zij vonden steun bij vakbonden en ecologische groepen.

Een andere vorm van verzet is kraken. Kraken van kerken om protectie te kunnen vragen of kraken van officiële instanties, snelwegen etc. om de publiciteit op de zaak te richten en de eisen kracht bij te zetten.

*Frankrijk: Tweehonderd flats worden gekraakt door migranten. Juni 1990. 40 mensen kraken het gemeentehuis van Bagnolles en houden de burgemeester in gijzeling. Juli 1990.

*Denemarken: Tachtig vluchtelingen kraken een kerk voor hun asielsrecht. April 1987.

*Zweden: Als landelijke actie worden vele kerken gekraakt om te protesteren tegen de verscherping van het migratiebeleid. De krakersters ondervonden veel steun van de priesters. Het grootste deel van de vluchtelingenorganisaties nam deel aan de actie. Januari 1990.

*Italië: In Padua kraken migranten enige huizen samen met autochtone autonomen. Zomer 1990.

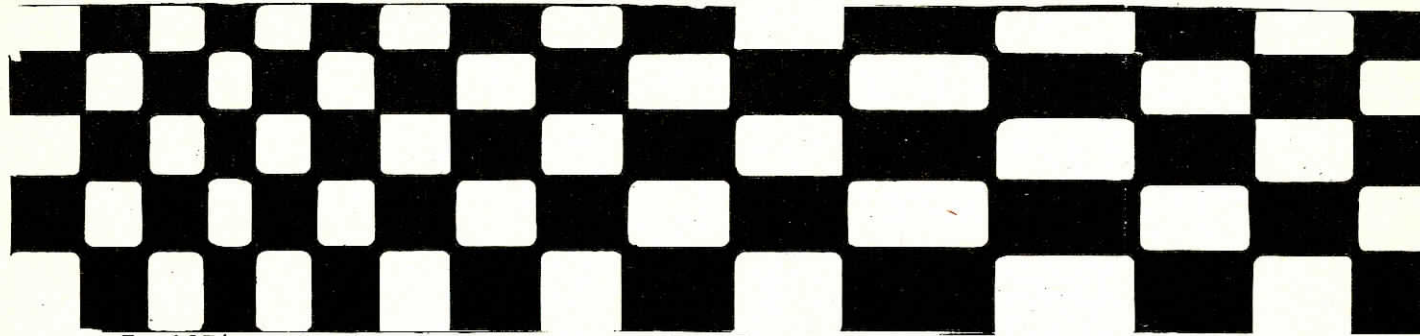
*Spanje: Marokkaanse migranten kraken een kerk en ontvangen communices van verscheidene vluchtelingen-organisaties. Februari 1991.

*Duitsland: Cinti's en Roma's kraken een snelweg. Herfst 1990.

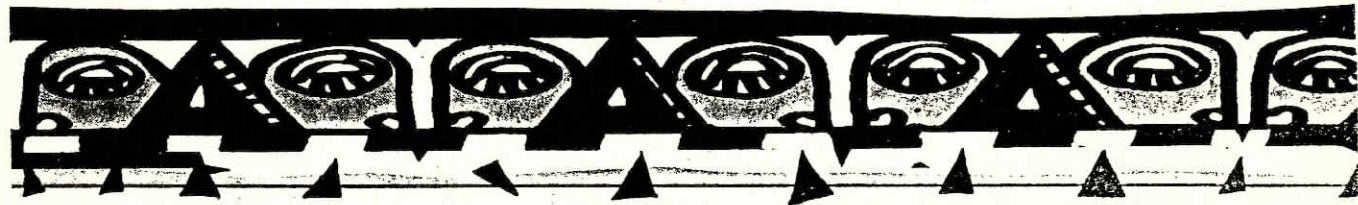
Wat eigenlijk ook als verzet beschouwd kan worden is het illegaal leven in Europa op zich. Voor migranten steeds vaker de enige overgebleven manier om in Europese landen te kunnen blijven. willen ze voorkomen gedeporteerd te worden.

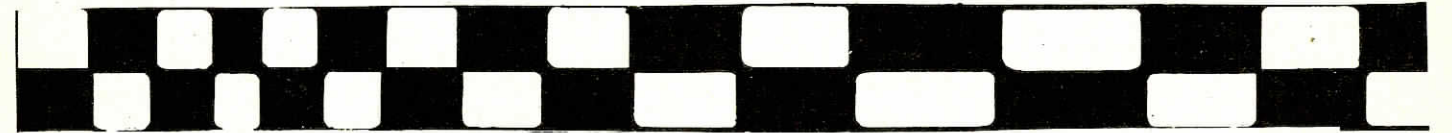
De situatie van immigranten in Frankrijk.

In 1974 wordt de eerste stap voor het Franse immigratiebeleid genomen: de immigratie wordt tijdelijk gestopt. Tot 1980 worden verscheidene politieke maatregelen genomen. In 1981 komt de 'socialistische partij' (sociaal-demokraten) aan de macht. Dankzij de wilskracht en acties (hongerstakingen, enz.) krijgen 130.000 (van de 300.000) illegale immigranten een verblijfsvergunning en hebben zij het recht om zich te organiseren in groepen (volgens de 'organisatiewet uit 1901'). In 1982 wordt de Franse regering gekonfronteerd met grootschalige stakingen in de auto-industrie, waar veel immigranten werken. Hierop begint zij met haar beleid om de immigranten te kriminaliseren. Politici doen racistiese uitspraken en het aantal deportaties van immigranten neemt toe. In 1984 worden dertien deportatiekampen voor illegale immigranten gebouwd. De racistiese repressie neemt toe: de politie is gewelddadiger bij identiteitscontroles van niet-witte mensen en houdt razzia's in verschillende migrantenwijken in Parijs. In 1986 verandert de regering. De rechtse partijen regeren deels het land en verscherpen de racistiese politiek (want het lijkt erop dat je in Frankrijk meer stemmen krijgt naarmate je verhaal racistieser is). Aan de ene kant worden grenzen een beetje meer gesloten, en wordt er een visumplicht ingesteld. Op 7 augustus 1986 wordt een wet die de macht van staat en politie over immigranten vergroot aangenomen. Citaat: "de buitenlandse bevolkingsgroepen kunnen hier alleen worden geaccepteerd als zij zich aan de sociale regels van ons land houden". Aan de andere kant probeert de regering witte Fransen te stimuleren om meer kinderen te nemen. In 1988 wordt Mitterand weer gekozen en komt er een sociaal-demokratiese regering. Het beleid verandert niet wezenlijk. De visumplicht blijft, de macht van de PAF (lucht- en grenspolitie) wordt vergroot en luchtvaartmaatschappijen e.d. worden wettelijk aansprakelijk gesteld voor de controle over hun passagiers.

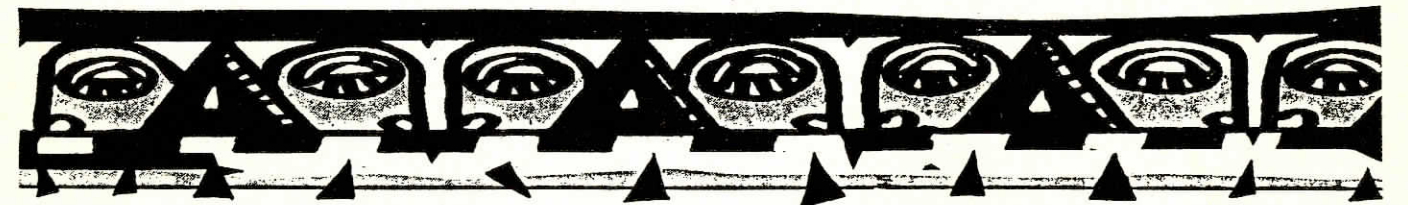

Illegale migranten.

Sinds 1945 wordt immigratie gebruikt voor economische noden van de Franse elite (denk bijvoorbeeld aan de vraag naar goedkope arbeidskrachten). Met de economiese crisis die begin jaren '70 begon en de groeiende werkloosheid zijn er geen extra arbeidskrachten meer nodig. Vandaar dat er sinds 1974 veel wetten zijn aangenomen om de immigratie tegen te gaan. Desondanks worden nog veel illegale arbeidersters gebruikt voor laagbetaald werk onder slechte omstandigheden in economische sectoren als de landbouw, de bouw, de horeca en de confektie-industrie. Ook werk voor de TGV-spoorlijn en voor de volgende Olympische Winterspelen in de Alpen is gedeeltelijk door illegale migranten gedaan. Repressieve wetten ten aanzien van illegalen geeft de bazen de mogelijkheid tot meer onderdrukking en uitbuiting. De kapitalistische retoriek veroordeelt illegale immigratie om het beter te kunnen uitbuiten.

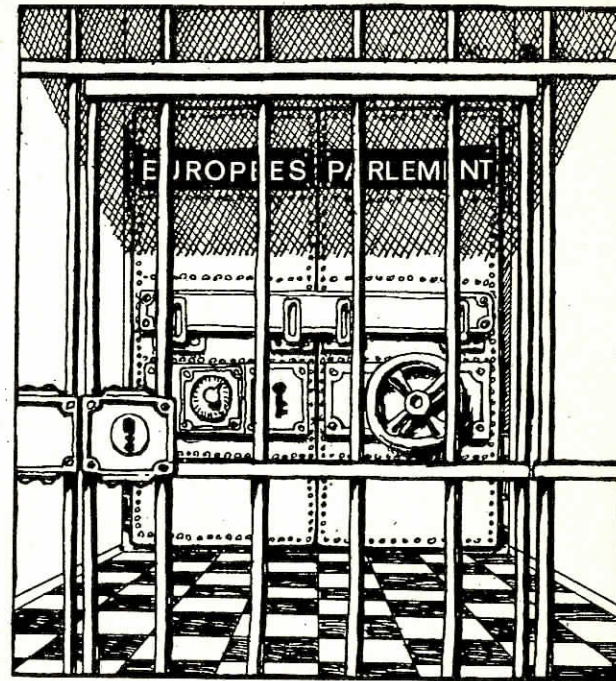
Deportatie.

Een immigrant kan worden gedeporteerd zo gauw hij of zij een 'bedreiging voor Frankrijk' is, d.w.z. voor politieke of sociale redenen. Een migrant kan om de volgende redenen worden uitgezet:

- als hij of zij wordt veroordeeld tot tenminste een voorwaardelijke gevangenisstraf van één jaar of een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van een half jaar.
- een kind onder de 18, als de ouders worden uitgezet en niemand anders voor het kind kan zorgen.
- Algerijnen als ze meer dan zes maanden werkloos zijn.
- vrouwen die scheiden of weduwe worden. Zij worden dan uitgezet met hun niet-Franse kinderen.
- studenten die de gezondheidszorg (sociale zekerheid) niet (kunnen) betalen of die hun examens niet halen.
- diegenen die geen nieuwe tijdelijke verblijfsvergunning krijgen.
- vrouwen en kinderen van migrantenarbeidersters die niet onder de vereiste levensomstandigheden leven.
- jongeren van 16 en ouder als hun een verblijfsvergunning wordt geweigerd.
- asielzoekers als de status van politiek vluchteling wordt geweigerd.

Dubbele straf

De dubbele straf geldt alleen voor immigranten. Als ze veroordeeld worden voor tenminste één jaar voorwaardelijk of zes maanden onvoorwaardelijk worden ze óók nog eens gedeporteerd naar hun moederland (wat lang niet altijd het land is waar ze zijn opgegroeid). Soms wordt het ze voor de rest van hun leven verboden om in het land terug te komen (ze worden verbannen). Als de jongeren dan toch naar Frankrijk terugkomen zijn ze illegale immigranten. In de lente van 1990 wordt het komitee tegen de dubbele straf opgericht door illegale, vroeger uitgezette mensen en vrienden en vriendinnen. Het komitee richt haar acties onder andere tegen gevangenen waar migranten worden opgesloten in afwachting van hun deportatie. Het komitee eist afschaffing en verandering van een aantal wetten en wetsartikelen met betrekking tot de dubbele straf. Zij eisen stopzetting van alle rechtszaken voor deportatie als gevolg van deze racistiese wetten en gelijke rechtspraak voor iedereen. Door het racistiese rechtssysteem worden migranten voor dezelfde kleine overtreding vaak harder gestraft dan witte mensen. Daarom worden ze het land uitgezet.

Deportatie-kamp.

In 1975 maakte de socialistiese partij de ontdekking bekend van een geheime gevangenis voor illegalen in Arenc (vlakbij Marseille). In 1984, toen ze al drie jaar aan de macht waren, legaliseerde de 'socialistiese' regering dit soort gevangenen. Zij zijn verantwoordelijk voor het bouwen van dertien deportatiekampen (met elk 400 plaatsen).

Gezins-hereniging

De gezinshereniging is sinds 1976 wettelijk geregeld. Het is net mogelijk om de vrouw en kinderen onder de 18 met de migrant te herenigen. De toestemming hiervoor moet aan het moederland gevraagd worden, en het loon van de migrant moet 'voldoende' zijn. Veel vrouwen van immigranten zijn illegaal in Frankrijk

Immigratie van vrouwen

Als reactie op de moorden op jonge immigranten door politie en racisten de laatste jaren, hebben moeders zich verenigd om hiertegen te strijden. En ook tegen het racistiese rechtssysteem dat de racistiese moordenaars vrij laten (rondlopen) en hun kinderen opsluiten voor kleine diefstallen, beroving enz. In juli 1983 werd een 'vereniging van moeders' opgericht in Les Minguettes (buitenwijk van Lyon) vlak na de moord op Wahid Hachichi. Een groep vrouwen uit Parijs vormt samen het EMAF (vrouwelijke Maghreb expressie), een groep die door alleen uit de Maghreb afkomstige vrouwen is opgezet. Deze kulturele groep is ook politiek betrokken bij de strijd voor een onafhankelijke status voor geïmmigreerde vrouwen.

In twintig jaar is het aandeel van vrouwen binnen sommige gemeenschappen (Marokkanen 38,5%, Portugezen 46%) toegenomen. Omdat deze vrouwen onder slechte omstandigheden voor een heel laag loon moeten werken, kunnen ze niet onafhankelijk zijn van hun man. Vrouwen van de tweede generatie strijden vaker tegen hun traditionele positie en kulturele omstandigheden. In Frankrijk worden migrantenvrouwen niet wettelijk erkend. Voor haar wettelijke status is zij afhankelijk van haar man. Bij echtscheiding of als haar man doodgaat wordt zij ineens illegaal en wordt het land uitgezet, samen met haar niet-Franse kinderen.

Op dit moment is zo'n 60 tot 70% van de mensen die in deportatiekampen zitten vrouwen en kinderen.

De beweging van migranten organisaties.

In 1976 'bleek' de behoefte aan een zelfstandige immigrantenorganisatie. Sinds 1977 eist de jonge generatie van immigranten hun rechten op om in Frankrijk te wonen. In 1979 en 1980 werden na vele deportaties grote manifestaties georganiseerd: de politie werd de werkelijke vijand. In 1980 werd een autochtone jongen met allochtone ouders, Abd El-Kader, doodgeschoten in Vitry door de wachter van zijn blok. In diezelfde tijd begon de affaire van Ivry, vlakbij Parijs (de 'kommunistiese' burgemeester van Ivry liet migrantenarbeidersters van hun 'huis' ontruimen met bulldozers). In april 1980 zetten jongeren de muziekbeweging 'Rock tegen politie' op.

In 1981, na hun verkiezingsoverwinning, stonden de sociaal-demokraten en de kommunisten de oprichting van migrantenorganisaties toe. In oktober 1985 begon de 'derde mars': een aktie tegen racisme en voor het recht om in Frankrijk te wonen. Hieraan deden Zaama (later JALB geheten - jonge Arabieren uit Lyon-centrum) en vele andere organisaties mee, zelfs groepen mensen van de 'eerste generatie migranten'.

In oktober en november 1982, na aanvallen en moorden op jonge Arabieren in Lyon en Parijs, organiseerden in Frankrijk geboren Arabiese jongeren zichzelf om legale akties te organiseren om de moordenaars te vervolgen. Eind 1983 doorzocht de politie het ghetto van Les Minguettes in de binnenstad van Lyon, mishandelde allochtone vrouwen en vernielde het pand van SOS Avenir Minguettes, een andere Arabiese organisatie die in dit ghetto actief is. Jongeren van wie tijdens de rellen door journalisten foto's waren gemaakt werden later gearresteerd. Christian Delorme, een priester van de CIMADE - een organisatie die illegalen helpt - steunde de hongerstakingsaktie en dwong zo de autoriteiten om de gevangenen vrij te laten. President Mitterand kwam naar Les Minguettes en sommige onbewoonbare huizenblokken werden afgebroken. Na nieuwe rellen in Venissieux (Lyon) organiseerde Delorme nog een geweldloze demonstratie waaraan bijna 100.000 mensen meededen. Deze aktie was werkelijk een nieuwe vorm van protest: vrouwen namen hierin een belangrijke plaats in, alle generaties migranten deden mee, en zelfs ook politici. Maar de jongeren voelden zich genomen door 'links', die de explosieve situatie had gestopt en daarmee ook de positieve dingen, de verandering die daaruit had kunnen voortkomen.

Zes maanden later begon de 'Assesés de la region de Lyon et de St. Etienne' een bijeenkomst van migranten uit Lyon en St. Etienne (vlakbij Lyon). Ongeveer honderdvijftig mensen van zo'n vijftig organisaties uit iets van dertig steden diskussierden over hun toekomst in de Franse samenleving en hun recht op eigen organisatie en taal. Ze deden een aantal voorstellen zoals: voor het recht op passief en actief kiesrecht op elk bestuursniveau, voor niet-magnetiese verblijfsvergunningskaarten voor tien jaar, voor het recht op goede behuizing en gelijke behandeling door justitie.

Er waren op deze bijeenkomst twee stromingen vertegenwoordigd: de ene wilde zich terugtrekken in de eigen gemeenschap, de andere geloofde in het ontstaan van een algemene beweging, met alle gemeenschappen, zelfs met autochtone Franse organisaties om een breed front (zonder de traditionele politieke partijen) op te bouwen tegen Le Pen (leider van het Franse 'Front National'). Deze laatste stroming kreeerde 'samenwerking 84', maar dat is nooit een echte algemene beweging geweest. Veel jongeren wisten niet hoe ze zich moesten organiseren en zo'n beetje elke keer dat de 'samenwerking' zich met een publieke aktie manifesteerde werd dit misbruikt door een of andere linkse of ultra-linkse (bijvoorbeeld Trotskistische) politieke organisatie. Uiteindelijk bleek de 'samenwerking' niet in staat om haar doel te bereiken, maar haar ontstaan was een uitdrukking en aanwijzing van de wil van immigranten van alle generaties.

Na het opheffen van de 'samenwerking' sluiten veel organisaties zich bij de traditionele partijen aan. De eerstvolgende belangrijke bijeenkomst was de 'Etats Generaux de l'Immigration' (EGI, van 27 t/m 29 mei). Bij deze bijeenkomst werd duidelijk gekozen voor de 'socialistische' partij (sociaal-demokraten) zoals SOS-racisme die met de parlementsverkiezingen bezig waren. Na de verkiezingen van 1986 werd Pasqua (van de rechts partij RPR) de nieuwe minister van binnenlandse zaken. Mede door deze dringende noodzaak werd een structuur opgezet van 'echte militanten', mensen die veel ervaring hadden met sociale strijd (anti-fascisme groepen als Reflex, Egregore) en die zeiden dat alle mensen met een onzeker bestaan dezelfde sociale en economische problemen hadden (immigrant net zo goed als Frans). Veel teleurgestelde militanten die eerder actief waren geweest sloten zich weer aan bij de nieuwe structuur om de nieuwe voorwaarden voor immigratie tot het eind van de eeuw duidelijk te maken en om te praten over de plaats van deze nieuwe immigranten, over hun eisen voor een echte status als Frans staatsburger en over gelijke rechten voor Fransen en buitenlanders.

Maar uiteindelijk waren er toch minder actieve organisaties over dan in 1981 en '82 door de frustraties van het merendeel van de militanten die een zelfstandige beweging van alleen immigranten wilden. Het belangrijkste wat hierover te zeggen valt, is dat de meeste van deze organisaties en instellingen prioriteit gaven aan het strijden voor het recht op deelname aan het bestuur van de Franse samenleving en hierdoor hun eerste reaktie van verzet tegen en kritiek op de manier waarop die samenleving is georganiseerd verloren. Het lijkt er dus op dat er niet echt iets in positieve zin zal veranderen voor de migranten in Frankrijk.

Het Franse migrantenbeleid.

Door de groei van het extreem-rechtse Front National in de 80-er jaren is immigratie in Frankrijk een steeds belangrijker discussie-onderwerp geworden in de Franse politiek. De invloed van racistiese uitspraken op de Fransen heeft zorgt voor een algemene verrechtsing van de Franse politiek. Alle partijen gaan hierin mee, zodat uitdrukkingen als: 'quota', 'menselijke vloedgolf', 'tolerantiedrempel', 'te veel is te veel' enz. inmiddels gemeengoed zijn. De Franse regering speelt zo in op de laagste sentimenten en vooroordelen. Alle traditionele partijen (inklusief de 'sociaal-demokraten' en de 'kommunisten') maken gebruik van de angst voor immigranten, zodat deze de zondebokken worden van een systeem dat armoede, uitsluiting, neurose en angst voor mensen die anders zijn veroorzaakt.

Ze praten over integratie, terwijl al hun politieke maatregelen alleen gericht zijn op aanpassing, opgeven van de eigen identiteit. Als er verwezen wordt naar 'goede' immigranten in vergelijking met 'slechte' immigranten dan is dat een manier om het westen en de westerse cultuur op te hemelen tegenover zogenaamd 'barbarisme' en niet om voor de essentiële mensenrechten te pleiten. In feite probeert 'links' niet om de deur te barrikaderen tegen het 'Front National' maar tegen de immigratie. Hiermee zet zij de deur wijd open voor het opkomen-de fascisme.

Een situatie van uitsluiten en bestaansonzekerheid, gevestigd door de 'socialistische' partij is de dagelijkse realiteit voor een voortdurend groeiend deel van de bevolking. De reactie van de bourgeoisie is om elk verzet tegen de gevestigde orde te bedwingen door het doorzoeken van stadswijken door de CRS (speciale politie-eenheden), door zware straffen tegen mensen Vaulx-en-Velin (Lyon) enzovoorts...

De gevolgen van de oorlog.

De Golfoorlog heeft de Franse staat de mogelijkheid gegeven om een nieuw repressief immigratiebeleid te voeren. En ook al heeft de allochtonenbevolking zich hier niet tegen gemobiliseerd, zij heeft toch haar mogelijkheden tot verzet laten zien met waardigheid en met eigen middelen. Aan de andere kant heeft deze oorlog bevestigd dat de meeste organisaties, die als gevolg van de immigratie ontstaan zijn, zich bij het integratieproces binnen de gevestigde Franse politiek hebben aangesloten.

De repressie.

De oorlogstijd heeft het racisme duidelijk versterkt door een belangrijke toename van daden van vreemdelingenhaat zoals agressief gedrag, fascistiese pamfletten, valse Moslimteksten om verdeeldheid te zaaien en pogingen om de rechten van de immigranten om in 'strategiese' ondernemingen zoals de EDF (nationaal elektriciteitsbedrijf) te werken te beperken.

Maar de meeste repressie kwam van de staat zelf. De gevolgen van 'Vigipirates' (actie door de politie om het gevaarlijke deel van de bevolking - immigranten, jongeren in de ghetto's - onder controle te krijgen) waren achterdocht en verdenkingen tegen migranten. Tijdens de oorlog werden niet-Europese buitenlanders slecht behandeld door beleidsambtenaren. Daarbij kwam nog de hetze tegen migranten vanuit de media en staatspropaganda. Demonstraties, toespraken en concerten die ook maar iets te maken konden hebben met het opkomen voor de rechten van immigranten waren verboden door het ministerie van binnenlandse zaken.

De staat maakte ook veel meer gebruik van een extra snelle 'procedure voor noodgevallen'. Dit houdt in dat de slachtoffers geen rechterlijke hulp kunnen krijgen omdat het rechtssysteem omzeild wordt. Hoewel officieel gezegd werd dat het maar om enkelingen ging, hebben duizenden migranten onder deze omstandigheden Frankrijk moeten verlaten. Het meest sprekende voorbeeld was dat van de Koerden die geen enkele kans hadden op politiek asiel, ondanks dat Koerdistan als een gevaarlijk gebied werd beschouwd. In Reims werden bijvoorbeeld drie Koerden uitgezet die in Turkije tot 26, 16 en 10 jaar gevangenisstraf waren veroordeeld wegens politieke activiteiten.

De Golfoorlog was de gelegenheid voor de staat om de grenzen verder te sluiten en dus om nieuwe immigranten in de illegaliteit te brengen. Het asielrecht wordt meer en meer uitgehold. Maar ook al was de repressie hard, het had erger kunnen zijn als de oorlog langer had geduurd, als er aanslagen waren gepleegd, of als de migrantengemeenschap gewelddadig gereageerd had. Veel migranten, jong en oud, waren bang voor reacties vanuit andere bevolkingsgroepen. Sommigen ontvluchtten Frankrijk zelfs tijdelijk. Ook kozen veel jongeren van de laatste generatie van immigranten Saddam Hussein als leider van de Arabiese wereld, maar uiteindelijk wisten ze hoe zich te verzetten tegen de vele provokaties die, al dan niet direkt, van de Franse staat kwamen.

De reactie van organisaties

'France Plus', een organisatie die de volledige integratie van de immigranten in de Franse samenleving wil en die uit jonge mensen van een van de laatste generaties van immigranten bestaat, was vóór de geallieerde militaire interventie in de Golf.

'SOS-racisme', een van de grootste massa-organisaties die opkomt voor de rechten van immigranten, was verdeeld. Sommigen (aanhangers van president Mitterand) waren voor de oorlog, maar de militanten van SOS-racisme waren tegen het ingrijpen.

In Parijs en omgeving werd de RAI opgericht, een verzameling van meer dan twintig migrantenorganisaties, die actie ondernam tegen racistische daden tijdens de Golfoorlog en die een campagne opzette om alle bevolkingsgroepen te mobiliseren en communicatie tussen die gemeenschappen te behouden en te versterken. Maar tegelijkertijd vroeg de RAI bescherming door de staat, de politie. RAI pleitte voor vrede door een internationale conferentie, waarin gezocht moest worden naar een echt thuis voor de Palestijnen, maar hekelde wel het 'internationale recht' van de Westerse landen in het Midden-Oosten. Het standpunt van de RAI is als een samenvatting van de standpunten van de meeste andere organisaties: tegen oorlog, tegen vreemdelingenhaat, maar niets over de achtergronden van de oorlog in de Golf. Dit op een paar uitzonderingen na van organisaties van migrantenarbeiders zoals de ATMF (organisatie van Marokkaanse arbeiders) of de Koerden, die voor een internationale anti-kapitalistische en anti-imperialistische solidariteit pleitten.

De sociaal-demokraten ondervonden weinig kritiek. Alleen groepen als 'Memoire Fertile' en 'Generation Beur' riepen op om de 'socialistische' partij te verlaten en kollaboratie met deze partij te beëindigen. Hieraan werd geen gehoor gegeven.

De politieke vluchtelingen.

Zoals iedereen weet staat Frankrijk bekend als het 'land van de mensenrechten'en de politieke vluchtelingen die politiek asiel vragen en dit geloven worden snel met de neus op de feiten gedrukt: 80% van de 60.000 jaarlijkse aanvragen wordt verworpen.

Vluchtelingen maken zo 0,3% van de Franse bevolking uit (180.000 vluchtelingen op 56 miljoen mensen). Europa laat ongeveer 5% van alle vluchtelingen in de wereld toe. Het totale aantal vluchtelingen per jaar in de wereld wordt geschat op zo'n 12 miljoen mensen.

Het verdrag van Genève bepaalt dat je recht op politiek asiel hebt als je in je eigen land de kans loopt om vervolgd te worden voor je "ras, godsdienst, lidmaatschap van een etniese of sociale groep of je politieke overtuiging".

Maar in deze tijden van angst voor illegalen, verdenkt de staat elke politieke vluchteling ervan een economiese vluchteling te zijn. Daarom moet de asiel-aanvragerster met documenten (!) bewijzen dat hij of zij persoonlijke vervolging te vrezen heeft. Het probleem van iemans die zijn of haar land ontvlucht, is dat hij of zij geen tijd heeft genomen om een getekend formulier te vragen bij de autoriteiten door wie hij of zij gezocht wordt. Daarom is het zo moeilijk om de status van politiek vluchteling te krijgen. Je moet bewijzen dat je persoonlijk gevaar loopt, ook als je bijvoorbeeld uit een etniese groep komt die ernstig onderdrukt wordt, zoals bijvoorbeeld de Koerden in Turkije. De definitie van 'politic vluchteling' is heel restriktief. Als je vervolgd wordt omdat je een vrouw bent die vrij en onafhankelijk wil leven in een patriarchale samenleving, of omdat je travestiet bent en het in jouw land verboden is om in 'kieren van de andere sekse' te lopen, of omdat je een relatie hebt met een politiek oppositieleider terwijl je zelf niet politiek actief bent, dan wordt je niet als politiek vluchteling erkend. De vluchteling moet ook de Franse wetgeving kennen, zijn of haar rechten, ondanks het feit dat de taal onbekend is en je in afzondering leeft. Hiervoor zijn er een paar militante groepen in verschillende steden die vluchtelingen helpen met juridiese bijstand.

Verzet in de buitenwijken.

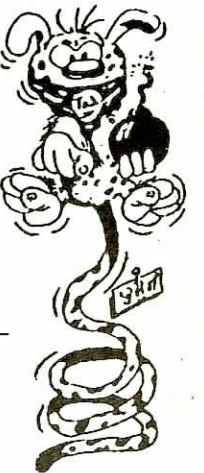
In Frankrijk veroorzaakt de sociale segregatie ghetto's in de stedelijke gebieden. Politieke beslissingen en speculatie hebben de arme mensen verdreven naar de buitenwijken. Tegenwoordig worden zelfs de oude arbeiderswijken in de historische binnenstad, zoals 'la Goutte d'or' in Parijs en 'la Croix-Rousse' in Lyon ingenomen door zakenlui. Mensen die de voortdurend stijgende huren niet meer kunnen betalen moeten naar de buitenwijken verhuizen en worden vervangen door de rijken.

In de marginale delen van de stad worden de mensen gekoncentreerd ver weg van het centrum, met weinig vervoermiddelen en zonder enige sociale en culturele voorzieningen. Deze ruimtelijke scheiding tussen arm en rijk gaat samen met algemene verarming van de armste delen van de bevolking. Voor de jongeren, veelal van de tweede generatie van immigranten, die vaak een technische opleiding hebben is werkeloosheid hun enige toekomst.

De verveling in de buitenwijken, de repressie door de politie, het racisme, de sociale uitsluiting zijn verscheidene oorzaken voor de recente rellen. Vernieling (en plundering) van supermarkten, het in brand steken van auto's, brandbommen e.d. hebben de media opgewonden, maar wat zijn de politieke betekenissen van de jongeren in de buitenwijken achter (of naast) deze geweldsuitbarstingen?

De eerste oplossing is om een vrijplaats te vinden en op te eisen, een ruimte waar ze hun eigen activiteiten hebben (van sport tot muziek) en waar ze elkaar kunnen ontmoeten buiten het bereik van enige macht van buitenaf. Een zelf-organisatie voor een concreet doel (ook als het slechts een partij is) is een manier om solidariteit op te bouwen voor kollektieve actie. Zodat ze zich bewust worden dat ze samen in dezelfde situatie zitten. Dit is een eerste stap naar politieke strijd.

Het andere middel voor de jongeren om hun isolement van individueel verzet en geweld te overwinnen is door hun eigen mening op en analyse van de onderdrukking te ontwikkelen. Omdat zij in het bijzonder slachtoffer zijn van de politie (de techniek van 'ilotage' bijvoorbeeld is gebaseerd op de voortdurende aanwezigheid van de politie bij elk huizenblok, zodat ze iedereen en elke gebeurtenis kennen), en omdat ze tot een bevolkingsgroep horen die erg te lijden heeft onder 'misdad' en drugs, hebben ze goede redenen om staat, justitie en politie te bekritisieren. En dat is een strijd waar wij ons bij kunnen aansluiten!

INTRODUKTIE

Het volgende artikel gaat over verschillende vormen van repressie in verschillende Europese landen. Het zal uiteraard voornamelijk gaan over de repressie die wij als actie-scene in ons dagelijks leven tegenkomen. We zullen ook proberen te wijzen op de overeenkomsten tussen de landen van de Europese gemeenschap. We vinden het belangrijk een breder begrip van repressie te ontwikkelen dan alleen wetten en paragrafen. De herstructurering van de Europese steden in het kader van de eenwording is hier een voorbeeld van. Het is belangrijk om ons niet blind te staren op onze eigen problemen met repressie, maar om ook oog te hebben voor de repressie van andere bevolkingsgroepen en de maatschappij in het algemeen. Als we repressie in de kapitalistische staat alleen opvatten als maatregelen tegen hen die zich bewust buiten de gevestigde maatschappij plaatsen kunnen we nooit een breed front opbouwen tegen die staat, en blijft onze strijd beperkt tot een strijd om het overleven. De kapitalistische staat duldt sociale experimenten als kraken en politiek-sociale centra in tijden dat het haar financieel voor de wind gaat, maar begint met repressieve maatregelen wanneer de economische golfbeweging richting laagconjunctuur gaat. Het kapitalisme kent onherroepelijk crises, het beweert dat het er nu een doormaakt. Achter de schermen is de werkelijke oorzaak de herstructurering van de economie in Europa vanwege de eenwording. De bevolkingen worden opgepadeld met de bezuinigingen op ziekenhuizen, scholen, sociale zekerheid enz. De welvaartsstaat wordt afgebroken. Kapitalisme met een menselijk gezicht. Dat is ook een van de redenen waarom de Europese eenwording niet losgezien kan worden van de hedendaagse repressie binnen de EEG staten (en daarbuiten).

Repressie tegen Franse krakers/sters.

Artikel 61 is een artikel dat stamt uit 1954, het gaf dakloze mensen het recht om in leegstaande huizen te leven tijdens de winter. Sinds April bestaat dit artikel niet meer, de Franse regering heeft er een eind aan gemaakt, tenminste voor krakers/sters. Mensen die gestopt zijn met huur betalen mogen op de een of andere manier wel in hun huis blijven wonen gedurende de winter. Het wegvallen van dit artikel heeft twee belangrijke konsekwenties. Ten eerste kan er vanaf nu anoniem gedagvaard worden en kunnen krakers/sters op ieder moment ontruimd worden. Ten tweede kunnen de huiseigenaren nu "legaal" knokploegen op de huizen afsturen. Waar dit toe kan leiden bleek recentelijk in Parijs waar een bezoek van zo'n knokploeg leidde tot een kraker/ster met een kogel in de maag en een meppartij onder de rest van de bewoners/sters. Nu hebben dit soort fascistische alle rechten aan hun kant en hebben wij wapens nodig. Maar daar zijn we absoluut niet klaar voor. De konsekwenties van dit artikel zijn erg ingrijpend voor ons. We zullen onze strategie moeten veranderen. Wij zijn niet goed georganiseerd en het zal moeilijker en moeilijker worden om te kraken. Daarbij komt ook nog eens dat de politieke stroming binnen de Franse kraakbeweging niet al te sterk is.

In Lyon zijn ongeveer 10 gekraakte panden, voornamelijk flats.

In feite blijft de levensduur van de grotere panden vrijwel altijd beperkt tot 6 maanden. Het eerste grote politieke pand was "Oganam 3".

Bij de ontruiming moesten 10 krakers/sters het opnemen tegen 300 agenten.

Helaas wint David niet altijd....

Op het moment is er een ander pand genaamd "raphto" waar een kroeg + vegetarisch restaurant in gevestigd zijn. Ook dit zal binnenkort ontruimd worden.

Krakers/sters worden continu lastiggevalen met identiteitscontroles. Soms duurt het twee dagen voor we weten in welke gevangenissen onze vriend(inn)en zitten. De politie komt met grote regelmaat langs onze panden om "gewoon" te observeren maar ook om b.v. concerten af te breken.

Deze provocaties leiden regelmatig tot reacties van onze kant met als gevolg dat de arrestaties niet van de lucht zijn.

Dit is de dagelijkse realiteit van kraken in Lyon.

Oostenrijk: Art. 35

In juni '91 werd het nieuwe Oostenrijkse SicherheitsPolizeiGesetz aangenomen. Vroeger was bijna niets vastgelegd over rechten van de politie, en veel burgerrechtengroepen meenden dat deze rechten beter ingedamd konden worden door ze in een wet vast te leggen. Het is nu echter duidelijk dat de praktijken van de politie alleen maar gelegaliseerd zijn.

De nieuwe wet (SPG) is gloednieuw zodat we geen ervaring hebben met haar gevolgen maar de wet spreekt voor zich.

De politie heeft het recht om iemands identiteit te controleren 'als kan worden aangenomen door bepaalde feiten' dat een persoon 'op het punt staat een daad voor te bereiden' of daarover informatie kan geven.

De dreiging is in het bijzonder groot voor 'personen waaraan de plaats van afkomst kan worden afgezien' (vluchtelingen).

Ze kan een verbod uitroepen op betreding van publieke plaatsen, door middel van media, affiches of megafoon. Dit kan zelfs voordat een gevaar aanwezig is. Zo kunnen voorverzamelplekken voor demonstraties, bouwterreinen etc. tot verboden gebied worden verklaard. Dit verbod wordt pas na 3 maanden opgeheven. Verboden op al gekraakte of bezette gebouwen of terreinen kunnen slechts 6 uur geldigheid krijgen, zodat de politie haast moet maken met ontruimingen.

Mensen die in de weg staan, ook als ze hun plicht uitoefenen, kunnen per politieorder verwijderd worden. Huizen, auto's en stukken land kunnen doorzocht worden als dit 'het zoeken van mensen dient' of er een 'algemeen gevaar bestaat'. Alles wat zou kunnen dienen voor de voorbereiding van een daad kan in beslag worden genomen.

De politie mag 'onbekende objecten' gebruiken zoals stillen auto's met buitenlandse nummerplaten.

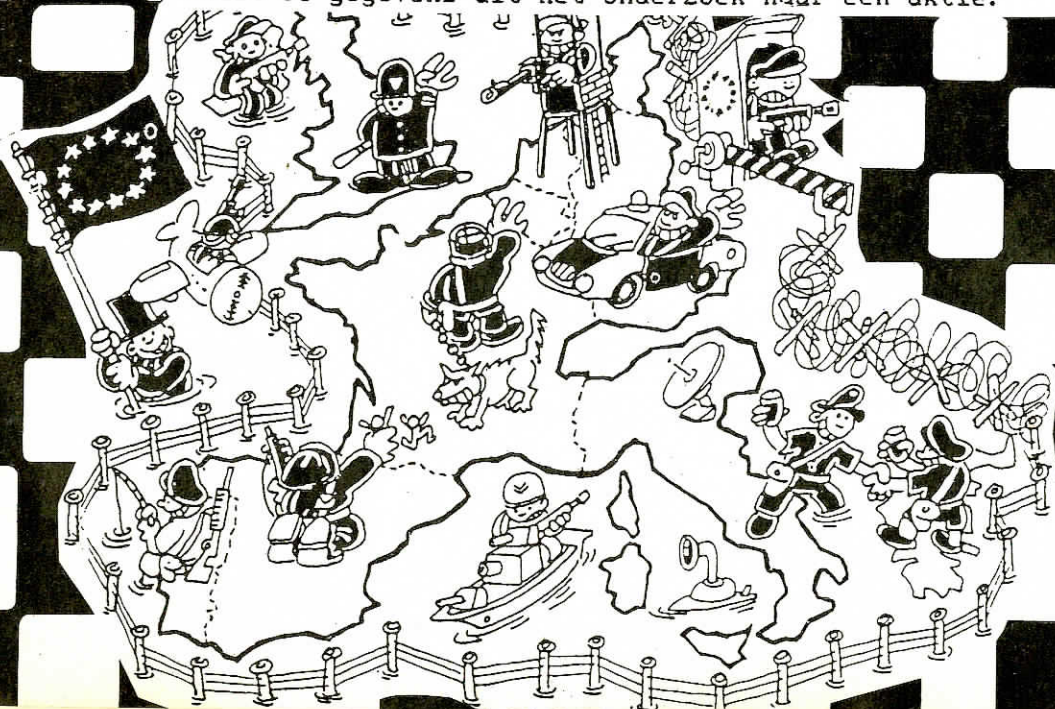

afgedwongen worden met fysieke kracht en/of arrestaties. Op verzet tegen een politiebevel staat een maximale straf van een week voor first offenders en anders twee weken.

Openbare instellingen (arbeidsburo's, ziekenhuizen..) zijn verplicht data te verstrekken aan de politie. "Ter voorkoming van of verdediging tegen gevaarlijke aanvallen" zijn audiovisuele opnamen toegestaan (ook verborgen opnames).

In art. 35 wordt de basis gelegd voor zogenaamde "zeef"-onderzoeken. Dat wil zeggen dat allerlei soorten data (b.v. gemaakte reizen of gekochte

artikelen) die gedurende jaren over personen verzameld zijn worden gelegd naast de gegevens uit het onderzoek naar een actie.

Elke naam die dan opduikt is een verdachte. De politie heeft toestemming grote bestanden bij te houden over 10 verschillende punten (onbekende verblijfplaats, psychiatrische problemen etc.). Mensen waarvan om 'speciale redenen' (?) gedacht wordt dat ze "aan een psychische ziekte lijden".. kunnen door de politie in de psychiatrie gedwongen worden.

Dit is het topje van de ijsberg, en een verdere stap om Oostenrijk in het Europese veiligheidsnetwerk te integreren.

Denemarken: Art. 114.

Artikel 114: "1. Wie deelneemt aan, of essentiële economische of andere aanzienlijke steun verleent aan lichamen, groepen of verenigingen die tot doel hebben publieke aangelegenheden te beïnvloeden of de sociale orde te verstoren, zullen worden gestraft met gevangenisstraffen tot 6 jaar.
2. Wie deelneemt aan een illegale militaire organisatie of groep zal worden gestraft met een boete of in bewaringstelling of onder verzwarende omstandigheden met maximaal 2 jaar gevangenisstraf."

Artikel 114 stamt af van de wet tegen overtreding van de openbare orde uit 1934. De politieke partijen hadden zich destijds naar Duits model georganiseerd en vochten met elkaar, verstoorden elkaars bijeenkomsten etc. De wet tegen de overtreding van de openbare orde was bedoeld om dergelijke moeilijkheden te voorzien en voorkomen.

Artikel 114 kreeg een plaats in hoofdstuk 13 van het Strafbboek, dat gaat over misdaden door binnenlandse vijanden. De wet voorzag verder in strafverzwaring in gevallen waarin deelname aan gevechten of andere overtredingen van de openbare orde vooropgezet was of door meerdere personen samen was uitgevoerd. Deze wetbepaling heet art.134a, en is geprobeerd toe te passen na "Ryesgade" in 1986 toen een heel gebied gekraakt was en militant verdedigd, en meer recent nadat eieren gegooid waren tegen de Duitse ambassade in verband met de Duitse eenwording.

Artikel 114 komt het dichtst bij een Deense "terroristische paragraaf". Er zijn pogingen geweest om het te gebruiken tegen "Blekingegade" (zie o.a. Clash nr. 2) als manier om solidariteitswerk met bevrijdingsorganisaties als

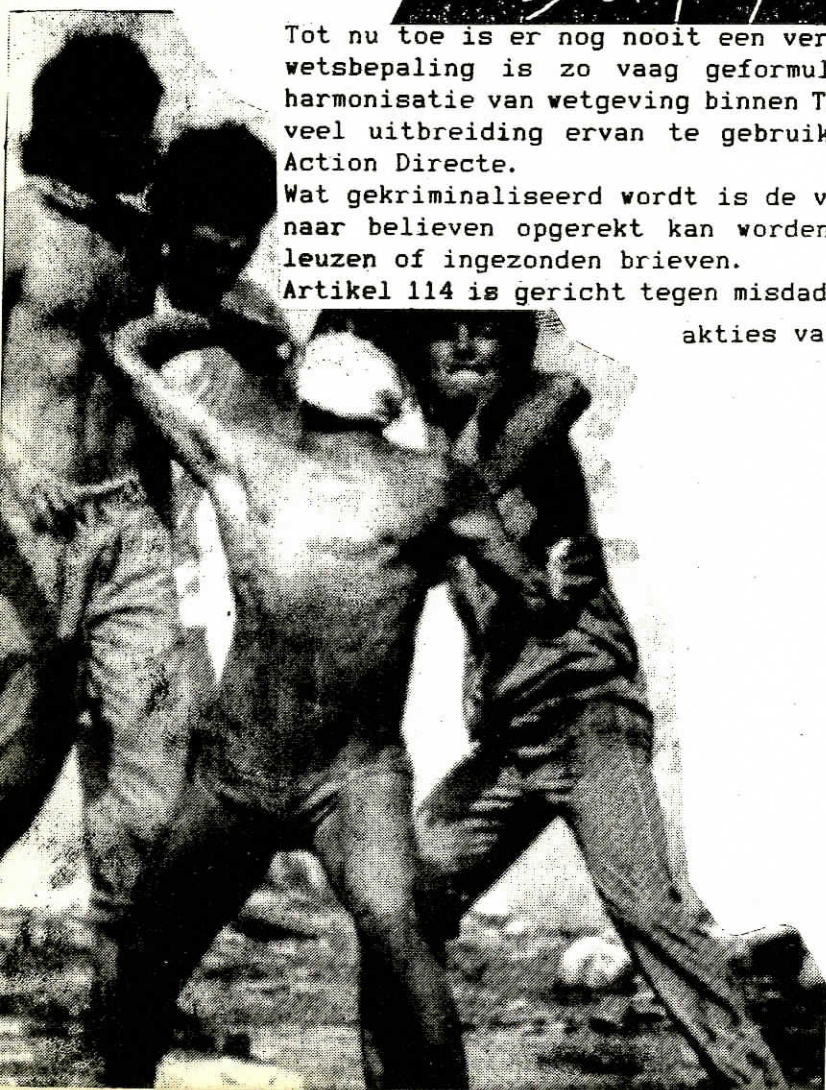

PFLP (Palestina) en FMLN (El Salvador) te kriminaliseren. Artikel 114 werd echter niet van toepassing geacht aangezien het ging om bankovervallen en kidnapping, wat niet uitgelegd kan worden als verstoring van de openbare orde. De poging om het artikel toe te passen moet worden gezien als verhoogde repressieve activiteiten op het juridische vlak, onder het motto "nou, we kunnen het toch proberen". Bovendien gaf het de kranten koren op de molen, om koppen te vullen met "terroristen in Denemarken". Dit wekt bij de lezers/sters de indruk dat solidariteitsgroepen als de Palestina campagne en het Zuid Afrika komitee sympathisanten van terrorisme zijn.

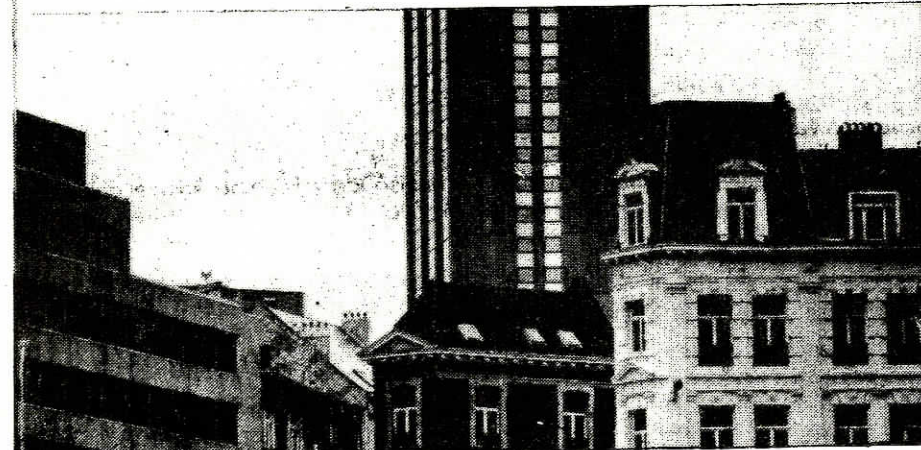
Tot nu toe is er nog nooit een veroordeling geweest op artikel 114. Maar de wetsbepaling is zo vaag geformuleerd dat het in de nabije toekomst na harmonisatie van wetgeving binnen TREVI mogelijk zal worden het artikel zonder veel uitbreiding ervan te gebruiken tegen sympathisanten van b.v. RAF of Action Directe.

Wat gekriminaliseerd wordt is de verbinding met een illegale groep, hetgeen naar believen opgerekt kan worden tot uitingen van sympathie in gekalkte leuzen of ingezonden brieven.

Artikel 114 is gericht tegen misdaden tegen de staatsveiligheid, waartoe b.v. akties van de RAF zeker toe zullen worden gerekend.

Denemarken: Stadsontwikkeling, vernieuwing of vloek?

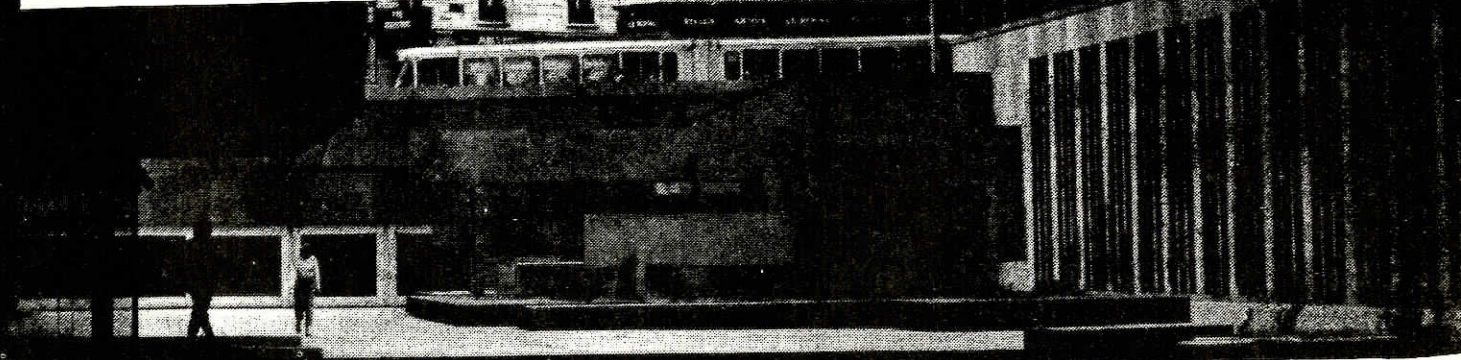
In het verenigd Europa zijn bedrijven vrij in het kiezen van vestigingsplaatsen. Zowel de grote als kleinere steden proberen kapitaalcrachtige investeerders en bedrijven te lokken, door zich voor te doen als de gunstigste vestigingsplek. Het resultaat daarvan is al zichtbaar. Op veel plaatsen moeten parken en betaalbare woningen plaats maken voor grote kantoorgebouwen, luxe-appartementen, immense winkelcentra enz.. Steeds meer wegen moeten de nieuwe stadsdelen bereikbaar maken en vernielen de leefomgeving voor de mensen die in de stad leven.

Door het aantrekken van kapitaal naar het stadscentrum wordt het leven er onmogelijk voor de lage inkomensgroepen. Zij moeten wegtrekken omdat de grondprijzen stijgen en de huren omhoog drijven, en de kosten voor levensonderhoud ver boven het normale nivo komen. Als ze niet uit zichzelf weggaan wordt door inzet van de politie de orde gehandhaafd.

Met de kwaliteit van het leven en werken van mensen en het milieu in de stad wordt niet serieuze rekening gehouden, het gaat om economisch gewin...

De eerste keer dat Kopenhagen in aanraking kwam met de sociaal-democratische politiek tegen sloppenwijken was eind 70er jaren, begin 80er jaren in de oude arbeidersbuurt "het zwarte plein" in de wijk Norrebro. De Kopenhagen herontwikkelings maatschappij was de drijvende kracht. De wijkbewoners kregen geen enkele inspraak en zo goed als alle gebouwen werden ongeschikt verklaard voor bewoning. Deze beslissing werd genomen door burgemeester Egon Weidekamp in samenspraak met de herontwikkelingsmaatschappij.

Het verzet tegen de dreigende ontruiming werd destijds gecoördineerd door een groep uit de wijk, Norrebro Beboeraktion (NB) genaamd. Het gebouw waarin NB huisde behoorde tot de eerste die door de sociaal democratische bulldozers

**This is to
enrage you.**

fight to love
cross the line

werden bewerkt, waardoor de organisatorische basis van het verzet werd uitgeschakeld.

Het idiote beleid van het stadsbestuur haalde een hoogtepunt met de beslissing om de speeltuin "Byggeren" te slopen. "Byggeren" was voor zowel kinderen als volwassenen een sociale oase, en speelde een belangrijke re-creatieve rol. De beslissing werkte als katalysator voor de aktiebereidheid in de buurt. "Byggeren" werd gekraakt en daarna ontruimd door de politie in combat tenue, waarbij hevig gevochten werd op straat. De wijk was in opstand tegen de arrogantie van de autoriteiten. Een gemeenteraadslid van linkse signatuur vergeleek het gedrag van de politie met dat van een fascistische bezettingsmacht.

Het laatste hierover is nog niet gezegd. Na het neerslaan van het verzet van het "Zwarte Plein" werden de bewoners verhuisd naar verschillende betonnen complexen in de buitenwijken. Hun onderlinge banden en wensen van een behoorlijk leven werden gebroken door de stadsontwikkelings politiek van het stadsbestuur. De nieuwe wooncomplexen aan het "Zwarte Plein" werden gereserveerd voor modale families met vaste banen. Vaste banen betekent hogere belastingsinkomsten voor de gemeente, waarmee prestigeobjecten zouden worden gefinancierd. Helaas vond de kleine burgerij het niet aantrekkelijk om te leven in een gebied dat in hun bewustzijn synoniem was met sociale onrust. Deze nieuwe betonkolossen worden tegenwoordig vooral bewoond door immigranten- en vluchtelingenfamilies. De meeste Denen die er wonen zitten in de bijstand. De buurt ligt in de schaduwkant van de samenleving, en is gevoelig voor racisme.

Wie wel geprofitteerd hebben van de herontwikkeling zijn de spekulanten en de yuppies voor wie luxe appartementen zijn gebouwd, om de trendy cafe's en restaurants niet te noemen.

Nieuwe stadsontwikkelingsprojecten staan nu voor de deur.

Om van Kopenhagen een toonbare en vooral winstgevende stad te maken moeten in delen van Vesterbro modieuze hotels en vermaakgelegenheden worden gebouwd. De wijk moet worden ontdaan van prostituees en heroine verslaafden die de yuppies zouden kunnen ontriefen.

Een geheel nieuwe wijk moet worden gebouwd in samenhang met Oresundboren: een brug tussen Zweden en Denemarken.

De nieuwe woningen en snelwegen betekenen dat duizenden mensen hun huis verliezen. De brug zal tot gevolg hebben dat Sjaelland doorgangsroutte wordt voor verkeer naar Noorwegen en Zweden, wat grote vervuiling met zich meebrengt.

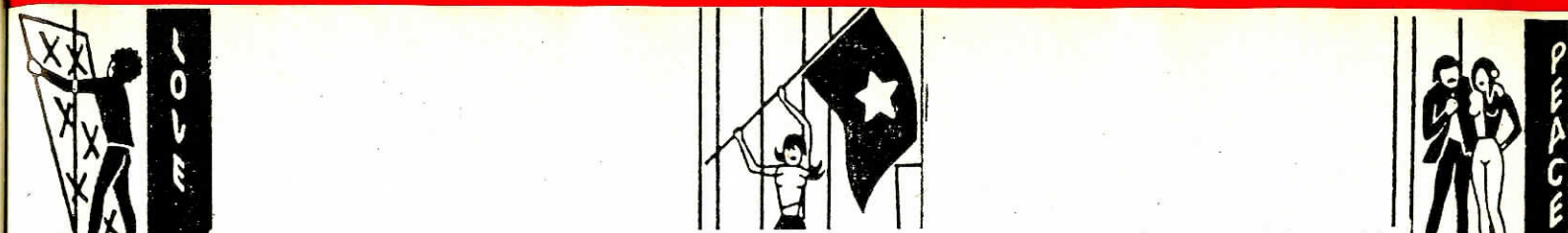
Verder zal de stroming door Oresund, de straat tussen Zweden en Sjaelland, door de brug verstoord worden. Het zuurstof zal uit het water verdwijnen en het leven zal afsterven.

Twee andere prestigeprojecten zijn: Kopenhagen culturele hoofdstad van Europa 1996, en de kandidatuur voor de Olympische spelen in het jaar 2000.

Kopenhagen moet een congres en consumptieparadijs worden voor de machtselites van het komende Verenigd Europa. Voor politiek-sociaal protest is daarin geen plaats: daarom werd het volksverzet begin jaren tachtig gebroken, worden onze panden en sociale centra bedreigd en gekriminaliseerd.

Kopenhagen is hiervan een voorbeeld maar het gebeurt overal in West Europa, van Hafenstrasse (Hamburg) tot Reithalle (Bern).

don't
watch the sky
look back

Op 20 augustus vorig jaar begon de politie met haar grootste operatie ooit. Het doel was de armen en kleine criminelen van de straat te vegen, om de stad meer toonbaar te maken voor zakenlui en toeristen.

De operatie vond plaats in Vesterbro, een arbeiders buurt en het armste deel van Kopenhagen. Behalve door armoede wordt de buurt gekarakteriseerd door vele junks en prostituees. Vesterbro ligt dicht bij het station, wat aantrekkelijk is voor zakenleven en de toeristenindustrie.

De bevolking van arbeiders, studenten, immigranten en andere arme mensen is daarvoor een hinderpaal.

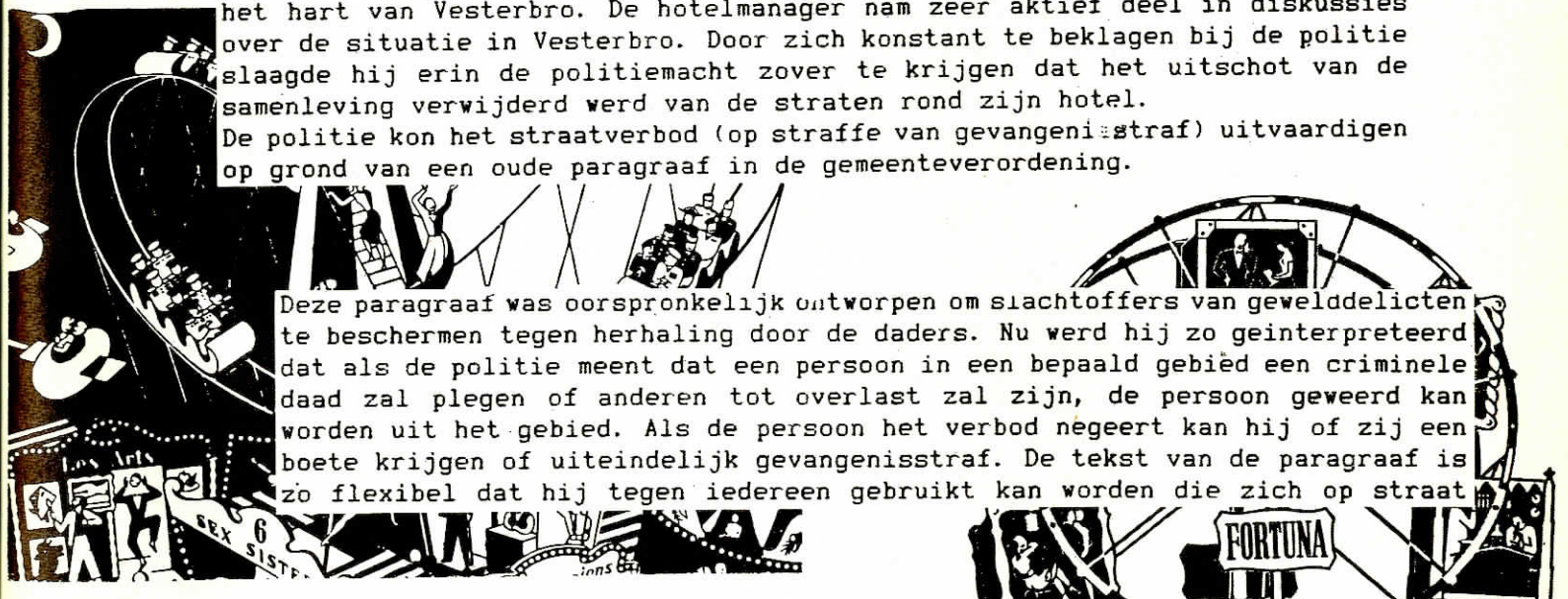
Als eerste stap in de modernisering van de buurt moest een "schoonmaakoperatie" in gang worden gezet. De stelselmatige verdrijving van bewoners met een te smalle beurs voor de duur gerenpveerde huizen naar grijze betonflats in de buitenwijken is stap twee.

Bij de "schoonmaakoperatie", die enkele jaren geleden in gang werd gezet, sloot de politie delen van Vesterbro af en controleerde en fouilleerde iedereen in het gebied. Hierdoor leerden ze de buurt en haar bewoners kennen. De vorige zomer had een gebied een konstante politiesterkte van 28 agenten. Hun taak was samenscholingen groter dan 3-4 personen op te breken, en personen die ze verdacht noemden de toegang te verbieden.

De rechtvaardiging die werd gegeven was dat het ging om kleine criminelen die de buurt tot overlast waren. In werkelijkheid werd door de politieagenten iedereen lastig gevallen. Met name "gewone" inwoners van het gebied werd het betreden van hun eigen straaty ontzegd.

De operatie kan niet los gezien worden van de opening van een groot hotel in het hart van Vesterbro. De hotelmanager nam zeer aktief deel in diskussies over de situatie in Vesterbro. Door zich konstant te beklagen bij de politie slaagde hij erin de politiemacht zover te krijgen dat het uitschot van de samenleving verwijderd werd van de straten rond zijn hotel.

De politie kon het straatverbod (op straffe van gevangenisstraf) uitvaardigen op grond van een oude paragraaf in de gemeenteverordening.

Deze paragraaf was oorspronkelijk ontworpen om slachtoffers van gewelddelicten te beschermen tegen herhaling door de daders. Nu werd hij zo geïnterpreteerd dat als de politie meent dat een persoon in een bepaald gebied een criminele daad zal plegen of anderen tot overlast zal zijn, de persoon geweerd kan worden uit het gebied. Als de persoon het verbod negeert kan hij of zij een boete krijgen of uiteindelijk gevangenisstraf. De tekst van de paragraaf is zo flexibel dat hij tegen iedereen gebruikt kan worden die zich op straat

bevindt. In plaats van tegen vandalisten wordt de paragraaf steeds meer totgepast om minderheden van bepaalde plekken te verwijderen.

De politie gebruikte het voor het eerst op grote schaal 2 jaar geleden, om punks en buitenlanders weg te krijgen van "gammel torv" een plein in de stad. Iedereen die er afwijkend uitzag werd van het plein verdreven.

Wat de politie na Vesterbro zal doen met de paragraaf is nog onduidelijk. Dit hangt af van het oordeel van de rechtbank met betrekking tot de schaal waarop de paragraaf wordt gebruikt.

Tot nu toe is slechts een uit vele honderden gevallen door de rechtbank afgewezen. Te vrezen valt dat de paragraaf in de toekomst vaker tegen politieke activiteiten gebruikt zal worden. Bijvoorbeeld om het voorbereiden

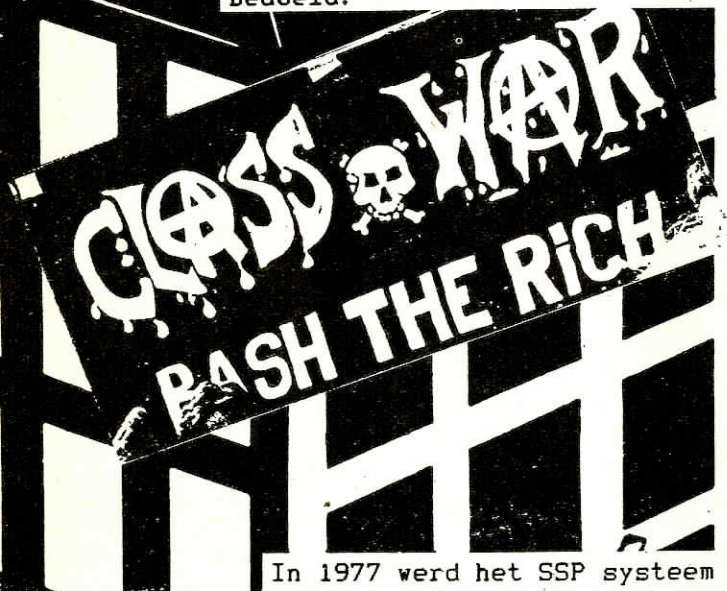
en verzet tegen ontruiming van gekraakte vrijplaatsen te ondermijnen. Operatie Vesterbro is een typisch voorbeeld van de politie als wapen van de kapitalisten. Door de politie sociale problemen te laten bestrijden tonen zij aan hoe onverantwoordelijk het kapitalisme is om de problemen die het veroorzaakt op te lossen. De politie schuift de problemen enkel aan de kant zodat ze niet meer in zicht zijn. (tijdens operatie Vesterbro noemde de politie zich sociale werkers).

In de herfst van vorig jaar stierf tijdens een hardhandige arrestatie een oudere inwoner van Vesterbro aan een hartaanval.

Dat was de aanleiding voor verscheidende demonstraties tegen de politieoperatie. Het gevolg was dat de politie zich onopvallender ging gedragen, maar de operatie werd wel doorgezet.

Een mensenleven blijkt niets waard ten opzichte van de plannen vna het systeem om middels een duurdoenerig Kopenhagen zijn winsten verder te vergroten...

* overal waar in mannelijke vorm wordt geschreven wordt ook de vrouwelijke bedoeld.

In 1977 werd het SSP systeem (school, sociale werkers en politie) ingevoerd, met de argumentatie dat de toenemende jeugdcriminaliteit moest worden bestreden door samenwerking tussen school, sociale werkers en politie. In het kort was de achterliggende gedachte dat als de politie via samenwerking informatie kon opslaan over de schoolgaande jongeren voor hun eerste misdaad, ze jeugdige delinquenten kon behoeden voor verder afglijden van het juiste pad. Dit klinkt op het eerste gehoor nobel, maar de informatie kan ook gebruikt worden om een gedetailleerd beeld te krijgen van die groepen jongeren die het initiatief nemen tot politieke acties.

De samenwerking betekent ook dat jongeren leerkrachten gaan beschouwen als informanten die gewantwoord moeten worden, waardoor jongeren verder in hun isolement komen.

De samenwerking hield een overtreding in van de wet op persoonsregistratie, omdat de verzamelde gegevens een sterk prive karakter hadden.

Daarom lanceerde de minister van justitie Hans Engell een wetsverandering die de registratie wettig maakte. Jongeren hebben nu minder wettelijke bescherming van privacy dan oudere burgers. SSP was in juni '90 in grofweg 80% van het land van kracht. De invloed van de SSP is zo groot dat sociale experimenten alleen subsidie krijgen als er een "SSP dimensie" aan zit.

Dat betekent dat er over enkele jaren geen alternatief meer zal zijn voor SSP gestuurde centra.

Vergelijkbare systemen (zoals SSP) bestaan ondertussen in Duitsland en Frankrijk.

Artikel 140 tegen aktievoerend nederland.

Het gebruik van een omstreden wetsartikel.

HET MARIENBURCHT-PROCES.

Tot opluchting van grote delen van de progressieve beweging sprak de recitbank te Arnhem op 21 december 1987 acht personen vrij van het hen telastegelegde misdrijf van artikel 140, lid 1 Wetboek van Strafrecht: deelneming aan een rechtspersoon die het plegen van misdrijven tot oogmerk heeft. De introductie van de "criminele vereniging" in de opsporings- en vervolgingspraktijk leek voorlopig een halt toegeroepen. In appel heeft het Arnhemse gerechtshof op 7 oktober 1988 die uitspraak echter vernietigd en de acht mensen, die in 1987 betrokken zouden zijn geweest bij de voorbereiding van protest tegen de ontruiming van het Nijmeegse kraakpand, De Mariënburcht, wel veroordeeld op grond van artikel 140.

De advocaten van de 8, die intussen cassatieberoep hebben aangetekend hebben bij monde van hun advocate, mevrouw Ties Prakken, in een persbericht (ondermeer) het volgende commentaar gegeven: "De uitspraak van het Hof is uitgesproken politiek en heeft vergaande consequenties voor iedereen die wel eens een protestvergadering bezoekt of een demonstratie voorbereidt" (...) "Grover criminalisering van voorbereiding van politieke acties is niet denkbaar" (...). De raadslieden maken zich zorgen over de reikwijdte van deze beslissing, die in principe alle politieke protestvergaderingen en alle actieoverleg binnen een sfeer van strafrecht en dus binnen een sfeer van de opsporing brengt, wanneer later bij acties door anderen geweld wordt gebruikt. Deze uitspraak criminaliseert zelfs de discussie over acties en actiemethodes en is daarom een bedreiging van de elementaire politieke vrijheden. (De uitspraak in dit cassatieberoep zou eind mei zijn, is inmiddels uitgesteld tot september 1990, red.)

De feiten.

Op prinsjesdag 1986 werd de "Mariënburcht" - een groot kantoorpand van Shell in het centrum van Nijmegen - door 150 mensen gekraakt. Uit protest tegen de in te voeren leegstandswet en de ondersteuning van het Zuidafrikaanse apartheidsregime door Shell werd de kraak uitgevoerd op de eerste dag van een nieuw bezuinigingsjaar.

Het gebouw kreeg voor 14 mensen een woonbestemming en daarnaast kwam er ruimte voor vergaderen, manifesteren en feesten. Op 17

december 1986 diende een Kort Geding, waaruit een ontruimingsvonnis alsmede een kraakverbod voor 1 jaar rolde. Shell ging het pand aan Vendex verkopen, die er een partikuliere gezondheidskliniek van Boerema in wilde opzetten.

Voor de bewoners van de Mariënburcht reden genoeg om zich te verzetten tegen de geplande ontruiming. Zij riepen de hulp in van de kraakbeweging in het hele land.

Op 19 januari 1987 vond de ontruiming plaats. Aangezien de krakers zich niet zonder slag of sloot lieten ontruimen, werd de politie ingezet, om het kantoorpand weer in bezit van Shell te brengen. Het interieur van een belendend bankfiliaal werd vernield, in de stad werden ruiten ingegooid en er werden brandjes gesticht in het stadhuis en in de hoofdingang van het districtsburo van de Rijkspolitie. Deze politionele actie leverde een schade van zo'n 4 miljoen gulden op.

Het vooronderzoek

Daders van de "ongeregeldheden" werden echter niet gevonden. Op 14 januari 1987 was reeds naar aanleiding van de brand bij het stadhuis een gerechtelijk vooronderzoek gelast tegen NN-verdachten. Dit voor onderzoek werd na 19 januari 1987 uitgebreid met het onderzoek naar de ontruimingsgewelddadigheden en de brand bij de rijkspolitie. Een recherchebijstandsteam van 24 rechercheurs werkte twee maanden onafgebroken aan deze zaak. In die periode maakten de leden van het recherchebijstandsteam naar eigen zeggen werkweken van 60 tot 70 uren.

De namen van mogelijk bij de ontruimingsactie betrokkenen achterhaalde de politie via de kentekens van hun auto's. Vijftien provinciale en gemeentelijke griffies leverden zonder terughoudendheid de pasfoto's van de rijbewijzen en paspoorten van de betrokkenen. Mede aan de hand van die pasfoto's werd een fotoboek samengesteld van 95 "potentiële verdachten". Met dit fotoboek in de hand werd een uitgebreid buurtonderzoek in het centrum van Nijmegen gehouden. Bekende kraakpanden werden voortdurend geobserveerd; de telefoon werd afgeluisterd; in januari en februari werden onopgehelderde inbraken gepleegd in woningen van mensen, die contacten hadden met de krakerswereld. In een kraakpand werd een huiszoeking verricht zonder dat daarbij de bewoners aanwezig waren.

Allerlei privé- en actiemateriaal werd bij die huiszoeking in beslaggenomen. De busverhuurbedrijven in Nijmegen dienden inzage te geven in alle verhuurstransacties omstreeks de ontruimingsdag: aan welke personen, voor hoeveel dagen, op welke dagen, welk merk busje was er verhuurd? De drogisterijen kregen politiebezoek met de vraag of er vóór 19 januari spullen verkocht waren om rook mee te maken. Journalisten werden bewerkt om als informant voor de politie op te treden.

Aanhoudingen

Op 24 en 25 maart werden acht mensen aangehouden op verdenking van overtreding van artikel 140 lid 1 van het wetboek van Strafrecht. De officier legde hen primair ten laste: "dat de verdachte op of omstreeks de periode 1 december 1986 tot en met 1 maart 1987 in de gemeente Nijmegen, althans in Nederland, tezamen en in vereniging met een of meer anderen, althans alleen, heeft deelgenomen aan een vereniging, althans een rechtspersoon, genaamd en/ althans aan te duiden als de "Mariënburcht" en/of "de mensen van de Mariënburcht en/of "de afzonderlijke krakerster en sympathisantes van de Mariënburcht" en/althans

Arnhems Gerechtshof stond afwijzend tegen het gebruik van artikel 140 lid 1 WvS tegen de opgepakte krakers. De krakers bleven echter in voorlopige hechtenis zitten op grond van verdenking van het plegen van openlijke geweld of medeplichtigheid daaraan. Pas op 7 mei 1987 werden zij vrijgelaten. Na 44 dagen voorarrest waarvan 37 dagen met beperkingen, waarvan 30 dagen in een politiecel. Na 3 tumultueuze zittingsdagen kwam er op 21 december 1987 een belangrijke uitspraak. De Arnhemse rechtbank achtte niet wettig en overtuigend bewezen hetgeen de verdachte(n) ten aanzien van artikel 140 lid 1 WvS telaste was gelegd en zij overwoog daarbij:

"In dit geval was het samenwerkingsverband gericht op het voorkomen van de ontruiming, ook als dat geweldsmisdrijven zou meebrengen. Nu de samenwerking was gericht op een zo in tijd en plaats beperkt doel, kan niet gezegd worden dat hier sprake was van een rechtspersoon, die tot oogmerk had het plegen van misdrijven".
Op 7 oktober 1988 achtte het Gerechtshof te Arnhem -in hoger beroep- overtreden van artikel 140 lid 1 WvS in dit geval wel degelijk bewezen. Daarbij overwoog het Hof met betrekking tot het bewezen

verklaarde ondermeer: "Uit de gebezigde bewijsmiddelen vloeit voort, anders dan namens de verdachten aangevoerd, dat in deze zaak sprake was van een organisatie als bedoeld in artikel 140 WvS, zoals dat luidde ten tijden van de bewezen verklaarde feiten.

Deze organisatie hield immers een op een vereniging gelijkend samenwerkingsverband in waarbinnen:
a. (als regel) wekelijkse vergaderingen werden gehouden, waar besluiten werden genomen en instructies werden opgesteld;
b. verslaglegging plaatsvond van vergaderingen en een financiële administratie werd bijgehouden;
c. werkverdeling plaatsvond door de vorming van onder andere een binnengroep, een buitengroep, een contactgroep en een persgroep, terwijl later nog een EHBO-post werd geformeerd;
d. ten behoeve van de publiciteit posters en pamfletten werden geredigeerd en verspreiding daarvan georganiseerd, terwijl voorts aan radio en pers interviews werden afgegeven;
e. de werving werd opgezet van handlangers onder sympathisanten in andere plaatsen;
f. activiteiten werden georganiseerd die fondsvorming beoogden ter bestrijding van de kosten van barricadematerialen.

gevormd door een collectief van bewoners van het gekraakte pand Mariënburcht 8 te Nijmegen, welke vereniging, althans welk rechtspersoon tot oogmerk had het plegen van
a. openlijke geweldplegen met verenigde krachten tegen personen of goederen en/of
b. opzettelijk brand te stichten, terwijl daarvan gemeen gevaar voor goederen te duchten is en/of
c. doodslag en/of
d. zware mishandeling en/of
e. opzettelijk en wederrechtelijk enig goed dat geheel of ten dele aan en ander toebehoort, vernielen of beschadigen of onbruikbaar maken en/of
f. uitlokking van en/of medeplichtigheid aan een of meer hierboven omschreven misdrijven".

De raadkamer van de Arnhemse rechtbank oordeelde op 6 april 1987 dat de verdachten niet op grond van overtreding van artikel 140 lid 1 Wetboek van Strafrecht gevangen gehouden konden worden, omdat de officier van justitie niet voldoende bewijzen kon aandragen, dat zij behoorden tot een rechtspersoon of een hechte groep met criminele doeleinden. De krakers bleven overigens op andere gronden wel in voorarrest. Het OM ging van deze beslissing in appel. Echter ook de Raadkamer van het

Het optreden naar buiten van dit samenwerkingsverband geschiedde onder de naam "De Mariënburcht: en varianten daarvan.

VREDESACTIVISTEN IN VIERHOUTEN

Gesteund door de uitspraak van het Arnhemse hof heeft het Openbaar Ministerie opnieuw een groot aantal arrestaties laten verrichten op 6 november 1988.

Veertig antimilitaristen -verenigd in een vredesactiekamp te Vierhouten- werden op die datum door 82 man politie en marechaussee uit hun tentenkamp op de Veluwe gehaald op verdenking van openlijke geweldpleging én het deelnemen aan een organisatie, die het plegen van misdrijven ten doel heeft. De dag ervoor waren twee actievoerders op heterdaad betrapt bij het doorknippen van de afrastering van de Gen. Winkelmankazerne te Nunspeet. Alle veertig arrestanten werden verantwoordelijk gesteld voor het doorknippen van afrasteringen en het bekladden van gebouwen en voertuigen met leuzen. Van die veertig werden er acht in voorarrest gehouden en zij allen werden door de politierechter op 18 november 1988 vrijgesproken van artikel 140 WvS.

De politierechter benadrukte in zijn schriftelijk vonnis, dat uit de wetsgeschiedenis blijkt, dat dit artikel vooral bedoeld is ter bestrijding van "misdaadsyndicaten". Het stelde voorts: "In dit geval wordt geenszins voldaan aan de uit bedoelde wetsgeschiedenis voortvloeiende criteria, nu er van enige duurzaamheid en structuur van het VAK (Vierhouten) niet uit bewijsmiddelen is gebleken, nog daargelaten of men bij deze verdachten met recht en reden zou mogen abstraheren van hun eigenlijke oogmerk, het bevorderen van de vrede".

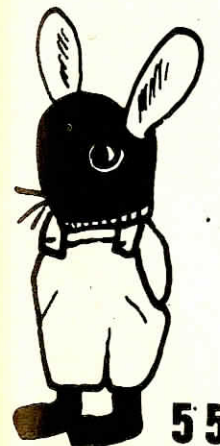
Net als in de Mariënburchtzaak sprak een lagere rechter vrij van "deelname aan een misdadige organisatie". De Arnhemse Procureur Generaal echter oordeelde in de hoger beroep zaak het gebruik van artikel 140 WvS een goed middel tegen de deelnemers van het vredesactiekamp. Volstrekt onschuldige medekampeerders konden zo zonder enige concreet feit te hebben gepleegd op grond van artikel 140 WvS gearresteerd en bestraft worden.

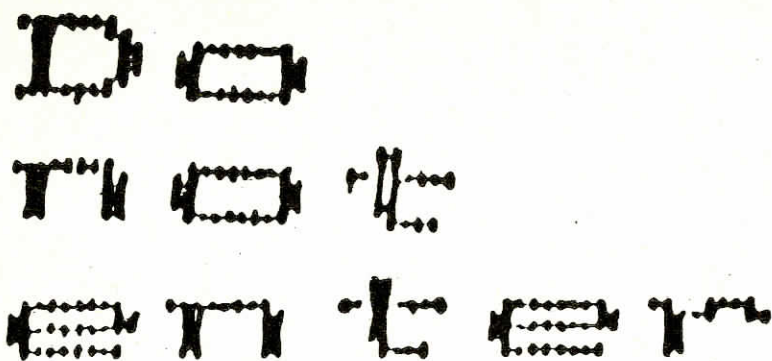
TENSLOTTE

Het OM kan -zo leert de historie- met succes het zware middel van vervolging op grond van artikel 140 WvS inzetten tegen politiek riskant geachte bewegingen. Het OM probeert keer op keer de grenzen, waarbinnen de bevolking vrijelijk voor haar politieke, economische en sociale rechten kan opkomen, te verengen.

Nu weten de meeste Nederlanders, dat ze alleen vervolgd kunnen worden voor een door henzelf gepleegd strafbaar feit. Krijgt het OM zijn zin, dan is het perspectief voor actievoerders: huiszoeking, telefoontaps, inbeslagneming, arrestatie. Iedere deelnemer aan een demonstratie, bezetting, staking of andere actie kan dan verantwoordelijk worden gesteld voor strafbare feiten, die mogelijk gepleegd worden tijdens de actie. Indien de rechterlijke macht deze pogingen positief sanctioneert -hetgeen nu lijkt te gaan gebeuren- dan wordt de weg vrijgemaakt voor een ontwikkeling naar een politiestaat.

Dit stuk is een samenvoeging van twee artikelen uit het Krimineel Jaarboek 1987/88 en 1990 resp. van Marie Jeanne Hegeman en H. Gaasbeek, E. Hummels en W. Schröder. Met dank aan uitgeverij de Papieren Tijger.

Europese integratie van persoonsgegevens

Politievertegenwoordigers en automatiseringsdeskundigen uit de vijf Schengen-landen werken al sinds 1987 aan de totstandkoming van een grootschalig, gekomputeriseerd personenbestand, het Schengen Informatie Systeem (SIS). De achterliggende gedachte is dat met het wegvallen van de binnengrenzen bijvoorbeeld ook Franse grensbewakers moeten weten wie Nederland niet in mogen. Over de informatie die in het SIS opgeslagen zal worden bestaat overeenstemming. Dat geldt ook voor de vestigingsplaats: Straatsburg.

Door Peter Klerks

In december 1989 ging men er nog van uit dat het SIS in de tweede helft van 1991 in gebruik genomen zou worden. De ondertekening van het akkoord ging echter op het laatste moment niet door. En daarmee schoof ook de datum waarop het SIS operationeel zou worden met ongeveer een jaar op. Er is inmiddels in Nederland en de andere Schengenlanden een infrastructurale basis voor het SIS gelegd: er zijn internationale afspraken gemaakt over de inrichting van door de politie gebruikte databestanden. Geld is beschikbaar en het aantrekken van personeel is gedeeltelijk al rond.

Terminals

Het SIS zal bestaan uit een centrale computer in Straatsburg (het CSIS) en nationale computers in elk aangesloten land (NSIS), waarbij de NSIS-gegevens voortdurend aangevuld worden met nieuwe gegevens uit het CSIS. Het NSIS wordt een zelfstandig systeem, geen exakte kopie van het nationale opsporingsregister. Het Nederlandse aandeel in het SIS zal worden beheerd door de Centrale Recherche Informatiedienst (CRI) in Den Haag. Dit NSIS wordt aangesloten op het PODACS-datanetwerk van de Nederlandse politie, zodat de gegevens in principe via een terminal toegankelijk zijn voor politie en marechaussee.

In eerste instantie zullen in het SIS ongeveer 800.000 personen worden opgenomen, waarvan zo'n 50.000 uit Nederland. Het systeem heeft voldoende capaciteit om deze aantallen desgewenst te verdubbelen. Behalve goederen zoals gestolen auto's, verdwenen wapens en vermiste identiteitspapieren worden de volgende categorieën personen geregistreerd:

1. Personen die dienen te worden aangehouden, bijvoorbeeld in verband met uitlevering.
2. Personen die de toegang tot het Schengen-gebied op grond van de nationale vreemdelingenwetgeving geweigerd dient te worden.
3. Vermiste personen.
4. Personen die als getuigen of verdachten in een strafproces worden gezocht.
5. Personen van wie signalering van belang is bij de bestrijding van ernstige vormen van criminaliteit.
6. Personen die vanwege staatsveiligheid of openbare orde-belangen door inlichtingendiensten in de gaten worden gehouden.

Aanhouding en signalering

Afhankelijk van de reden van signalering in het SIS kan de politie of marechaussee overgaan tot aanhouding van de betrokkene, weigering van de toegang tot het grondgebied of het informeren van politie of justitie over de verblijfplaats van de bedoelde persoon.

Wanneer er concrete aanwijzingen bestaan dat iemand bijzonder ernstige misdrijven

pleegt of beraamt, of een ernstige bedreiging vormt voor de veiligheid van de staat, kunnen gegevens van deze persoon in het SIS worden opgenomen met als doel opvallende of gerichte controle. Over de betrokkene worden dan gegevens als plaats, tijd en omstandigheden van aantreffen, voertuig, medereizigers, meegevoerde voorwerpen en reisdoel doorgegeven aan de autoriteiten die om de signalering hadden gevraagd.

Weigering van de toegang

Een vreemdeling kan de toegang worden geweigerd wanneer zijn aanwezigheid een gevaar vormt voor de openbare orde of of de nationale veiligheid. Dat is bijvoorbeeld zo wanneer men vermoedt dat de bewuste persoon ernstige strafbare feiten heeft gepleegd of mogelijk zal plegen, maar ook een veroordeling voor een vergrijp waar ten minste één jaar gevangenis op staat kan ook een reden tot weigering zijn. En tenslotte kan vreemdelingen de toegang tot het grondgebied worden geweigerd indien zij eerder zijn uitgewezen.

In het SIS worden geen gegevens opgenomen over geldboetes en achterstallige betalingen, niet omdat dat technisch onmogelijk zou zijn, maar omdat beamten in andere landen geen bevoegdheid hebben om betalingen voor de Nederlandse autoriteiten te innen.

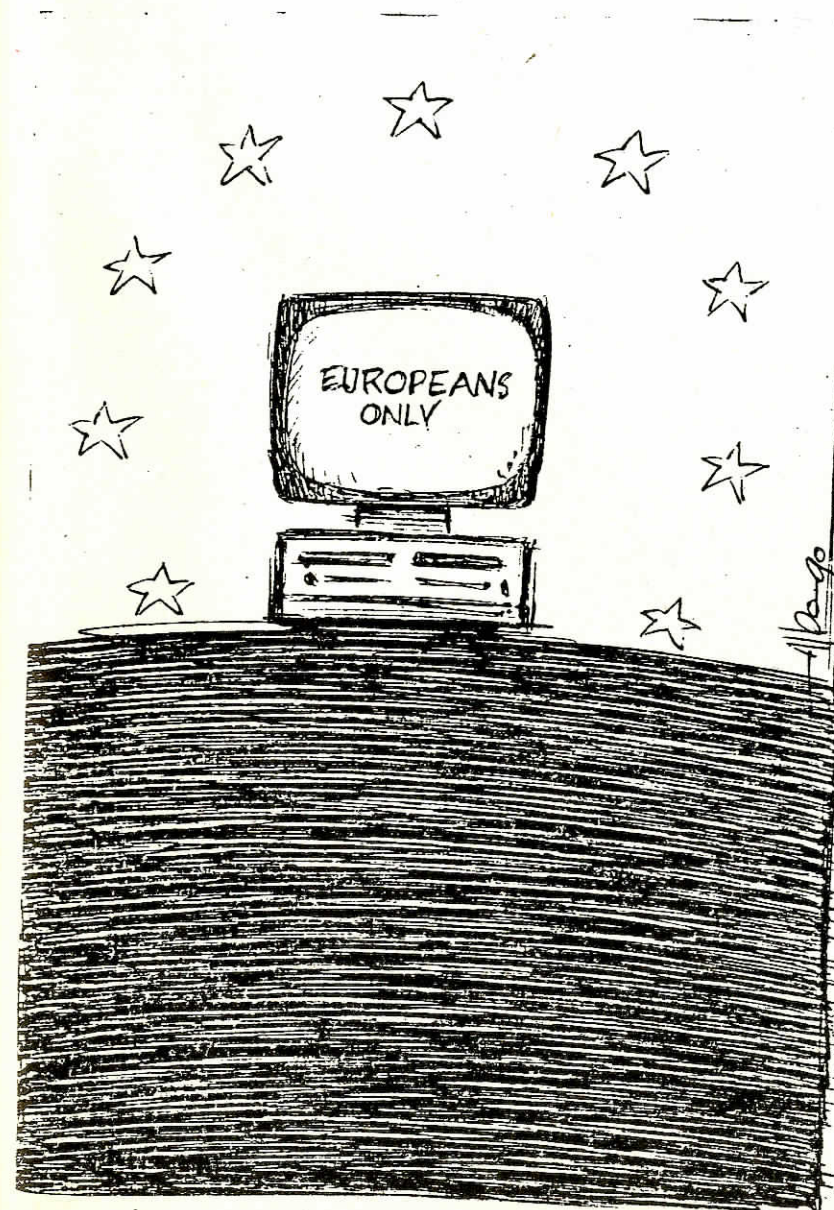
Privacybescherming?

Van geregistreerde personen zullen achttien soorten gegevens kunnen worden bijgehouden. Daarbij gaat het om gegevens als:

- naam, voornaam en tweede voorletter, eventueel een alias
- bijzondere fysieke kenmerken
- geboorteplaats en -datum
- geslacht
- nationaliteit
- bejegeninggegevens: 'gewelddadig' of 'gewapend'.

Wat de privacybescherming betreft: alle landen die het Akkoord ondertekenen zullen zich moeten houden aan het dataprotectieverdrag van Straatsburg uit 1981. Hierin is onder meer bepaald dat elk land wettelijke maatregelen voor privacybescherming moet nemen. Nederland en vooral België zijn in verband daarmee hard bezig met het totstandbrengen van de benodigde wetgeving.

Het verdrag van Straatsburg bepaalt verder dat gegevens slechts geregistreerd mogen worden wanneer dat noodzakelijk is voor het doel van dat register. Het criterium 'wenselijk voor de politie' valt daar niet onder, maar daaraan zal waarschijnlijk wel een mouw gepast worden. Het doel van het SIS is immers tamelijk ruim omschreven met: het handhaven van de openbare orde en de (staats)veiligheid binnen het Schengen-gebied.

Officieel heeft iedereen het recht om kennis te nemen van de gegevens die over hem of haar in het SIS zijn opgenomen. Maar inzage in de registratie wordt geweigerd wanneer deze in strijd is met de taak van de politie. Dat betekent dan weer het recht om onjuiste gegevens te laten verwijderen of corrigeren. Daarvoor moet je dan aankloppen bij de controleerende instantie (in Nederland is dat de Registratiekamer) of bij de rechter, die overigens zelfs een schadevergoeding kan toewijzen wanneer er inderdaad fouten gemaakt zijn.

Bijk aansloten land is verplicht om van Elk aangesloten land is verplicht om van gemiddeld iedere tiende keer dat er informatie over personen is doorgegeven een aantal zaken ter controle vast te leggen.

de verschillende landen worden aangelegd over het begrip staatsveiligheid. In Nederland is niet bekend hoeveel mensen op grond hiervan in de belangstelling van de inlichtingendiensten staan, maar het lijkt een vrij beperkte groep, voornamelijk in verband met spionage. In de Bondsrepubliek heeft men echter op dit gebied heel andere ideeën. De Westduitse staat is opgezet rond het begrip 'strijdbare democratie', wat inhoudt dat iedereen die niet expliciet de gevestigde orde wil ondersteunen potentieel staatsgevaarlijk is. Ter verduidelijking enkele cijfers. Per jaar worden in de BRD 10.000 à 15.000 politie-

bijvoorbeeld aan wie en met welk doel de gegevens zijn verstrekt. Overigens worden ook deze gegevens na een half jaar weer vernietigd.

De Franse regering heeft bedongen dat ieder land kan besluiten om aan een signalering geen gevolg te geven om redenen van nationaal recht, internationale verplichtingen of staatsbelangen. SIS-gegevens mogen voor andere doeleinden worden gebruikt wanneer die in het verlengde liggen van de oorspronkelijke doeleinden van de signalering. Voorafgaand is dan wel toestemming van het land dat de gegevens heeft ingevoerd nodig.

onderzoeken naar staatsveiligheidsvergrijpen afgesloten. Het gaat hierbij onder meer om spionage en dergelijke, maar dat zijn maar enkele honderden gevallen per jaar. Bij de rest van de onderzoeken gaat het vooral om

vergrijpen in verband met de wetgeving op de 'terroristische vereniging', of om huis- en landvredebreuk, bedreiging, vernieling van bouwmaterialen en politievoertuigen, belediging, brandstichting, het blokkeren van het verkeer, verboden demonstraties en drukpersdelikten. Het oproepen tot deze zaken kan ook al aanleiding zijn voor registratie. Al de betrokkenen worden als staatsgevaarlijk beschouwd, en zo kwam de Verfassungsschutz in 1988 op 56.000 leden van door extreem-links beïnvloede organisaties. Volgens deze dienst is vooral het extremisme onder migranten sterk in op-

Staatsveiligheid

Een belangrijk, maar in vrijwel alle kritiek op Schengen ontbrekend, element van de Europese samenwerking is het vraagstuk van de staatsveiligheid. Er is vrijwel nooit in het openbaar gedebatteerd over de criteria die in

komt: een organisatie als het Turkse Devrimci Sol is al sinds 1983 verboden.

De Westduitse minister van Binnenlandse Zaken Schäuble verklaarde in november 1989 nog dat het nadrukkelijk zijn bedoeling was om deze opvattingen over weerbare democratie ook in Europees verband te handhaven en uit te dragen, omdat volgens hem bij veel Europese partners politiek extremisme haast bon-ton leek. Wanneer dergelijke sterk verschillende konsepten over zoiets gevoeligs als staatsveiligheid met elkaar verbonden moeten worden door intensieve samenwerking tussen de inlichtingendiensten en het instellen van gemeenschappelijke persoonsregistraties zou daar toch minstens enige discussie aan vooraf moeten gaan.

Temeer daar de Bondsrepubliek niet alleen staat in haar dierste opvattingen: landen als België en Frankrijk hebben ook hun eigenaardigheden waar het de geheime diensten betreft. Wat gaat dit alles in de praktijk voor de Nederlandse politie en BVD betekenen? Wordt iedere buitenlander die aan een radikaal tijdschrift heeft meegewerkt of bij een radicale vakbond zit straks ook in Nederland geregistreerd? En wat zijn dan de gevolgen van een dergelijke signalering? Overigens is op initiatief van de Nederlandse BVD binnen het TREVI-kader, op het niveau van de twaalf dus, inmiddels een permanent samenwerkingsverband voor EG-inlichtingendiensten totstandgekomen.

Identifikatieplicht

Volgens het Schengen-verdrag is de invoering van een identifikatieplicht in Nederland niet verplicht. Wel is door de Nederlandse regering herhaaldelijk gesteld dat zo'n identifikatieplicht beschouwd werd als een noodzakelijke compenserende maatregel. Dat is

ook logisch. Want wat moet je met al die SIS-gegevens, als mensen niet verplicht zijn hun naam te noemen. Een algemene identifikatieplicht is de nog ontbrekende schakel in het systeem. De voorstellen voor een algemene legitimatieplicht hebben inmiddels al tot veel discussie geleid, en daarbij is duidelijk geworden dat het nog ontbreekt aan voldoende maatschappelijk draagvlak. De huidige CDA/PvdA-regering heeft daarom in haar regeerakkoord opgenomen dat een algemene identifikatieplicht niet wordt nagestreefd. Wel zal in bijzondere, in de wet te omschrijven situaties zoals de bestrijding van fraude en voetbalvandalisme een beperkte identifikatieplicht worden ingevoerd.

Daarnaast ligt er het voorstel om de vreemdelingencontroles te verscherpen: wie tijdens een vreemdelingencontrole zegt Nederlander te zijn, zal dat Nederlanderschap ook moeten aantonen. Nu moet de controleerende

ambtenaar zo iemand dan verder met rust laten, omdat Nederlanders nog steeds geen identifikatieplicht kennen. Afhandeling van dit voorstel is nog onzeker, er is onlangs een commissie onder leiding van de ex-minister Zeevalking van start gegaan die moet adviseren over het vraagstuk van de identifikatieplicht voor vreemdelingen. Een andere invulling van de identifikatieplicht had het vorige kabinet gevonden in het wetsvoorstel over de anonieme verdachte. Dit hield in dat een persoon, aangehouden op verdenking van een overtredding, twaalf in plaats van zes uren kan worden vastgehouden wanneer zo iemand

weigert mee te werken aan identifikatie. Daar zullen dan meestal nog de nachtelijke uren tussen 24.00 en 9.00 uur bijkomen, en tevens zal het zijn toegestaan foto's en vingerafdrukken te nemen. Dit wetsvoorstel zal in de praktijk vooral worden toegepast bij zwartrijders en personen, aangehouden bij grootschalig politie-optreden. Ook dit voorstel ligt nog bij het parlement.

Een algemene legitimatieplicht lijkt er dus voorlopig nog niet in te zitten. De voorgestelde regelingen op deelreinen houden echter nog altijd ongewenste mogelijkheden in om grote groepen mensen (demonstranten, "vermoedelijke" vreemdelingen) min of meer naar willekeur aan te houden om na te gaan of ze geregistreerd staan.